

**O SOUČASNÉM STAVU
A PERSPEKTIVÁCH
KOMUNISTICKÉHO
HNUTÍ
V ČESKÉ REPUBLICE**

SBORNÍK VYSTOUPENÍ

*NA XXXVIII. PRAŽSKÉ
TEORETICKO - POLITICKÉ KONFERENCI*

MÍSTO ÚVODU

Již XXXVIII. pražská teoreticko-politická konference se konala v sobotu 10. října 2015. Jako obvykle jejími pořadateli byly OV KSČM Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Příbram, Rokycany, Trutnov, MěV KSČM Jirkov a KPI Olomouc.

Konference byla na téma „O současném stavu a perspektivách komunistického hnutí v České republice“ s cílem přispět, na základě marxisticko-leninské teorie, k analýze této problematiky před IX. sjezdem KSČM.

Účastníci konference přijeli z různých míst České republiky. Účastnila se jí rovněž delegace Komunistické strany Československa.

Jménem pořadatelů konferenci zahájil Viktor Pázler a po něm s úvodním referátem k tématu konference vystoupil Miroslav Kavij. Následující otevřené kritické diskuse se účastnilo dvacet přítomných a dva diskusní příspěvky byly odevzdány do protokolu konference.

V průběhu konference byl projednán a odsouhlasen dopis prezidentu České republiky Miloši Zemanovi s naléhavou výzvou, aby zaujal důrazné stanovisko a učinil přítrž snahám o úplné odstranění sochy maršála Koněva v Praze 6 nebo přinejmenším její zohavení svévolnými výklady, jež mají znevážit a očernit tohoto osvoboditele Prahy v květnu 1945.

Jako obvykle vyjádřené názory nekomentujeme a ponecháváme souhlas či námitky nebo nesouhlas s obsahem jednotlivých vystoupení a příspěvků na čtenáři a do další diskuse. Přičemž podotýkáme, že některé názory se mohou lišit od názorů a stanovisek pořadatelů konference.

I. ZAHÁJENÍ

AKTIVNĚ K PŘÍPRAVĚ IX. SJEZDU KSČM

Viktor Pázler

Dovolte, abych jménem pořadatelů zahájil dnešní XXXVIII. pražskou teoreticko-politickou konferenci na téma „O současném, stavu a perspektivách komunistického hnutí v České republice“.

Jsem rád, že jste přijali pozvání pořadatelů, kteří jsou uvedeni na pozvánce a jejichž představitelé také zaujali místo v předsednictvu konference. Jménem pořadatelů vás všechny co nejsrdečněji vítám.

Zvláště mi dovolu, abych přivítal naše hosty - předsedkyni KV KSČM a poslankyni PS PČR soudružku Martu Semelovou, předsedu Středočeského KV KSČM a poslance PS PČR soudruha Stanislava Grospiče, poslance PS PČR soudruha Josefa Šenfelda a delegaci KSČ.

Počátkem října, kdy se naplno rozběhly výroční členské schůze ZO KSČM, vstoupila strana do bezprostřední přípravy na svůj IX. sjezd, který se bude konat, jak známo, 14. - 15. května 2016 v Praze. Výroční stranická rokovaní jsou vždy příležitostí podrobněji se podívat kriticky a sebekriticky na naši činnost nejen v rámci Komunistické strany Čech a Moravy, ale i komunistického hnutí vůbec. A to ve světle výzev, které před námi stojí jak ve vnitřní a zahraniční politice České republiky, tak i v souvislosti se širšími mezinárodními souvislostmi naší činnosti, které máme možnost dennodenně sledovat.

Z tohoto pohledu se domníváme, že naše dnešní konference a zvolené téma bude dobrým vkladem do probíhající diskuse nad obsahovými materiály předloženými ÚV KSČM k diskusi na VČS a konferencích. Široké, kritické a věcné projednání je prioritním úkolem pro nejbližší období. A to ve vazbě na požadavek vlastní aktivizace a zlepšení veřejného působení strany s cílem prosazovat a obhajovat zájmy a potřeby lidí.

Není mým úmyslem tady nyní prezentovat předložené obsahové materiály, připomenou jen, že se jedná o tři dokumenty – „Strategické směřování a hlavní úkoly strany po IX. sjezdu KSČM“, „Hlavní úspěchy a nedostatky budování socialismu v Československu“ a „Návrh na zkvalitnění řízení stranické struktury“ a že tyto dokumenty již během léta měli obdržet všichni členové strany (pro ty, kteří je snad nemají, jsou k dispozici u prezence).

Jsem si vědom, že uvedené materiály nejsou něčím konečným, neměnným, je potřeba se s nimi seznámit, podrobit kritice, navrhnout změny, doplňky atd. Posoudit zda vůbec odpovídají současné situaci, ve které se nacházíme a její dynamické proměně, včetně proměny kritického myšlení lidí. Zda lidem nenabízíme něco, co už vidí sami a co někteří, stojící mimo naši stranu, formulují ostřeji než my a berou nám tak vítr z plachet.

Ano, uvedené materiály nejsou dokonalé, mnozí k nim máme řadu kritických výhrad a ty určitě zazní i dnes a doufám, že především při jednání VČS a konferencí. Považuji však za důležité, abychom vedle oprávněné kritiky se pokusili navrhnout jiné přístupy, zformulovat lepší návrhy a řešení, jež by lépe vyhovovaly tomu, co má KSČM a celé komunistické hnutí v nejbližším období dělat. Obsahové bohatství 37 proběhlých teoreticko-politických konferencí nás k tomu zavazuje. A pochopitelně bude také důležité, abychom k tomu vybrali a zvolili na stranických jednáních osobnosti, které budou prapor komunistické strany hrdě nést v dalším období.

II. ÚVODNÍ REFERÁT

O SOUČASNÉM STAVU A PERSPEKTIVÁCH KOMUNISTICKÉHO Hnutí V ČESKÉ REPUBLICĚ

Miroslav Kavij a Jiří Bulka

Úvod

Především chceme připomenout, že otázkami výstavby a činnosti, možnostmi zvýšení akceschopnosti a politického vlivu a problematikou identity komunistického hnutí a komunistické strany jsme se zabývali již na třech pražských politicko-teoretických konferencích speciálně, ale stejné problémy jsme řešili i v rámci všech těchto dosud konaných konferencí. Ani ta dnešní nemůže být výjimkou. Je tomu tak nejen proto, že se blíží 95. výročí vzniku komunistického hnutí v Československu a založení KSČ, a také jednání IX. sjezdu KSČM, který představuje jednu z posledních možností řešení zásadní změny současné rozporuplné politiky strany a jejího vedení především. Tuto rozporuplnost vidíme ve zřejmém opuštění základů, na kterých komunistické hnutí musí stát a ve splývání se sociálně demokratickými trendy. Z tohoto důvodu si dovolueme tvrdit, že nadcházející sjezd by měl mít podobnou či stejnou roli jako V. sjezd KSČ v roce 1929. **Strana musí být skutečně komunistickou, musí vycházet z teorie marxismu-leninismu, musí mít v čele osobnosti plně oddané socialistickým a komunistickým ideálům, charismatické a důvěryhodné pro vlastní členy a především pro ty, kterým v kapitalistické společnosti slouží jen jejich pracovní síla, sloužící k obživě jich samých a jejich rodin, a kteří hledají cestu ze současné tíživé situace. Strana proto musí mít jednoznačný, reálný a obecně pochopitelný komunistický program.**

Dalším důležitým úkolem a požadavkem doby je rozvoj vzájemné internacionální spolupráce s komunistickými a dělnickými stranami, vzájemná součinnost, výměna zkušeností a vzájemná podpora při respektování konkrétní situace, národních podmínek a zvláštností.

Stav, ke kterému dospěl svět po roce 1989 během 25 let, po rozpadu světové socialistické soustavy, po rozpadu SSSR a následné krizi v následnických státech, po kontrarevolučních převratech v bývalých socialistických státech, je tristní a komplikovaný. Dočasná porážka v Evropě

budovaného socialismu byla způsobena vlivem oportunistické a revizionistické politiky v komunistickém hnutí počínaje XX. sjezdem KSSS a avanturistickou politikou N. S. Chruščova.

Navic byly všechny státy směřující k socialismu pod neustálým tlakem kapitalistických velmocí v oblasti politické, ekonomické i vojenské. Po roce 1989 se kapitalistické státy a zejména USA začaly pasovat do role vítěze studené války. Toto vítězství je přesvědčilo, že právě oni jsou povoláni řídit svět podle svého vzoru a prosadit všude vlastní představy o demokracii - „Pax Americana“. Podstatné je, že kapitalistický systém se změnil ve finanční kapitalismus, dravý a nenasytý, neváhající využít války k dosažení svých kořistnických cílů. Dovolte, abych připomenul slova generálního tajemníka ÚV Komunistické strany Řecka (KKE) **DIMITRISE KOUTSOUMPASE** na evropském setkání komunistických stran 30. 9. 2013 v Bruselu: „**V podmínkách kapitalistické krize jsme svědky vyostřování rozporů, které se zaměřují na toho, jehož stát, jehož složka kapitálu, jehož imperialistická síla a spojení převzme kontrolu nad přírodními zdroji, ropovody a plynovody, o tom, jak budou rozděleny podíly na trzích. V podmínkách krize tyto rozpory dokazují, že kapitalistická krize a imperialistická válka jsou dvojčata. V podmínkách krize se urychluje přeskupování vztahu sil mezi kapitalistickými státy, vznikají nové mocnosti, které usilují o přerozdělení trhů ve svůj prospěch. Staré mocnosti se snaží zachovat si své pozice a pokud možno získat nové. Postoj, že »válka je pokračováním politiky jinými prostředky«, je stále pravdivý. Když systém, vládoucí třídy nemohou sloužit svým kořistnickým zájmům jinak, uchylují se k válce. To se v dějinách ukázalo mnohokrát. To je způsob, jakým operuje kapitalismus; je to systém vykořisťování. Skutečně, vlci se zjevují s nejnevinějšími úmysly.**“

Potvrzení pravdivosti tohoto hodnocení rozpínajícího se finančního kapitálu nemusíme dlouho hledat. S obavami musíme sledovat narůstání a vyhrocování rozporů mezi USA a EU na jedné straně a Ruskem na straně druhé. Politický a ekonomický tlak na Rusko uplatňovaný sankcemi je výrazně podporován i vojenskou hrozbou. Do tohoto procesu se zapojilo také NATO, které organizuje vojenská cvičení v bezprostřední blízkosti hranic Ruské federace na území Polska, pobaltských států, Rumunska, Bulharska, ale i dalších spojenců, a také na moři. USA na území těchto států budují vojenské základny, pomáhají s modernizací výzbroje a vojenské techniky a rozmisťují i jaderné nosiče a v poslední době i jaderné zbraně (viz SRN). Svět a jeho obyvatelé jsou nebezpečně ohrožováni, možnost vzniku válečného konfliktu je se stupňováním

nepřátelství a bezohledného prosazování vlastních zájmů, čím dál tím hrozivější a nebezpečnější.

Roste moc nadnárodního kapitálu, který usiluje o světovou hegemonii, jako prostředku k vyšším ziskům a moci. Úsilí USA a jejich spojenců, zejména NATO, o ovládnutí nerostných, surovinových zdrojů a strategického území je evidentní. Jejich agresivní války pod pláštikem boje za demokracii a proti terorismu, přináší neblahé důsledky právě v jeho růstu a obrovské migraci uprchlíků z postižených zemí. Výsledky zá- sahů USA a západních evropských států, především Anglie či Francie, které provedly v Libyi, Iráku, Sýrii a dalších zemích v rámci „arabského jara“, a iniciování vlny revolucí, aby nastolily vládu elit ochotných ke „spolupráci“, které budou respektovat a podporovat jejich politické a ekonomické zájmy, se poněkud zvirtly a nepřinesly očekávané změny. Dosáhly pouze totální politické, ekonomické, společenské destabiliza- ce v těchto zemích, se kterou si nevědí rady. Nepodařená strategie nutí její autory k zamyšlení, jak situaci řešit, což se jim viditelně nedaří.

Problémy jim narůstají i ve vlastní vnitropolitické situaci, kde hrozí ri- ziko možné krize, nezaměstnanost zejména mladých lidí, rostoucí chu- doba, narůstání rozdílů mezi chudými a bohatými, obavy z imigrace z islámských zemí a možných dalších z toho plynoucích rizik. Tyto pro- blémy jsou aktuální ve všech kapitalistických státech. Svět je neklid- ný, nestabilní a prožívá období, ve kterém kapitalismus marně hledá způsob další existence. Kapitalistický vykořisťovatelský systém, s jeho krizemi, imperialistickými válkami, cílem oživit fašismus, s obrovskými problémy, jež přenáší na lidi, ukazuje, že už vyčerpal své historické li- mity. **Tím je zdůrazněna nutnost boje za jeho svržení.**

Současný stav komunistického hnutí v ČR

Zamysleme se nad tím, jaký je stav komunistického hnutí v naší zemi. Existuje několik stran a organizací, které nesou název *komunistická* ve svém názvu. Je to KSČM, KSČ, KSČ 21, SMKČ (Svaz mladých komunistů Československa) a KSM (Komunistický svaz mládeže). Je třeba zdůraz- nit, že nejsilnější pozici ve společnosti si drží KSČM. Konkrétní vzájem- ná spolupráce na úrovni vedení těchto subjektů v podstatě neexistuje. Ke škodě věci! Vždyť KSČM, díky postojům vedení, nedokáže ani orga- nizovat komunistickou mládež a vychovávat si z ní budoucí aktiv, ale naopak se od skutečně marxistické mládeže distancuje! Očekávali by- chom, že právě KSČM bude iniciátorem a hegemonem vzájemné spo- lupráce a společného postupu v konkrétních akcích. Žel tomu tak není.

Důvod je nasnadě. Každý z uvedených subjektů má jiný přístup k řešení současné situace, rozdílný pohled na zásadní směr politiky a chápání avantgardní role strany. KSČM je uvnitř sama názorově rozdělena. Rozdíly jsou v respektování a uplatňování marxisticko-leninské teorie v praktické činnosti, v hodnocení minulosti v době socialistické výstavby i v názorech na úlohu a úkoly strany v současnosti i v budoucnosti. Proto také nedochází, a zatím ani nemůže dojít, ke vzájemnému dialogu, účinné spolupráci a společnému postupu v organizaci konkrétních akcí a její spolupráci se jmenovanými subjekty komunistického spektra. Tříští se tím naše síla!

Nejsme schopni a ochotni hledat společná řešení a vzájemně se podporovat! Vedení strany zjevně podceňuje spolupráci s odbory. Nemám na mysli jen oficiální sporadickou spolupráci se současnými předáky odborových organizací, ale úsilí o získání pokrokových dělníků a členů odborů. Zatím se spokojujeme s tím, že máme odborovou organizaci skutečně třídní - OSČMS, jejímž předsedou je náš člen soudruh S. Grospič. I ta je ale na okraji zájmů vedení. O práci komunistů, kteří jsou organizováni v ostatních odborových organizacích, se nehovoří, není o nich přehled a ani se nikdo nesnaží stanovit postupy jejich činnosti a politicky je připravovat, ovlivňovat a využívat.

Zdá se, že nás stále pronásleduje trauma z dočasné porážky socialismu a působení oportunistické a revizionistické politiky. **Nemusím snad zdůrazňovat, že toto dělení je proti zájmům nejen komunistů, ale především těch, které bychom měli vést v třídním boji proti kapitalistickému vykořisťování. Vždyť pracující budou v kapitalistických podmínkách vystavováni novým a novým restrukturalizacím, reformám, které budou oklešťovat jejich práva a ožebračovat je, ať bude období růstu nebo stagnace či krize.** Nemůžeme uvěřit tomu, čím politické strany středu a pravice stále klamou pracující. Určitě i falešnou hrou s demokracií a lidskými právy. Je snad možná skutečná demokracie a skutečně rovná lidská práva v kapitalismu, který se žene bezohledně za ziskem?

Exponenti těchto stran, včetně sociální demokracie - ještě jednou budu citovat soudruha **DIMITRISE KOUTSOUMPASE** - „sledují stejnou linii imperialistické kapitalistické stavby EU; jsou svázané svými protilidovými výběry, směrnicemi a rozhodnutími. Jejich vzájemná konfrontace v politickém a parlamentním vystupování nemá žádný vztah ke skutečným zájmům pracujících, protože tato cesta rozvoje hnaného kapitalistickým ziskem s cílem rozšířené reprodukce nemůže vést k prosperitě lidu. Je proti ní ve fázi krize i ve fázi vysoké míry rozvo-

je. Žádné alternativní řízení kapitalismu nemůže odstranit faktory, jež přispívají k inflaci dluhu, takových, jako je nerovnoměrný vývoj v eurozóně a v EU a periodické propukání krize v rámci kapitalistické cesty rozvoje.“

Taková politika nemůže být programem komunistické strany. **Rozhodující podíl na neutěšeném stavu KSČM**, na jejím sblížení s myšlenkami sociální demokracie, s nárůstem pasivity a snahami o nekonfliktní politiku, kdy strana ztrácí svůj komunistický charakter, **nese její vedení. Dlouhodobě byla a je, možná i úmyslně, zanedbávána ideologická práce**, prezentace zásadních postojů k problémům života pracujících a k vývoji situace v mezinárodním měřítku. Příkladem je mnoho. Často slyšíme z úst vedoucích představitelů strany rozdílné názory a stanoviska na období socialistické výstavby. Přitom víme, že jedinou a zásadní zbraní, kterou naši političtí protivníci použijí vždycky proti nám, je zásadní antikomunistický útok na období od roku 1948 do roku 1989, konkrétně na začátek padesátých let a na rok 1968. Čelíme stále pokračujícím útokům pravicových stran a antikomunistů proti naší straně, pokračuje mediální izolace našich názorů a myšlenek, ve vědomí lidí se vymazávají vzpomínky na život v socialistické republice a vše pozitivní se překrucuje a očerňuje! Do dnešního dne nebyla zpracována žádná skutečně marxisticko-leninská analýza období budování socialismu v konkrétních podmínkách mezinárodních i vnitropolitických. Chápeme, že historická věda potřebuje na hodnocení této epochy větší časový odstup, ale naše strana by měla mít teď, když ne už před lety, pro boj s antikomunistickými výpady a obviněními připravené a srozumitelné argumenty, které budou nejen obhajovat minulost, ale také jasně hovořit o našich splněných cílech a úspěších. To ale předpokládá, že budou vycházet z vědecké teorie, z marxismu-leninismu, na jehož základech komunistická strana stojí nebo by měla stát. Proto také někteří komunisté starší generace, kteří navíc řeší problémy sociální i zdravotní, ztrácí schopnost i zájem o aktivní práci v organizaci a podléhají beznaději, vyplývající ze ztráty víry ve vítězství našich ideálů! Přispívá k tomu i politika vedení, která je zřetelně poznamenána smířlivectvím, parlamentarismem a oportunistem. Chybí jí zřetelná orientace na aktivní mimoparlamentní činnost.

Řada členů je ukolébávána k pasivitě, nechávají na sebe příliš působit agresivní propagandu, která se šíří ze všech médií. Zapomínají i na své vlastní zkušenosti a přijímají hodnocení období socialistické společnosti od těch, kteří v době jejich aktivního života ještě nebyli na světě nebo byli vždy přesvědčenými antikomunisty! Tím hůře se proje-

vuje neznalost nebo zkreslená a falešná fakta o socialistické výstavbě a socialismu obecně, ve vědomí společnosti a především mladých lidí. Je to pochopitelné, protože tam kde nepůsobí naše vlastní reakce na antikomunistické výpady a vlastní agitační propagační činnost, tam mají naši ideoví protivníci volné pole působnosti. V květnu tohoto roku se konala, podle usnesení VIII. sjezdu, mezinárodní ideologická konference. Co řešila, není dostatečně známo ani členům strany, protože dosavadní informace z této konference byly více než kusé. Slibovaný sborník byl nahrazen zvukovým CD, které obdrželi členové ÚV KSČM na zasedání 12. 9. 2015. Víme jen, že Komunistická strana Řecka odmítla podepsat závěrečný dokument s jasným zdůvodněním, které je vyjádřeno v sedmi zásadních bodech, které nejsou na uvedeném CD zařazeny a v podstatě o stanovisku ví jen málokdo z členské základny. Odmítá v nich iluze o možné spolupráci s tzv. levicovými stranami, které věří v polidšťování kapitalismu v rámci EU, konkrétně uvádí německou Die Linke. Vysvětlují svůj pohled na otázky války a míru a konstatují, že boj proti válkám se musí stát součástí boje proti kapitalismu. Chceme jen ocitovat znění čl. 7 tohoto prohlášení: **„Dokument požaduje svět bez válek, bídy a utrpení, společnost demokratického rozvoje, aniž by stanovil, za jakou společnost musíme bojovat. Vzniká tak dojem, že válka, bída, útoky na sociální a demokratická práva mohou být zastaveny v podmínkách kapitalismu. KSŘ a rovněž jiné komunistické strany prohlašují, že naše doba je epochou přechodu od kapitalismu k socialismu. Kapitalismus nemůže řešit problémy, které mají pracující, může vyvolat pouze krize a imperialistické války, potlačovat demokratická a sociální práva, zrodit fašismus, poměrné i absolutní zbídačování dělnické třídy a jiných vrstev lidu. Jedinou alternativou pro národy je socialismus!“**

Taková jasná stanoviska a opravdu marxistické, třídní přístupy v charakteristice současnosti a východiska pro budoucnost naší straně, a zejména jejímu vedení, chybí! A nejde jen o obhajobu minulosti. Trestuhodné je, že celková politika strany je pasivní a opatrnická, se snahou vyhnout se konfliktu a s důrazem pouze na parlamentní práci. Každodenní působení na lidi, které chceme zastupovat, vést a organizovat není téměř žádné. A pasivní jsme, i když jde o útoky na naše vlastní členy. Když naše poslankyně odpoví otevřeně na otázky k internacionální pomoci v roce 1968 v televizním pořadu, je obžalována! To se dalo čekat, pravda se v této republice nenesí, pokud není oficiálně přijata. Horší je, že jsme se nedočkali žádné reakce ze strany vedení strany, které hraje mrtvého brouka. Jak se asi připraví na podporu obviněné

členky strany a poslankyně při vlastním procesu? Nebo snad s obviněním souhlasí? Jak si mají toto mlčení vyložit členové strany? Že je lepší se nevyjadřovat a do ničeho se neplést? A podobných přístupů lze najít daleko více. Do volby prezidenta nepostavila třetí nejsilnější parlamentní strana svého kandidáta. I když se nedalo čekat, že bude zvolen, mohl využít volební kampaně k propagaci naší politiky. Naši účast na demonstracích zachraňují řadoví členové, vystoupení představitelů strany, pokud se zúčastní, nevybočuje z průměru, iniciativu mají jiní. Světlou výjimkou jsou otevřená a odvážná vystoupení soudružky Semelové a soudruha Skály na protiválečných akcích a demonstracích! Nijak jsme nepomohli nájemníkům bytů OKD. Nevyjádřili jsme včas jako strana podporu lidem na východě Ukrajiny a pozdě jsme reagovali na protilidové kroky ukrajinské vlády, podporované fašisty, proti ruskému etniku. Naše stanovisko k vlně migrace vyvolané válečnými konflikty, které rozpoutaly kapitalistické mocnosti v čele s USA, jasně nezaznělo ani v době, kdy bývalý prezident Klaus organizoval petici proti podpoře imigrantů.

Hledáme spojence v zahraničí z levicových stran a ignorujeme komunistické a dělnické strany, které se hlásí k marxismu-leninismu. Mohu uvádět i další příklady, ale myslím, že je doplníte v diskusi sami. Je hrubou chybou, že nedokážeme využívat internetová média. Internetové rádio vysílalo jen krátce a najednou umlklo. Příliš ani aktuální, ani atraktivní, z hlediska obsahu, nejsou naše webové stránky. Haló noviny jsou tribunou několika vyvolených a do komunistického tisku mají opravdu daleko. Ani zdaleka neplní svoji roli. Bylo by na místě uvažovat o možnosti vydávat kvalifikovaný komunistický tiskový orgán (týdeník, čtrnáctideník) nebo zahájit vysílání internetového rádia nebo televize.

I ve vnitřním životě strany je řada problémů. Řízení strany přešlo do rukou předsedy a mnohdy je značně autoritářské. Ústřední výbor nepůsobí jako vrcholný orgán strany mezi sjezdy, který by měl řídit politiku strany, hodnotit dosažené výsledky a plnění svých usnesení, stanovovat úkoly voleným funkcionářům a kontrolovat jejich práci. Často redukuje svoji činnost pouze na schvalování předložených dokumentů bez potřebné analýzy a diskuse. Neexistuje pravidelný kontakt předsedy ÚV KSČM s předsedy OV a KV KSČM, který by měl být pružný a schopný vytvářet podmínky pro společné řešení aktuálních problémů. Stejně tak není dořešen oboustranný systém vzájemné informovanosti a operativní reakce na nastalé situace.

Pro budoucnost strany je závažným problémem snižující se akceschopnost ZO KSČM v místech a pravidelný úbytek počtu členů, který

má svůj vliv i na činnost okresních organizací. Vyjdeme-li z údajů kontroly evidence od roku 2012 do konce I. pololetí 2015, jen v našem Plzeňském kraji vidíme, že členská základna ubývá a stárne. A to jsou fakta podobná stavu ve všech krajích. Konkrétně v několika údajích: Počet ZO klesl od roku 2012 do roku 2014 z 213 na 205. Ve stejném období se snížil počet členů o 588 a přijato bylo 114, roční úbytek se pohybuje kolem 5 %. **Věková struktura** je následující:

Rok	Věk do 60	Věk od 61 do 70	Věk od 71 a výše
2012	443	1013	2085
2013	430	989	1947
2014	360	915	1922

V prvním pololetí 2015 ubylo 72 členů a přijati byli zatím tři.

O negativním vlivu na aktivitu organizace i členů nemusíme snad hovořit. U některých ZO je problém dodržet Stanovy KSČM už při výběru funkcionářů do výboru ZO. Je nutné se zabývat řešením organizační struktury zásadně a perspektivně vzhledem k nové situaci a k výhledům do budoucnosti. V ZO se projevuje dlouhodobé podcenění péče o ideový růst starší a zejména mladé generace. Nejednotné a především rozporné vystupování vedoucích funkcionářů strany, především v médiích, při hodnocení politických událostí v minulosti a současnosti, názorové kolísání a dokonce vstřícnost a přizpůsobování se názorům oponenta, vyvolává negativní pocity a pochybnosti o smyslu dosavadní i budoucí práce. Lidé nerozumí snahám o modernizaci základů komunistické M-L teorie, mnohdy jsou klamáni projevy revizionismu a oportunistu. Chybí jim jasné a principiální hodnocení práce a bojů, vítězství i porážek strany za dobu celé její existence. Jsou nuceni poslouchat hodnocení politických protivníků a jejich zkreslování konkrétních historických událostí. Naskýtá se otázka, jak využijeme 95. výročí založení strany?! To rozhodně neposiluje zájem o vstup do strany a zájem o spolupráci s ní!

Z toho důvodu roste nespokojenost s prací vedení strany a ÚV KSČM. Strana nereaguje dostatečně výrazně na problémy, které se dotýkají prostých občanů. Vedoucí funkcionáři strany nejsou vidět mezi lidmi ani se neobjevují ve sdělovacích prostředcích. Pokud ano, tak stále

stejně tváře s nevýraznými, opatrníckými postoji. Vedení strany nepracuje s komunistickou mládeží. Jak je možné, že se část mladých komunistů distancuje od vedení, hledá vlastní cestu a nevěří v možnost zásadní změny stranické politiky a dokonce hledá náhradní variantu? Hlavně mládeži chybí systematická ideologická práce, soustavné vzdělávání a jasná stanoviska k problémům, kterými společnost žije. Pozdě, nedůrazně a nepřesvědčivě reaguje vedení strany, včetně VV a ÚV, na vnitřní i zahraniční události, které poutají stálou pozornost veřejnosti. Např. na události v Řecku, na Ukrajině, problémy s imigrací, s nezaměstnaností, ale také nepochopitelné postoje k volbě prezidenta, k členství v NATO a EU, ale také k eurozóně. Otažitá pozornost je věnována spolupráci se zahraničním dělnickým a komunistickým hnutím. Členská základna není dostatečně informována o postojích a práci jednotlivých komunistických stran a o rozdílných názorech na současnou situaci a způsobu řešení. Znovu připomínám, že přetrvává nízká úroveň řídicí práce předsedy ÚV a některých jeho spolupracovníků a že jejím důsledkem jsou problémy uvedené v předcházejících větách. Potlačování kritiky je, žel, obvyklým jevem a to dokonce i na zasedání ÚV. Sebekritika je velmi vzácné koření.

Současný stav komunistického hnutí neodpovídá potřebám doby. Hnutí je nejednotné, názorově rozdílné a vzájemně nekomunikuje. Svůj zásadní podíl na tom má KSČM, která ztrácí svůj komunistický charakter a postrádá schopnost třídního přístupu k problémům života v kapitalistické společnosti. Její hlavní funkcionáři ztratili kontakt nejen s proletariátem, ale i s vlastními členy. Výsledkem jejich práce ve stranických funkcích je názorově rozdělená strana, ubývající členská základna, odcházející mladší členové a apatie členů. **Bez výměny vedení strany se strana nemůže změnit!**

K uvedeným problémům ještě jeden. Veškerá naše politická práce by nebyla myslitelná bez dostatečného ekonomického zajištění. Strana však přišla o desítky milionů korun neodpovědným přístupem vedoucích funkcionářů v případě pokusu o prodej sídla ÚV KSČM. Vedení strany smetlo ze stolu případ prodeje budovy ÚV a značné finanční ztráty s tím spojené. Tím je vše vyřízeno, zapomeňte! Většina ale ztrátou paměti netrpí! V době, kdy potřebujeme každou korunu, je to zvlášť bolestné! Proto bude nutné věnovat hospodaření náležitou pozornost, dbát na efektivní a účelné vynakládání finančních prostředků a na hospodárné nakládání se svěřeným majetkem strany a vyvodit také důsledky proti všem, kteří se dopustili tak trestuhodné nedbalosti.

Jak řešit stávající problémy v nejbližším i vzdálenějším období?

Začneme otázkou, kterou někteří pokládají za prioritní a zásadní. **Je strana, KSČM, reformovatelná?** Pokusili jsme se ukázat na některé problémy života a práce naší strany, jejího vedení, její činnosti ve veřejném životě a vztahu k veřejnosti. Víme, jaké cíle má strana sledovat a jaké jsou požadavky na její činnost a na její členy. To proto, že nám ukázali cestu zakladatelé marxismu-leninismu a že nás obohatily zkušenosti z bojů, porážek a vítězství našich předchůdců. Je pouze naší vinou, že je vždy nedokážeme respektovat a využít. Někteří si již na otázku o reformovatelnosti strany našli vlastní odpověď. Uvedu některé z názorů.

První: „KSČM nelze bolševizovat, ani reformovat. Je to jen „pseudolevice“ jednadvacátého století přizpůsobená buržoazním doktrínám. Marxismus-leninismus je jí cizí. KSČM není v krizi, je součástí buržoazního státního politického systému, ale „napomáhá“ prohlubovat všeobecnou krizi kapitalismu. Je zcela a naprosto neschopna vést dělnickou třídu k revoluci. Nemá dialektický přístup k vývoji společnosti.“

Druhý: „Tato strana není a nebude ničím než druhou sociální demokracií (jen více nostalgickou - zpravidla po časech revizionismu 60. - 80. let, protože starší a lepší časy strany už pamatuje vskutku málokdo). Zásadní změně politické linie brání jak zdrcující většina stávajícího placeného aparátu, kterému současný stav v podstatě vyhovuje (protože ho živí), tak koneckonců i většina členské základny, čtvrt století vychovávané likvidátorskou propagandou a předtím 30 let „jemně“ revizionistickou, otevřenému likvidátorství předcházející.“

A zatřetí je třeba upozornit na snahy různých publicistů, kteří hodnotí současný stav v KSČM, ukázat na naše problémy jako neřešitelné. Tak např. Jindřich Šidlo v Hospodářských novinách 7. 8. 2015 v článku „Filipova cesta užitečného idiota“, kromě kritiky Filipa, funkcionářů a hlavně komunistických poslanců, konstatuje: „Když se člověk jen trochu rozhlédne kolem sebe po světě, dojde mu nejspíš, jak je existence a „moc“ českých komunistů vlastně dnes bezvýznamná, možná trochu hygienicky a esteticky obtěžující, ale to je všechno.“

S takovými defetistickými názory nemůžeme souhlasit především proto, že spojují v jeden kompaktní názorový celek celou členskou základnu, v němž jakoby neexistovaly rozdílné názory na způsob a úroveň současné politiky strany a kvalitu jejího vedení, jakoby naprosté většině chyběl zdravý rozum a schopnost vlastního myšlení a neexis-

tovala vůle ke změně. Chyba je v tom, že členové nejsou dostatečně informováni a vedeni, sjednocováni, ale spíše zaváděni do pasivity a rezignace. Jsme přesvědčeni, že právě v období přípravy IX. sjezdu je třeba rozvinout širokou diskusi o dalším směřování strany, řešit výběr vhodných kandidátů na delegáty konferencí a sjezdu, ale také do stranických funkcí. Vidíme, že současné vedení strany je odtrženo od členské základny, není schopné předložit skutečný kvalifikovaný program boje za socialismus, za změnu kapitalistického vykořisťovatelského systému. Podléhá totiž přesvědčení, že - jak píše V. I. Lenin v tezích o hlavních úkolech II. kongresu komunistické internacionály: *„...zkrášlováním kapitalismu a buržoasní demokracie, stejným klamáním dělnictva je názor běžný u starých stran a starých vůdců II. internacionály, že za kapitalistického otroctví, za útlu buržoasie, který nabývá nesmírně různorodých forem, tím rafinovanějších a současně surovějších a nelítostnějších, čím kulturnější je ta která kapitalistická země, je prý většina pracujících a vykořisťovaných s to propracovat se k zcela jasnému socialistickému uvědomění, k pevnému socialistickému přesvědčení a charakteru.“* (Lenin, V. I.: *Dětská nemoc levičáctví v komunismu, Teze o hlavních úkolech II. kongresu komunistické internacionály, Praha, Svoboda 1972, s. 134.*)

I naše vedení v programových dokumentech hledá řešení současné situace ve vylepšování současného systému a čeká na zázrak. Dílčí programová prohlášení jsou obecná, postrádají marxisticko-leninský, třídní pohled. Nelze je využít propagandisticky.

Proto máme **zásadní výhrady k „Materiálům pro diskusi na výročních členských schůzích, okresních a krajských konferencích KSČM.“** Jsme přesvědčeni, že většina z vás, kteří jste je již četli nebo studovali, má k nim podobné výhrady a připomínky, které se pokusíme v krátkosti shrnout s využitím stanovisek, která vypracoval MLOK.

Předkládané návrhy dokumentů ve své podstatě revidují jádro vědeckého socialismu v ekonomice, politice a celé nadstavbové sféře společnosti, nevycházejí z vědecké analýzy historického vývoje socialismu ve XX. století, a jejich obraz soudobého kapitalismu ulpívá na povrchu. Návrhy těchto dokumentů mohou sice u vykořisťovaných vzbuzovat naděje na jakýsi nový zápas o socialismus, avšak tyto naděje jsou falešné. Svým idealistickým nábojem totiž objektivně přicházejí vhod vládcům kapitalistického světa k upevnění jejich ekonomického, politického a kulturního panství. Proto jsou pro nás nepřijatelné a je třeba odmítnout. Namísto neplodného času, stráveného v diskusích nad utopickými dokumenty, diskutujeme na předsjezdových jednáních

o problémech, se kterými se dnes a denně potýká vykořisťovaná většina českého národa, diskutujeme o otázkách rostoucí agresivity světového imperialismu, o otázkách boje za odvrácení nové imperialistické války, odhalujeme příčiny imigrační vlny a ukazujeme na pravého viníka zbídačovaných lokalit Afriky a Asie, diskutujeme o otázkách ideové, organizační a akční jednoty komunistické strany v současných podmínkách společenského vývoje, zvažme všechny možnosti mezinárodní spolupráce komunistických stran v přípravě protiiperialistických aktivit a z diskutovaných okruhů hledejme materialistická východiska. Do stranických funkcí pak volme ty soudruhy, pro něž dialektika a materialismus nejsou prázdny pojmy.

Od jednání IX. sjezdu očekáváme, navrhujeme a požadujeme, aby řešil následující úkoly a zahrnul je do usnesení s konkrétními termíny a stanovením odpovědnosti zvolených funkcionářů:

1. Přijmout

- zásadní stanovisko a rozhodnutí o dalším strategickém směřování strany a taktice činnosti v nejbližším období, přijmout jednoznačný a pochopitelný komunistický program, ze kterého bude jasně patrné, z čeho vycházíme a co je naším cílem. Tento komunistický program by měl být základem pro sjednocení strany a pro lepší pochopení našich cílů v občanské veřejnosti;

- opatření ke stabilizaci organizací vzhledem ke změnám ve stávající členské základně;

- kvalitní návrh změn organizační struktury, který musí být co nejdříve realizován. Změny jsou nutné nejen na úrovni krajů a v centru. Struktura strany musí vytvořit podmínky, aby i v budoucnu zůstala skutečně masovou a ne pouze volební.

2. Zvolit nové vedení strany, které bude schopné řešit otázku obnovy komunistického charakteru strany, sjednocovat komunisty ke společnému úsilí o naplnění programových cílů a působit aktivně nejen na sympatizující občany.

3. Zpracovat marxisticko-leninskou analýzu období budování socialismu v konkrétních historických podmínkách pro potřebu boje s anti-komunistickými výpady a obviněními a pro uvědomování a získávání dalších sympatizantů a nových členů. Připravit v něm srozumitelné argumenty, které budou nejen obhajovat minulost, ale také jasně hovořit o našich budoucích cílech na základě marxismu-leninismu.

4. Zajistit fungování vnitrostranické demokracie a demokratického centralismu.

Program a jeho hlavní body pro nejbližší období:

- ve stranické práci se důsledně řídit M-L teorií, organizovat stranické vzdělávání a svolávat pravidelné teoretické konference k rozšiřování znalostí a k řešení stávajících problémů, bojovat proti projevům revizionismu a oportunistu;

• sjezd strany svolávat po dvou letech a v případě potřeby svolat i mimořádný sjezd;

- usilovat o pevnou ideovou a organizační jednotu strany; zvýšit autoritu ZO, OV, KV a ÚV jako zásadních orgánů kolektivního vedení a nepřipustit autoritářské snahy jednotlivých funkcionářů;

- zásadně zlepšit řídicí a organizační práci na všech stupních, zejména na ÚV, navázat pravidelný osobní kontakt předsedy a místopředsedů ÚV KSČM s vedením krajů a okresů;

- podstatně zlepšit práci s mladými komunisty, pověřovat je funkcemi a odpovědností za splnění konkrétních úkolů;

- založit jednotnou komunistickou mládežnickou organizaci;

- podstatně zvýšit úroveň Haló novin, které musí více propagovat názory a stanoviska komunistů k palčivým a aktuálním událostem doma i v zahraničí, dát prostor i komunistům zahraničním, hledat další možnosti mediálního působení; zvážit možnost vydávat kvalifikovaný komunistický tiskový orgán (týdeník, čtrnáctideník), příp. zahájit vysílání internetového rádia nebo televize.

- usilovat o větší vliv ve společnosti a organizovat pracující k boji za jejich práva, podílet se na protestních akcích aktivně v čele s hlavními funkcionáři a poslanci; vést boj proti chudobě a vykořisťování;

- být aktivní v boji za mír, proti válkám, proti cizím vojenským základnám, proti účasti v zahraničních vojenských misích, za vystoupení z NATO i EU;

- přijmout odmítavé stanovisko k pokračování sociální imigrace;

- zlepšit spolupráci s odbory a zajistit účast komunistů v nich;

- podstatně zlepšit práci komunistických poslanců a zastupitelů, vyžadovat aby právě oni byli nejzásadovějšími realizátory komunistických idejí.

V. I. Lenin píše: *„Kritiku - tu nejostřejší, nejneúprosnější, nejnesmířitelnější kritiku - je nutno zaměřit ne proti parlamentarismu nebo parlamentní činnosti, ale proti těm vůdcům, kteří nedovedou - a tím spíše proti těm, kteří nechtějí - využít parlamentních voleb a parlamentní tribuny revolučním, komunistickým způsobem. Jen taková kritika - spojená s vyhnáním neschopných vůdců a s jejich nahrazením schopnými - bude prospěšnou a plodnou revoluční činností, vy-*

chovávající zároveň jak vůdce, aby byli hodni dělnické třídy a pracujících mas, tak i masy, aby se naučily správně se orientovat v politické situaci a chápat často velmi složité a spleťtí úkoly, vyplývající z této situace.“ (Lenin, V. I.: Dětská nemoc levičáctví v komunismu, Praha, Svoboda 1972, s. 51.)

- zvážit výhody a nevýhody rotace ve funkcích stranických a poslaneckých (např. po dvou volebních obdobích), způsob odměňování pracovníků KSČM a poslanců P ČR a Evropského parlamentu zvolených za KSČM tak, aby odpovídal více průměrným platům lidí, které KSČM zastupuje.

Závěr

Jsme přesvědčeni, že jednání naší konference zásadně obohatí přístup k řešení problémů, které jsme nemohli v plné šíři rozvinout v tomto úvodním referátu. Jsme si vědomi toho, že další jednání výročních členských schůzí a konferencí přinese další zásadní podněty pro činnost strany a vyvolá i mnohé diskuse o současné situaci strany a její politice. Tak to koneckonců má na stranických jednáních být! Inspirací nám může být minimální program, který zpracoval MLOK a který lze chápat jako možný marxisticko-leninský a cílový program strany, na jehož základě je možné se sjednocovat a dále ho rozvíjet. Vystupujme proti pasivitě a smířlivectví v přípravě jednání sjezdu, ale i proti snahám dělit stranu a opouštět ji v kritické době místo aktivního boje za její komunistickou obnovu. Je nezbytné ovlivnit důslednou kádrovou i obsahovou přípravu IX. sjezdu KSČM, včetně přípravy a výběru delegátů na VČS, okresní a krajské konference. Jde o renesanci komunistického hnutí vycházející z učení marxismu-leninismu jako nejvyššího stupně poznání vývoje společenskoekonomických a přírodních jevů. To může být překonáno jen vyšším stupněm pravdivého poznání, které má objektivně trvalou hodnotu. Revoluční změny na cestě k socialismus budující společnosti, mohou uskutečnit lidé, kteří přijmou komunistický program a postupně se k našemu hnutí připojí. Proto je nutné využít jednání IX. sjezdu KSČM k obnově marxisticko-leninského charakteru strany, k volbě nového komunistického vedení a k obnovení aktivity členské základny! Teprve pak najdou lidé důvěru v politiku strany a ochotu spojit svůj život s komunistickými ideály. Jinak se naplní slova některých proroků uvnitř i vně strany, slibující její brzký zánik. Pevně věříme, že to nedopustíme!

III.

DISKUSE

ŽIVOU VODU KÁDROVÉ PRÁCI STRANY

Ladislav Šafránek

Bližící se IX. sjezd KSČM a v širším kontextu seriál voleb v příštím roce vyvolává potřebu širší diskuse o směřování strany, o její akceschopnosti, postavení v politickém systému České republiky, ale i kvalitě naplňování jejích funkcí vůči členům, sympatizantům i občanské veřejnosti. Tato diskuse zatím probíhá, žel, sporadicky a většinou pouze obecně na úrovni základních organizací či při setkávání členů u příležitosti různých výročí. Výjimkou je iniciativa Marxisticko-leninského odborného klubu, která však postupně zapadla. Na úrovni vyšších orgánů včetně řídicího centra podle dostupných informací relevantní diskuse zatím v zásadě neprobíhají. Probíhají-li, pak utajeně před veřejností systémem šachového patu či kvadratury kruhu. Svědčí o tom tragický osud tzv. Socialismu pro 21. století, který má podle mnohých být základním programovým dokumentem, stmelujícím článkem a mobilizačním prvkem pro široké masy pracujících s cílem obnovit a rozvinout ideje socialistické společnosti. Pokud vůbec nějaké informace na práci na něm či o jeho aktuální podobě uniknou do veřejnosti, pak vidíme marnou snahu o jeho inovaci podle měnících se objektivních společenských podmínek, bezradnost kosmetických úprav, neochotu či dokonce neschopnost překonat nejrůznější idiomy a klíše. To vše v uzavřeném kruhu „těch, kteří spolu mluví“. Je tak vytvářeno ovzduší zmaru, které demobilizuje členskou základnu a zbavuje ji živé vody již tak omezeného počtu mladých aktivních marxisticky cítících lidí. Kdyby takto postupovali Leninovi spolupracovníci, bylo by v Rusku dosud samoděržaví.

Nežádoucí přesun stranické práce z mezilidských kontaktů do zastupitelských škamen znamená sám o sobě vážné ohrožení akceschopnosti jakéhokoli organizačního celku. Příčin stagnace je ale celá řada. Můžeme se vymlouvat na stáří členské základny – pak ovšem je nezodpověditelnou otázkou, co děláme pro získávání nových členů, jak pracujeme s mladou generací, proč ji nostalgickým dogmatismem a nečinností odrazujeme. Můžeme se vymlouvat na nedostatek finančních prostředků – pak je třeba provést řádný finanční audit celé hospodářské struktury strany počínaje centrálou včetně plnění základních členských povinností a závazků poslanců vůči straně i využití nemovitostí ve vlastnictví KSČM. Zde si dovolím poznamenat, že pod vedením

současné místopředsedkyně pro ekonomiku je myšlenka racionalizace a výrazného zefektivnění ekonomického zázemí strany holou fantasmagorií. Můžeme se rovněž vymlouvat na omezené teoretické zázemí strany, limitující tvorbu a rozpracování programových dokumentů. Pak je na místě otázka, proč je ideová a odborná výchova funkcionářů i kádrových rezerv snad nejzanedbanější oblastí stranické práce, nebojím se říci, že i nejpodceňovanější. Nebo platí, že „komu funkce, tomu rozum“?

Tak bych mohl pokračovat desítkami dalších možných příčin stagnace stranické práce. Bez ohledu na jejich četnost bych vždy dospěl k sjednocujícímu společnému jmenovateli: špatné, ba neexistující kádrové práci strany. Komunistická strana Čech a Moravy trpí personální vyprahlostí, ideovou stagnací, politickým defétismem. To plně odpovídá stavu její kádrové práce, která negeneruje nové osobnosti. Dokonce brání jejich zrodu, podvazuje iniciativu a objektivně odrazuje. Naopak je uzavřená velmi nebezpečnou tezí, že „soudruh se osvědčil“. V porovnání s kým, ptám se? Osvědčil se proto, že bez větší námahy, bez průběžného vzdělávání, bez prohlubování zkušeností osobní aktivní účasti v pracovním procesu v privátní sféře „úspěšně přežil“ deset, patnáct, dvacet i více let v kabinetním skleníkovém prostředí parlamentu? Jaká pozitivní stopa po takových „zástupcích lidu“ ve společnosti zůstala? Podle počtu, obsahu a kvality vystoupení ve sněmovně, ale i podle článků v Haló novinách soudě, ve většině případů minimální. Ať již jde o dlouholeté „osvědčené“ poslance včetně europoslanců, tak i poslance nové, u nichž se většinou střetáváme s odbornou i ideovou nedospělostí, možná i šokem z funkce, a kteří se v řadě případů dosud neetablovali do politického prostředí vyžadujícího zásadní kvalifikované jednání v podmínkách ostrého třídního střetu. Nezapomínejme však ani na pracovníky aparátu s exemplárním příkladem brutálně konjunkturálního Pavla Janečka. Je až obdivuhodné, jak tito lidé dokáží s minimální znalostí věci a opakováním starých pravd psát a hovořit o čemkoli, vyjma oblasti, za kterou nesou odpovědnost. Avšak nesudme je příliš ostře, zejména ty mladé. Vždyť oni za svou častou hloupost vlastně ani nemohou. Do politiky vstoupili nezkušení, bez marxistického vzdělání, často pouze pod vlivem rodiny v ideovém tápání polistopadových politických karambolů. Spíše jim vyčítám nezáměr a neochotu na sobě dále pracovat. Současně obdivuji suverenitu, s jakou překonávají myšlenkový handicap.

Kádrová práce je základním stavebním prvkem každé organizace. Bez ní je vyloučena tvorba organizačních struktur, účinná delegace práv

a povinností, tvorba a realizace funkcí strany v čase i prostoru. Avšak rovněž generování nových politicky vyspělých a odborně zdatných, přemýšlivých a iniciativních, tvořivých a inspirujících osobností. Pokud je kádrová práce nedostatečná, resp. pokud zčásti či zcela chybí, což je obojí náš případ, ztrácí organizace svou dynamiku, přitažlivost i smysl existence. Pak má dvě možnosti: buď rezignovat a nostalgicky vzpomínat na bývalé časy nebo se pokusit o personální outsourcing. V našem případě platí obojí. Zasloužili straníci, přesvědčení, že bývalé zásluhy a sezení na schůzích jsou dostatečnou legitimací po vstup na kandidátky, blokují příliv osobností a tvorbu myšlenek, které mají potenciál oživit stranickou politiku a přitáhnout nové sympatizanty a voliče. Na druhé straně to je poněkud pochybné „využívání“ tzv. nezávislých odborníků, členů či sympatizantů jiných politických stran, kteří navíc v odborné veřejnosti nepožívají větší důvěru či odborné uznání. Nepochopitelným a těžko odůvodnitelným outsourcingem KSČM je i tzv. spolupráce s amorfni, na úbytě postupně scházející iniciativou Společenství práce a solidarity.

Jsem přesvědčen, že Vojtěch Filip si je těchto problémů a nedostatků plně vědom. Nechci mu dělat alibi, nicméně je nepochybné, že základní kostru destrukce kádrové a ideové politiky strany převzal od svého předchůdce a jeho spolupracovníků v tak zakonzervovaném stavu, že nebyl schopen v přemíře dalších úkolů a bariér je překonat. Ostatně průběh a výsledky posledního sjezdu jasně potvrzují obrovskou sílu nositelů metod a forem práce z období stagnace. Staří členové sice umírají, nicméně jejich vliv se nemění proto, že noví nepřicházejí a nové myšlenky se z výše uvedených důvodů neprosazují. Možností zavlážit vyprahlou stranu je zásadní změna přístupu k metodám a formám stranické činnosti, radikalizovat ji na bázi znalostí marxisticko-leninské teorie, otevřít ji novým myšlenkám. Avšak jak oživit organismus, jehož klíčové elementy vidí v oživení hrozbu pro vlastní přežití?

Především se musíme zbavit falešné loajality, kdy cítíme i vidíme nějaký nešvar na který ovšem, nereagujeme s tím, že „strana má pravdu“, resp. „vedení ví, co dělá“. Zbavit se musíme i vulgární automatické hlasovací mašinerie, neboť odpovědnost vůči straně i veřejnosti nemá jen autor návrhu usnesení, ale všichni, kteří s ním souhlasili. Bez ohledu na to, zda problému rozuměli či dokonce nevěděli, oč jde. To není narušování „jednoty strany“, nýbrž významný prostředek transparentnosti, nezbytné po větší důvěře veřejnosti. Zbavit se musíme i zkreslování informací v obou vertikálách. Potěmkinových vesnic typu zásadní statě zobecňující průběh a výsledky tzv. stranického vzdělávání autora Lu-

bomíra Vacka v pondělních Haló novinách. Kdo se tohoto vzdělávání účastní od prvopočátku, musel žasnout.

Alfou a omegou zkvalitnění činnosti strany a druhou zásadní otázkou pro jednání IX. sjezdu KSČM by mělo být, vedle redukce tzv. Socialismu pro 21. století na několik zásadních srozumitelných a reálných programových priorit, komplexní zhodnocení kádrové politiky strany a jeho promítnutí do Stanov KSČM. Předeseílám, že za toto hodnocení či relevantní návrh v žádném případě nepokládám Návrh na zkvalitnění řízení stranické struktury a další dva materiály pro diskusi na výročních členských schůzích z července tohoto roku. A ani jiný dokument stejné dikce, stejné metodiky a stejného vyústění. Rozvíjet vnitrostranickou diskusi na téma, jak sestavovat výkonný nebo ústřední výbor nebo o tom, kolik bude funkcionářů a za co budou odpovídat, má smysl teprve tehdy, až bude jasné, jaké chceme funkcionáře, jací budou a jak s nimi bude pracováno. Včetně materiálního zajištění.

Co říci závěrem?

Zkvalitnění kádrové práce je podmíněno řadou zásadních opatření krátkodobého i koncepčního charakteru. Z nich za zvlášť aktuální pokládám:

a) důsledné uplatňování zásady rotace kádrů na základě principu „dvakrát a dost“ (v případě čtyřletého cyklu), resp. „třikrát a dost“ v případě cyklu dvouletého;

b) zásadní omezení kumulace funkcí v horizontální i vertikální ose s vyloučením stávajícího systému automatického obsazování některých funkcí z titulu funkce prvotní;

c) zavedení systému povinného cyklického odborného i politického vzdělávání všech vedoucích a řídicích kádrů;

d) výběr kádrů a kádrových rezerv provádět zdola nahoru s vyloučením jakýchkoli povinných kvót a možností vyšších stranických orgánů vstupovat do kandidátních listin schválených nižšími články stranické struktury;

e) za jedinou přípustnou formu výběru a přípravy kádrů, včetně tvorby orgánů, pokládat pouze volbu a dobrovolnost, nikoli jmenování či členství z titulu jiné funkce;

f) zavedení funkce místopředsedy KSČM s odpovědností za celou oblast nadstavby.

ZA BOLŠEVIZACI STRANY

aneb

REVOLUCE JE DCEROU VZDĚLANOSTI A IDEJÍ

Milan Havlíček

Když jsem šel teď uličkou, nevím proč, ale na mysl mě vyvstala jedna vzpomínka.

Před lety jsem vydal publikaci, která se jmenuje „Revoluce je dcerou vzdělanosti a idejí“. Bylo to vystoupení Fidela Castra na kolumbijské univerzitě v Caracasu, hlavním městě Venezuely, kde on sám kdysi dávno studoval. Své vystoupení před více jak dvěma tisíci studentů zahájil přibližně těmito slovy: *„Víte, přátelé, celou noc jsem se na vás v hotelu připravoval, studoval podklady a dělal poznámky. Teď jsem ale zjistil, že jsem to všechno na tom hotelu zapomněl a tak mé vystoupení bude velice krátké.“* Následovalo sedmihodinové vystoupení, při kterém bylo slyšet špendlíky padat.

Mluvil tehdy s přesností Nostradama o krizi kapitalistického světa a jeho následcích. Ten, kdo publikaci četl, dnes ví, že měl ve všem pravdu. Nakonec, jako téměř vždy. Moudrost komandanta Fidela se nezapře. O tom nakonec svědčí i to, že po rozpadu socialistického tábora, je jediným politikem, ke kterému přijeli na radu - a rádi - všichni papežové.

Všimněte si vševypovídajícího a zahrnujícího názvu publikace: **„Revoluce je dcerou vzdělanosti a idejí.“** Obsahuje i řešení např. situace třetího světa a ekonomické i sociální imigrace statisíců uprchlíků v současnosti. Umožněme lidem třetího světa vzdělání, dejme jim možnost poznat a pochopit moderní pokrokové ideály a budou žít plnohodnotně jako lidé ve vyspělém světě.

Nositelé ideálů máme. O jednom jsem již mluvil.

Včera jsme vzpomněli zavraždění, na pokyn Spojených států amerických, osobnosti, o které jsem kdysi napsal, že až už lidé nebudou nic vědět o Ježíši Kristu, tak o komandantu „Che“ budou vědět vždycky, a to i přes všemožné pomluvy uměle o něm šířené. Neméně zajímavé je, že ten bolivijský poručík, který to na přímý rozkaz CIA spáchal, byl

nedávno na Kubě operován a byl mu navrácen zrak. Takový je rozdíl mezi nenasytným kapitalismem a budováním socialistické společnosti, mezi hamížnou církví a odpuštěním.

Předevčírem jsme se rozloučili s další významnou osobností, velitelem všech československých vlastenců – generálem Františkem Šád-kem. Byla klika, že poprchávalo. Nebylo alespoň vidět, jak se starým kozákům derou slzy do očí.

Proč připomínám osobnosti takového kalibru? No proto, že my je v čele naší strany, v čele toho nejpokrokovějšího hnutí, ke kterému lidstvo dospělo, nemáme.

Položte si sami otázku: „Proč asi?“

Na minulé konferenci jsem svůj příspěvek končil slovy:

Kdo nevolí komunisty, dává šanci násilí, fašismu a válce!

Dnes bych je rád připomněl, protože situace v naší zemi k velkým problémům skutečně spěje. Komunisté nemají právo mlčet, jinak jsou horší než ti gauneři, kteří v této zemi přímo či nepřímo vládnou.

Nedávno mi jeden soudruh vytknul, že jsem někde použil přívlastek „skutečný komunista“. Že buď člověk komunistou „je“ anebo „není“, ale žádný přívlastek to nemůže vyladit. No, měl pravdu.

Možná, že i v tomto sále se najdou lidé, kteří mi vytknou snahu o sjednocování názorů. Řeknou: „Vždyť máme demokracii, je svoboda slova a myšlení, každý může mít svůj názor..., proč jednota slov a činů, ideová, organizační či akční?“

Ano, každý může mít svůj názor..., (to už říkal Jan Werich v Císařově pekaři, když si Rudolf II. pořizuje třináctou, zaručeně pravou Monu Lisu a pekař v druhé části říká, dovedete si to představit, jak by to bylo hrozný, kdyby všechny ženské vypadaly stejně?).

Naopak! Pestrost názorů dokonce zkvalitňuje naše rozhodování, naše směřování. Banka nápadů, banka mozků, bouře střetu myšlení, to je to, co posouvá člověka vpřed, ale postup, krátkodobé i dlouhodobé cíle musí celou členskou základnu sjednocovat a ne rozdělovat. Jinak mi řekněte, proč jsme vlastně v komunistické straně? To můžeme posedávat na lavičkách a krmit holuby a občas podle momentální nálady jít volit, tu Zelené, tu Okamuru, tu ANO, tu TOP 09, „Dělnickou“ stranu či Piráty, protože i tato uskupení mají občas shodné názory s našimi. Ale my jsme komunisté, lidé zvláštního ražení.

Ve dnech smutku - po smrti V. I. Lenina - složil J. V. Stalin na II. sjezdu sovětů jménem strany přísahu:

„My, komunisté, jsme lidé zvláštního ražení. Jsme ukováni ze zvláštní látky. Jsme těmi, z nichž se skládá armáda velikého proletářského strážníka, armáda soudruha Lenina.

Není nic vyššího než čest patřiti k této armádě. Není nic vyššího než jméno člena strany, jejímž zakladatelem a vůdcem je soudruh Lenin...

Soudruh Lenin, odchází od nás, odkázal nám, abychom si vysoce vážili a střežili v čistotě veliké jméno člena strany. Přisaháme Ti, soudruhu Lenine, že se ctí dostojíme tomuto Tvému přikázání!...

Soudruh Lenin, odchází od nás, odkázal nám, abychom střežili jednotu naší strany jako oko v hlavě. Přisaháme Ti, soudruhu Lenine, že se ctí dostojíme i tomuto Tvému přikázání!...

Soudruh Lenin, odchází od nás, odkázal nám, abychom střežili a upevňovali diktaturu proletariátu. Přisaháme Ti, soudruhu Lenine, že nebudeme šetřiti svých sil, abychom se ctí dostáli i tomuto Tvému přikázání!...

Soudruh Lenin, odchází od nás, odkázal nám, abychom všemi prostředky upevňovali svazek dělníků a rolníků. Přisaháme Ti, soudruhu Lenine, že se ctí dostojíme i tomuto Tvému přikázání!...

Soudruh Lenin, odchází od nás, odkázal nám, abychom byli věrni zásadám Komunistické Internacionály. Přisaháme Ti, soudruhu Lenine, že nebudeme šetřiti svých životů, abychom upevňovali a rozšiřovali svazek pracujících celého světa – Komunistickou Internacionálu!“

To byla přísaha bolševické strany Vladimíru Iljiči Leninovi.

* * *

V příštím roce vzpomeneme 95. výročí vzniku komunistického hnutí u nás. Jsem zvědav, jak si toto výročí jednotlivé odnože komunistického hnutí u nás připomenou. Komunističtí historici na publikaci k tomu výročí pracují. Žel, vedení strany to nezajímá.

Chtěl bych proto věřit, že v budoucnu povedou sjednocenou komunistickou stranu lidé, kterým nebude lhostejná kontinuita historie strany s jejím budoucím posláním. Kterým nebude lhostejné napadání všeho, co pracující lid – dělníci, rolníci, inteligence – pod vedením komunistické strany dosáhl a budou to umět nebo se alespoň snažit, poctivou prací strany obhájit. Historicky, právně i propagandisticky.

Agresivita antikomunismu od převratu stoupá. To není proto, že bychom byli více aktivní či revoluční. Je to proto, že mnoho lidí prozřelo, co se vlastně v roce 1989 stalo a přiklání se názorově k ideálům socialismu a spravedlivé společnosti.

Dvě nejčastější věty, které stále udržují vysoké procento voličů pro komunistickou stranu, i když členská základna a funkcionářského aktivu ubývá, jsou: „Tohle by se za komunistů stát nemohlo!“ a druhá „Nejsem komunista, ale budu je (proto a proto...) volit!“

Žel, nás občané nevolí pro jasný Program či výsledky práce. Ani pro osobnosti jako Babiše, Johna či Okamuru. **Je to protest proti restauraci kapitalismu u nás.**

Několikrát za posledních pár let jsme tady jasně protestovaly proti nekřesťanskému daru církvím. A co se stalo? Nic! Sedíme dál v parlamentu, poplakáváme na schůzích, občas se „přifaříme“ k nějakému protestu. V zemi, kde je 80 % nábožensky nevěřících obyvatel, rozdává zadlužený stát z našich daní - v komunismu žijícím - církvím. (Každý podle svých schopností – ony žádné nemají jenom oblbovat a hrbat, každému podle jeho potřeb – a ty mají velké.)

A my? Místo abychom protestovali spolu s ostatními na Václavském náměstí za vystoupení z NATO, tak ještě slavíme div ne poutí svatého Václava. Patronem země české možná je, ale české ani československé státnosti se tato historická osobnost ničím nedotýká. Přečtete si příští číslo Hraničáře, tam to všechno bude.

Jak si vysvětlit když předseda lidovců mluví o komunistech jako o klidné síle; Zeman říká, „nevšímejte se jich, oni vymřou a bude pokoj“ a Klaus si zase dává ukazovák před pusou a říká, „Tiše, ať je neprobudíme!“ Už Josif Vissarionovič připomínal, že... „když tě chválí nepřítel, tak děláš něco špatně.“

* * *

IX. sjezd KSČM se bude konat přesně v době výročí ustavujícího sjezdu v roce 1921, ale i konání IX. sjezdu KSČ v roce 1949. Oba byly zlomové a oba měly obrovský význam pro naše hnutí.

Srozumitelnost závěrů IX. sjezdu KSČ je přímo učebnicová pro získání lidí a pochopení programu strany. Žel, většina vedoucích funkcionářů strany sice číst umí, ale o historii téměř nic neví a poučení z komunistického hnutí nehledá.

Dnes se ale analogicky nacházíme v jiné době. Je to spíš období kolem V. sjezdu KSČ.

A protože jsem slíbil, že nebudu dlouho mluvit, tak už jen skutečně několik tezí.

Teze první

Každý komunista by si měl před sjezdem, konferencemi, výročními členskými schůzemi nalít čistého vína. Co jsem udělal pro stranu „já“, a co strana pro většinu společnosti v boji proti kapitalismu, za spravedlivější život lidí vytvářejících společensky nezbytné a prospěšné hodnoty?

To, co jsem udělal „já“ - může být při věku členské základny velice rozdílné. Od vhození voličského lístku do volební schránky, kterou mi okrsková komise přinese domů, protože jsem nepohyblivý a třeba zaplacení stranického příspěvku, případně občasně účasti na členských schůzích či akcích, přes aktivnější působení v základních, okresních či krajských orgánech strany a působení na místní či krajská zastupitelstva, až po ústřední výbor strany, práci v odborných komisích či poslanecké sněmovně. Ale mohu na sobě pracovat, mohu to ovlivnit.

To, co udělala komunistická strana ve prospěch celé společnosti, se však hledá velice obtížně. A už vůbec to nevědí ti prostí poctiví lidé, za které se snažíme bojovat a po kterých chceme, aby nás volili.

Vezměte si na příklad jen to, jak otálíme s jasným stanoviskem k událostem, které hýbou celou společností. Vždy jsou před námi dvě tři strany s mnohem populističtějším a chytlavějším názorem. Neumíme je vlastní moudrostí, zkušeností, teoretickými znalostmi a politikou vyvrátit odzbrojit a odsunout na vedlejší kolej. Tam se zpravidla ocitáme sami.

Vedení strany nenaslouchá svým členům „dole“ a nereaguje na jejich výzvy k jasnější a revolučnější komunistické politice. Vedení čeká, až dozraje... on s tím někdo přijde... poslanci se zamyslí... ústřední výbor asi odsouhlasí nějaké stanovisko...

Teze druhá

Na všech stupních by měla platit zásada – demokratické výměny názorů, nepotlačování diskuse, dodržování přijatých usnesení, ponechání si práva na znovu obhajování svého názoru a předkládání protinávrhů, ale především - jakékoliv pracovní, ekonomické či lidské spojení, nemůže ovlivňovat mé rozhodování či hlasování. Řeknu zcela narovinu. Nezřídká hlasují členové volených orgánů či zastupitelstev v rozporu s vlastním přesvědčením a uvědoměním, **protože jsou finančně svázáni s nositeli jiných názorů.**

To, co dokázala strana jako celek, se rovněž projevuje v mnoha polohách. A nejsou to jen volební preference. Roste nebo klesá autorita komunistů ve společnosti? Zvyšuje se nebo klesá zájem o členství ve

straně? Stoupá či klesá aktivita základních organizací i volených orgánů strany? Roste nebo klesá četnost našich funkcionářů či poslanců na obrazovkách televizí či stránkách novin? Odpovězte si sami.

Asi největší kus práce v přiblížení se lidem dělají obecní a krajští zastupitelé.

Teze třetí

Má-li sjezd KSČM něco změnit, musí změny chtít většina delegátů.

Vyzývám proto všechny členy strany, zavažme na okresních konferencích své delegáty sjezdu, ať podpoří demokratické principy v jedné věci a **změní pořadí programu sjezdu.**

Proč? Co to v praxi znamená?

Po organizačních věcech, které by mohly být klidně schváleny na setkáních delegátů před samotným sjezdem, protože je to jen formální záležitost připomínající hlasování spartakiádu a po zprávě ústředního výboru, kontrolní a rozhodčí komise, by měla nejprve zaznít v celé šíři dělná a soudružská diskuse nad osudem a budoucností strany.

Měly by zaznít vize kandidátů na nejvyšší posty ve straně. Mělo by dojít i na jakýsi přímý „koncil“ otázek a odpovědí delegátům sjezdu od nejvyšších kandidátů a teprve po celkové diskusi, by mělo dojít na **tajnou** volbu nejvyšších stranických představitelů.

A nebude se vám to líbit..., ale pak by mělo následovat (karbaníci to znají: Velká bere vše!) právo lídra, jehož představa o budoucnosti strany zvítězí, vybrat a navrhnout ke schválení ústředním výborem kolektiv nejbližších spolupracovníků. Myslím totiž, že by sjezd měl zvolit předsedu ústředního výboru a ten by měl z navržených kandidátů základními organizacemi a konferencemi sestavit a představit tým postavený jasně na svou vizi a ten si obhájit a nechat rovněž tajnou volbu ústředním výborem schválit.

Teze čtvrtá

A od sjezdu očekávám, a myslím, že nejsem sám, že se **strana přihlásí ke komunistickým ideálům**, že znovu rozkvetne, probudí se její revoluční i lidský rozměr, přestane se bát a kličkovat a začne usilovat o navrácení autority vůdce poctivě pracujících. Pokud jste skeptičtí, tak už asi výsledek znáte. Já jsem silně věřící a ke všemu neinformovaný optimista, a tak budu věřit v lepší budoucnost komunistického hnutí u nás.

Delegáti si musí rozmyslet, zda stagnovat a jít mílovými kroky směrem k „žalovu“ nebo zkusit se stranou pohnout. Není to kolos na hli-

něných nohou, ale na starých nohou, a také staře myslících nohou. Přitom máme být stranou, která má ve vínku (jako jediná) kvalitativní změny ve společnosti, tedy revoluční změny. Prošvihli jsme od převratu dvě generace. Ty zůstaly námi nepolíbeny. A nesvádějme to jen na vedení strany, i když má samozřejmě na tomto stavu lví podíl. Ale jsme to my, kdo volí poslance, členy ÚV atd. Když už jsme připustili převrat (přestože „kostýmovou“ zkoušku z osmašedesátého jsme měli za sebou), tak i následné nejbližší období zuřivého antikomunismu a politických procesů nebylo charakterní revolučnosti naší strany nakloněno. Ale píchli jsme se asi o růžový trn v České národní radě či poslanecké sněmovně a na pětadvacet let jsme upadli do kómatu.

Kde jsou ty naše hvězdy, co jsme jim tleskali a volili je? Kde jsou ti, co 20. prosince 1989 jiné ze strany vylučovali a dnes jsou sami úplně jinde, v jiných stranách a nechtějí mít s komunisty nic společného? Třeba takový Ortman. Pracovník ÚV před převratem, tajemník ÚV po převratu, předseda poslaneckého klubu a dnes veřejně volí ODS a tvrdí, že jsou pro něj nejpřijatelnější stranou...

Vážení, on není „magor“. My jsme pomatenci. My čučíme doma na bednu a dáváme hlas lidem, které ani nezajímáme, kteří nás potřebují jen jako křoví nebo výtah ke svým výšinám.

Teze pátá

Připomněl jsem ustavující a IX. sjezd. Připomenu ještě jeden. Všichni víte který. A víte proč V. sjezd?! No protože pasivita ve straně, ale i ve společnosti v jakési leninské časové spirále tu dobu analogicky připomíná. No samozřejmě že nemůže být shodná. Ale kolem nás je krize, hnědým košilím se bouří hormony, jedni náboženští fanatici chtějí vést k pořádku ty druhé.

Strana se stydí za to, že je komunistická, místo toho, aby se styděla, že je málo komunistická. Stranu neřídí ústřední výbor, ale v sevření japonského sumo zaklíněný poslanecký klub, kolegium a výkonný výbor.

Vraťme zodpovědnost ústřednímu výboru. Zvolme tam nejlepší z nás. Komunisty, revolucionáře, kteří se nebojí, mají vizi co a jak dělat, a s kým to dělat a poperou se o to, pro stranu nejlepší. Bolševizace strany to v roce 1929 ukázala. Vůbec to tehdy nebylo jednoduché. Mnohem horší než to máme dnes my, a přesto...

Stávající voliče neztratíme, když nás bude více slyšet s rozumnými až selskými názory. Je k tomu samozřejmě třeba odvahy, jakou např. představuje Marta Semelová. Ta šla před nedávným časem vyprovázet

skromného komunistu, čestného člověka, politického vězně, soudruha Karla Hofmanna, do kriminálu.

Chcete mi snad říct, že za pravdu a názor shodný s naším, půjdeme za čas takhle vyprovázet Martu? Probudíme se soudruzi! Je nás víc, než je míst v kriminálu. Vylezte z ulity, ti z vás, co máte komunistické srdce i přesvědčení. „Zapalujme“ mladší lidi kolem sebe.

Nebraňme se pro svou pohodlnost myšlenkám na změnu. Jsou ve straně lidé, kteří mají představu, jak dál. Známe je i z našich konferencí. Některé z nich představíme v elektronické podobě na „jutu“ i v občasníku nazvaném „Vstříc IX. sjezdu KSČM“ v předsjezdové diskusi.

Teze šestá a jistě ne poslední

Vedení strany by měl být tým obětavých dělníků komunistického hnutí. Nikdo, kdo poctivě maká pro stranu, by neměl mít strach. Strach by měli mít ti, co se se stranou jen vezou.

Dovedu si představit, že by komunistickou stranu vedl nově sestavený kolektiv myslících a odpovědně ke straně přistupujících lidí. Mladších, nových, kteří si nezačnou hned rozdávat platy a funkce, ale předloží straně skutečně komunistický program. Tým, který by nesl odpovědnost a uměl stranu řídit, ale také naslouchat lidem. Který by uměl komunikovat s ústředním výborem, měl zpětnou vazbu na svá rozhodnutí, natáhl jednu ruku směrem k mladým, druhou k radě starších, třetí k vlasteneckým organizacím, dnes více bojujícím proti válce než celá strana, čtvrtou k blízkým organizacím, další na boj s antikomunismem atd.

Hlavní zápas je boj za spravedlivé vlastnictví a přerozdělování vytvořené nadhodnoty pracujícími. Obyčejní lidé nám musí rozumět a věřit. Především ti, co vykonávají společensky důležitou a prospěšnou práci. Tu musíme vyzvedávat a podporovat.

Mladá novinářka z českého rozhlasu se mě na Václavském náměstí ptala: „A proč protestujete za vystoupení z NATO?“ „No protože NATO znamená násilí a válku“, odpověděl jsem, a hned se zeptal: „A vy jste snad pro válku?“ „My nemůžeme odpovídat na otázky“, říká... „Tak to, když nemůžete říct, že jste proti válce, tak to jste asi pro válku?! To z vás asi doma mají radost“, opáčil jsem.

„A proč jste proti kapitalismu?“ kontrovala rychle další otázkou. „No protože je to to nejhorší co mohlo a žel muselo lidstvo potkat. Rodí fašismus a války, násilí, vykořisťování, nenávisť, zlo... Všechno nejhorší, co vás napadne, zrodil kapitalismus. A víte co? Odpovězte si sama!

Když vám bude umírat třeba dcerka, budete potřebovat víc zdravotní sestru na JIPce pracující za „pětadvacet“ nebo generálního ředitele ČEZu, který bere půl milionu měsíčně?“ Vypnula mikrofon, poděkovala a odešla!

Nevím, jestli mně porozuměla, ale snažil jsem se. Dnes si žel kolikrát nerozumíme ani sami mezi sebou.

Kontrolní otázka. Ne pro čtenáře „Dialogu“, ti odpovědi znají... Kdo z vás ví, jaké úspěchy jsme dosáhli v parlamentu třeba za poslední dva roky na podporu pracujících? Kdo ví, jak nám ve stranické práci pomohli zahraniční cesty funkcionářů strany a poslanců? Kdo ví, jestli se tento dům ještě prodává nebo bylo revokováno usnesení ÚV?

Nevíte? No, nepotěšili jste mě, ani já vás nepotěším...

Ale víte co, já vás potěším a skončím. Těch tezí k naší stranické práci je sice mnohem víc, ale důležité je méně mluvit a více dělat.

Závěr

Ve straně máme, v Čechách i na Moravě i mezi mladšími, skutečné osobnosti. Nebojme se jim naslouchat a těm nejlepším dát šanci vyvést stranu z pasivity. Měla by tomu napomoci i otevřená diskuse na naší konferenci, ale především na okresních a krajských konferencích i samotném sjezdu.

Vratimovský a teď i nedávno nově Litoměřický seminář jsou určitě zajímavé. Nedávají si však do vínku změnu politického nedemokratického systému a přeměnu v ten skutečně lidově demokratický.

Ten může vybojovat jen marxisticko-leninská komunistická strana.

ZA RADIKÁLNÍ MARXISTICKO - LENINSKOU STRANU

Milan Matouš

Jdu ulicí a potká mně soused. „Na procházku, na procházku?“ „Ne. Na schůzi komunistický strany.“

„To ještě něco takového existuje?“ Chtěl vyjádřit, že komunistickou stranu není znát. A v tom měl, žel, pravdu.

Nejde o to udělat zítra povstání a svrhnout kapitalismus. Lidé chtějí žít dnes a ne snít o vzdušných zámcích. Bojuje KSČM za právo občanů na práci, na bezplatné zdravotní zabezpečení, na bezplatné vzdělání, na střechu nad hlavou? Pranýřuje panující buržoazní režim, který způsobil, že přes půl milionu rodin nemá zaměstnaného živitele? Že změnil prospívající zemi socialismu v zemi desetitisíců bezdomovců a žebráků?

Nezaměstnaní nechtějí, aby bylo nižší procento nezaměstnanosti, chtějí práci. Stydíme se říct a opakovat, že za socialismu bylo práce dost pro všechny. A nejen že měli všichni práci, ale měli také jistotu, že o ni nepřijdou. Měli za práci plat, z kterého byli slušně živi.

Co brání komunistické straně provést třídní rozbor naší společnosti a ukázat prstem na buržoazii, která vznikla podle zásady: co sluníčko ukáže, to měsíček dá? Na zbohatlíky, babiše, bakaly, miliardářské oligarchy? Jak přišli k miliardám? Prací a příčinlivostí? A ti nezaměstnaní a bezdomovci a matky živitelky, které nemohou slušně nakrmit a obléci děti, to jsou lenoši? Ne! Když buržoazie hýří miliardami, musí na druhé straně proletariát trpět bídu. A nejen proletariát. I intelligence, učitelé, umělci, spisovatelé, básníci. Celý národ trpí vinou parazitů, kteří nejen rozkradli národní bohatství, ale rozvrátili a podlomili i národní kulturu, vzdělanost a vědu.

Milion občanů poznal státem organizované zloděje – exekutory. Každá koruna, kterou z lidí vyždímají, jim přináší zisk. To je panečku řemeslo. Bez práce a jak výnosné. Za socialismu takové pijavice nebyly. Nebyly a nescházely nám.

Jsme prý dnes jiná strana než do roku 1989, strana demokratická. A před tím jsme nebyli demokratická strana? Záleží na tom, o jakou demokracii komu jde, zda o demokracii lidovou nebo buržoazní. Za lidovou demokracii naše strana bojovala a v únoru 1948 ji za podpory naprosté většiny lidí prosadila. A žila zle naše společnost za lidové de-

mokracie a diktatury proletariátu? Chyběli nám nezaměstnaní, exekutoři, bezdomovci, žebráci a další plody západní kultury?

Komunistická strana, skutečná komunistická strana, ne komunistická jen podle jména, se liší od reformistických stran, od sociální demokracie, od všelijaké „nové levice“, Syrize, Die Linke apod. tím, že je založena na vědecké teorii marxismu-leninismu. K čertu s tzv. kladenským programem, který dělá z revoluční komunistické strany karikaturu sociální demokracie.

Hlásí se vedení KSČM k marxismu, vychovává v marxistické ideologii funkcionáře a členy strany? Řídí se marxismem jako metodou poznání společnosti a její revoluční přeměny? Jsme na tom tak bídňě, že si nerozumíme ani při použití termínu revoluce, elementárního pojmu dialektiky. Revoluce znamená kvalitativní skok ve vývoji, přeměnu kvantitativní v kvalitu, v historickém materialismu přeměnu kapitalismu v socialismus.

Není možno pochopit vývoj marxismu od Manifestu Komunistické strany po současnost, pokud se štítíme Stalina a stalinismu, který je ideologií vybudování a vítězství socialismu v Sovětském svazu a jeho vítězství nad hitlerovským fašismem.

Důležitou úlohu v dosažení jednoty strany musí sehrát Haló noviny. Nemá smysl zakrývat, že jsou deníkem strany; ví to každý trafikant. Vedení strany by se k nim mělo nejen otevřeně přihlásit, ale také je řídit. Není na nich zlé ani tak co píší, jako co nepíší. Kvůli barevné příloze zábavných senzací je nikdo kupovat nebude; to nabízí v bohatším výběru tucty jiných tiskovin. Chybí v nich i v příloze Naše pravda, marxismus-leninismus. Je možno namítnout, že jsou to noviny a ne učebnice. Ale z čeho se mají komunisté marxismus-leninismus učit? Zvláště když se vedení strany a Futura nehlásí k nakladatelství Orego, které jediné tiskne a šíří vědeckou marxisticko-leninskou teorii?

Není u nás málo vzdělaných vědeckých socialistů, ale působí mimo vedení strany a mnozí mimo stranu vůbec. Ve straně, z těch, které znám a nejsou patřičně využiti, mám na mysli např. Josefa Skálu, Mílu Ransdorfa, Václava Jumra, Jana Mináře. Z těch mimo stranu Ivana Davida, Ilonu Švihlíkovou, Lubomíra Ledla. To jako příklady, ale bylo by jich možno vyjmenovat daleko víc. A žádnému z nich se ani zdaleka nemůže rovnat Jiří Dolejš, který má pod palcem ideovou a programovou činnost strany a který nemá o marxismu-leninismu ani ponětí. Kdo ho kdy slyšel pronést jedinou marxisticko-leninskou revoluční myšlenku kromě květnatých frází? Je liberál a ne marxista.

A to jsme u klíčové a osudové otázky Komunistické strany Čech a Moravy. Jak se říká – ryba smrdí od hlavy. Ve vedení je většina výborných soudruhů, ale ti žel nemají rozhodující slovo. Někteří vedoucí udělali kus záslužné práce, ale už jsou ve funkcích dlouho a svůj elán a nápady vyčerpali. Jiní se tam ocitli bůhví jakou cestou jako Dolejš, Vostrá nebo takový objev, bez kterého se najednou neobejde jedno číslo Haló novin, jako pan Pavel Janeček.

To je ukázkový exemplář pochybného aspiranta na komunistického vedoucího. Zčistajasna se objevil 4. března 2014 i s fotografií v Haló novinách jako „kandidát do Evropského parlamentu za KSČM“. Uvedl se článkem, který začíná: „Události před 24 lety přinesly uvolnění, občané po mnoha dlouhých letech mohli svobodně dýchat, hovořit, cestovat a volit politickou stranu, pro kterou se svobodně rozhodli. Přišla demokracie...“ Tak. A máme tu kontrarevoluční převrat devětaosmdesátého roku jak vymalovaný. Geniální dítě; před 24 lety roku 1989 mu bylo šest let. Tenhle článek by bylo možno považovat za potrat redakce, kdybychom Janečkova moudra nenalézali od té doby v Haló novinách každý den a jeho snímek jakbysmet. Nejde o Janečka. Sám o sobě by nestál za zmínku; ale kdo ho vytáhl a prezentuje nám ho jako stranickou hvězdu?

Tady už končí žerty. Strana je vinou vedení v krizi. IX. sjezd je asi poslední příležitost, aby se vzpamatovala. Ve vedení musí nabýt rozhodující slovo skuteční marxisté a ne ti, kdo si udělali z funkcí doživotní povolání. Nejde jen o nového předsedu. Jedna vlašťovička jaro nedělá. Je nutný už konečně opravdu komunistický program a Stanovy na zásadách demokratického centralismu.

Zakládat novou stranu není řešení. To padesát tisíc členů KSČM nepochopí a autoritu a vliv komunistů to jen oslabí.

Jsem v komunistické straně sedmdesát let a nikdy jsem nebyl jen pasivní člen. Mám právo žádat, aby se tato strana vrátila ke gottwaldovské revoluční politice.

K PROGRAMOVÉ DISKUSI PŘED IX. SJEZDEM

Václav Exner

Dlouhodobě kritizují, že KSČM nepřipravuje aktualizovaný ucelený program – tzv. Kladenský z konce roku 1992 už nemůže z řady důvodů vystihovat současnou situaci, která také naléhavě žádá zpřesnit naše krátkodobé, střednědobé i dlouhodobé cíle.

Program má odrážet dynamiku strany, přinášet nové průlomy, nové myšlenky, náměty a postupy na základě (nových i „klasických“) teoretických poznatků i praktických zkušeností, jejich důsledným teoretickým rozbohem přecházet do politického útoku, což si doba vyžaduje a představilo by stranu jako sílu na úrovni doby. Navazujeme na Manifest Komunistické strany: být neustále kupředu pobízející silou, představovat, vytvářet budoucnost. Dosavadní přístup zaměřený na dílčí programové dokumenty na každém sjezdu i v mezisjezdových obdobích, nemůže odrážet celkový stav společnosti a politiku strany a vytváří nejistotu, co vlastně a v jakém rozsahu KSČM aktuálně prosazuje.

Základní linií samozřejmě zůstává zaměření na socialistickou a komunistickou perspektivu, překonání kapitalismu vstupem na socialistickou cestu prostřednictvím socialistické revoluce – celkové, zásadní, revoluční změny, jejíž provedení je dlouhodobým nejednoduchým procesem uskutečňovaným více generacemi s mnoha konkrétními možnými formami. Součástí je neustálé provádění aktualizací změn, reforem, zvládnutí a uskutečňování nového, jinak by hrozilo ustrnutí. Nástup i pokračování na této cestě závisí kromě základních věcných podmínek na subjektu změny (proletariátu a jeho spojencích) a na jeho aktuální avantgardě (předvoji), na jejich uvědomění, míře a rozsahu osvojení celého procesu, schopnosti ho uskutečnit – vytyčit program, stanovit strategii, uplatňovat určenou a průběžně aktualizovanou taktiku a trvale udržovat schopnosti uskutečňovat změnu. Nejméně součástí takové avantgardy chce bez pochyby být i KSČM.

Období nástupu na socialistickou cestu v SSSR a dalších zemích, včetně středoevropských, prokázalo uskutečnitelnost socialistické myšlenky. V tom se v několika zemích pokračuje. Přes chyby, problémy a porážky v řadě zemí byla prokázána možnost odstranění vykořisťování proletariátu (lidí) kapitálem v zájmu jeho zisků, funkčnost převažujících nesoukromých forem vlastnictví a odstranění řady se soukromým

vlastnictvím spojených problémů. Bylo dosaženo pokroku v rovnosti lidí... V některých zemích se také využívalo nebo využívá kapitalismu a jeho institucí pro udržení, zrychlení a podporu socialistické orientace nejen v Nové ekonomické politice (NEP) v SSSR, v současné Číně, Vietnamu nebo na Kubě. K využití jsou obrovské zkušenosti a návody na osvědčené postupy i zhodnocení skutečností, kterých je třeba se vyvarovat.

Dochází k novému globálnímu vývoji společnosti a mezinárodní situace – k přesouvání center moci a změnám v pojetí moci, rozvíjí se víc pólů a směrů rozvoje, integrace a dezintegrace v politické, bezpečnostní a hospodářské oblasti, dochází k novému typu pohybu mas lidí a změnám v sociální a kulturní oblasti. Vytváří se mezinárodní smluvní základna, včetně úrovně jejího dodržování, často spíše nedodržování.

Jiné jsou i formy existence a činnosti socialistického revolučního hnutí: je snadnější poskytování a výměna informací, částečně i setkávání (přes nedostatek peněz), k poučení slouží zkušenosti vládnoucích stran z minulosti i ze současnosti. Překážkou, která se týká i KSČM, je u velké části hnutí oslabená členská a slabá hospodářská základna, rozdrobení hnutí i v rámci národních států, nízká vzájemná důvěra a nízká skutečná ochota ke spolupráci. Hnutí se často překrývá nebo v různé míře spolupracuje s různorodými složkami nové antisystémové, protikapitalistické globální levice, s emancipačními hnutími, prosazujícími podstatně levicové zájmy. Všechny složky jsou v různé míře otevřené, mají různorodé programy, ideová východiska, názory, postoje, stanoviska, a to stran, dílčích hnutí, sdružení, iniciativ, směrů i osobností. Hranice mezi nimi i uvnitř uskupení jsou neurčitě, proces zahrnování a vylučování probíhá neustále. Poskytují širokou platformu diskusí, např. na světových sociálních fórech. Kritika míří od kritiky neoliberalismu přes kritiku korporátního kapitalismu ke kritice vykořisťovatelských a nedemokratických struktur globálního panství až po kritiku dovnitř hnutí. Snaží se prosazovat působením v širokém spektru občanské společnosti, a to i kulturními akcemi, kolektivními aktivitami a sebeobranou. Na aktivitách je většinou spontánní, ale ne příliš často masová účast, organizační struktura zůstává z principu volná, závisí na ochotě a vůli účastníků vzájemně spolupracovat. Některé součásti neusilují o dost jasný politický program a organizaci, často nejsou ochotny (dlouhodobě, mimo jednotlivé akce) spolupracovat se stranami a odbory, své akce organizují spíše jim navzdory. Spolupráce, případně sblížení „starých“ a „nových“ sil odporu proti kapitálu je možné

a nutné, posiluje možnosti nástupu a uskutečňování systémové změny k socialistickému směřování.

Zájem na překonání kapitalismu a nástup na cestu k socialismu má moderně pojatý proletariát, to jsou ti, co tvoří společensky užitečné (užitečné) jak hmotné, tak nehmotné hodnoty na základě prodeje své pracovní síly, při kterém jsou vykořisťováni (ať už přímo nebo zprostředkovaně), zbavováni části výsledku své práce, části vytvořené nadhodnoty, ve prospěch soukromého, případně i jiného, vlastníka nad rámec oprávněné společensky zajišťované spotřeby a solidarity, a to bez větší jistoty o podmínkách, za kterých svou práci vůbec prodají, či si ji udrží. Ve svém důsledku jde o zájem celého lidstva. Tento zájem je (a vždy bude) do značné míry neuvědomělý. Získání a udržení podstatné části proletariátu, zejména jeho nejvyspělejších složek, což se rovná získání podstatné části společnosti, pro socialistickou věc, je nezbytnou podmínkou jejího dlouhodobého uskutečňování. V tomto procesu nejsou „jediné cesty“. Jak říkají Číňané, „ať kvete 100 květů“. Nebezpečí porážky, návratu, thermidoru lze předejít, pokud nebude v systému narušována a omezována zpětná vazba mezi veřejnou správou (mocí) a veřejností samotnou.

O problémech strany, hnutí v ČR je důležité vždy uvažovat v rámci světa (nejen Evropy nebo dokonce jen Evropské unie apod.). Nástup k socialismu se týká lidstva jako celku. Základní přístupy vycházejí z internacionalismu, solidarity, spolupráce na základě vzájemné výhodnosti – strategie „vítěz – vítěz“. Avšak za stav v naší straně, v ČR, nese svou odpovědnost KSČM, každá její organizace a orgán a každý člen (obecněji, každý protikapitalisticky, protiimperialisticky zaměřený občan). Pasivita znamená zanedbání příležitostí a ztráty.

Součástí programu je i určení, co chápeme pod socialismem – východisko je kritický rozbor současného programu, Stanov KSČM a dokumentů, které k tomu byly ve straně i mimo ni zpracovány. Východiskem boje za socialismus je vědomí nutnosti změny pro obrovskou většinu, nespravedlivého třídního rozdělení společnosti za kapitalismu, obrana a prosazování sociálního státu, právního státu, mírové politiky, demokracie, a to přímé, zastupitelské, vyjednávací (deliberační, konzultační), účastnické (participativní, pro dobrovolné účastníky), lidové, ve všech oblastech, ale s různou mírou zastoupení a vzájemně se doplňující – vyvíjející se. Šance (příležitosti) i zvyšující se jistoty všem. Právně zakotvené a společensky důsledně uplatňované jistoty představují předvídatelnost práv i povinností, přínosů i ztrát nebo trestů; vnášejí klid a důvěru do společnosti.

Role míru má znovu aktuálně nejvyšší důležitost. Spolu s dynamickou stabilitou, založenou na „stálosti cílů“ a dostatečnou úrovní bezpečnosti, tvoří nezbytný předpoklad udržitelného rozvoje lidstva. Pro KSČM z toho vyplývá být proti účasti v bezpečnostních blocích typu NATO, ozbrojeným konfliktům, válkám (což neznamená, že se země na cestě k socialismu nemá bránit při ohrožení apod.), proti cizím vojenským základnám i jiné přítomnosti ozbrojených sil, chaosu a naopak prosazovat odzbrojení, kolektivní bezpečnost se vzájemným ručením a kontrolou, se závazky neútočení a otevřenými informacemi.

Ze zkušeností vyplývá, že program má obsahovat zaměření na stále uvolňování produktivních prostředků i produktivních sil společnosti jako celku i všech jednotlivců, využití schopností, talentů, aktivity. (Produkce zahrnuje jak výrobu, tak služby.) Má určovat směr vyvíjejících se forem řízení společnosti, veřejné správy, participace (účasti lidí) na všech procesech od koncepcí a plánování po operativu, kontrolu i hodnocení, s experimentováním a ověřováním nových postupů před plošným zaváděním, a významnou a stále se zvyšující rolí samosprávy a optimalizace vertikálního i horizontálního řízení, v hospodářství k tomu také propojení koncepce, plánu a trhu (zbožně peněžních vztahů), konkurence i spolupráce na všech úrovních. Právě hospodářská oblast si naléhavě žádá zvládnutí nejdřív v oblasti teorie.

Uznání různých, pluralitních forem vlastnictví: různé, vyvíjející se – společenské, veřejné, včetně vlastnictví různými stupni veřejné správy, kolektivní, družstevní, soukromé, osobní. Rozhodující je, komu v konečném důsledku slouží, kdo ho v jaké míře ovlivňuje. Koneckonců je vždy společenské v tom smyslu, že vlastníky jsou individuálně nebo kolektivně členové společnosti, jde o míru vlivu ostatních a společnosti jako celku a jejího promítnutí do právního řádu.

Kromě změn v oblasti vlastnictví jde i jiné pojetí práce: o její kolektivní pojetí a všestranný život pracovních kolektivů, o změnu rozsahu a významu jejich podob a financování, o uplatňování práva na ni. Práce je dost! To je postoj, který výrazně odlišuje komunisty od skoro všech ostatních účastníků politiky. Společnost, která nedokáže zajistit, aby její zdraví členové mohli svým přičiněním zajistit přiměřený život – blahobyť svůj, své rodiny, své obce atd., aby to bylo cílem hospodářství, není dobře řízená společnost. Práce má zvláštní význam pro mládež a lidi po padesátce. I při stále se snižujícím podílu nutné práce na uspokojení základních potřeb a za jejich přiměřeného naplnění znamená sama rozvojová strategie další pracovní příležitosti. Obtížně vyčerpatelné množství společensky přínosné práce představují především

všechny typy infrastruktury, jejího udržování v dobrém stavu a dalšího zlepšování na základě aktuálních znalostí a možností, ekologie, věda a výzkum, vzdělávání, výchova, kultura, zdraví a tělovýchova i volný čas, jakož i práce v domácnosti, péče o děti, staré a znevýhodněné členy rodiny (společnosti). Možnosti jsou i ve zkracování základní pracovní doby a v jejím rovnoměrnějším rozložení mezi členy společnosti. Při zapojení do mezinárodní dělby práce vznikají další, skoro nevyčerpatelné možnosti, když ohromná část lidstva se stejnými uznanými právy, jako jsou ta naše, je na hluboce podvyvinuté úrovni produkce, osobnostních dovedností a možností i spotřeby. Účast na odstraňování tohoto zděděného problému zároveň může být zdrojem ohromného urychlení vlastního rozvoje. Jiné pojetí zaměstnanosti vyplývající z práva na práci – stav, že nejen nikdo není bez práce, ale ani se necítí mimo společnost, bez možnosti žít se své blízké společensky přínosnou a také oceňovanou činností. Je žádoucí pojmout zaměstnávající instituce a pracovní kolektiv s více funkcemi, než jen pracovní zařazení, plnění úkolů spojených s produkcí (včetně služeb). Jde o jeho funkci zajišťující za normálních okolností celoživotní sounáležitost, tedy nejen zaměstnání, a to aniž by ze strany zaměstnance – příslušníka pracovního kolektivu – šlo o osudovou vazbu. Na druhé straně je třeba směřovat ke stavu, kdy zaměstnavatel (podnik) a pracovní kolektiv, případně vyšší hospodářské nebo společenské stupně řízení – instituce, při změnách pracovních náplní, ukončení (splněné nebo dále nepotřebné) činnosti nesou odpovědnost, nejméně se podílejí, na nalezení další náplně a dalšího využití lidí, prostor, technického vybavení (tady samozřejmě také např. jeho účelné ekologické likvidace). Odborné instituce veřejné správy i mimo ni mají úlohu v tom pomáhat. Zajišťování perspektivy je trvalou součástí fungování pracovních kolektivů, společenských, včetně hospodářských, subjektů a všech stupňů a forem společenského uspořádání a řízení a samozřejmě také přiměřeného vlastního úsilí lidí. To se týká i případů (dočasné nebo trvalé) neschopnosti zastávat své pracovní zařazení nebo změny této schopnosti.

Program by měl v neposlední řadě obsahovat také koncepci vzestupu kultury jako odrazu a projevu celkového stavu lidství (humanity) ve všech oblastech lidské činnosti a vztazích, včetně vztahu k prostředí (přírodě). Lidskost se utváří, osvědčuje a projevuje v kultuře a kulturou představující tvůrčí potenciál společnosti. Socialismus představuje civilizační kulturní nabídku. Z programu by měla být zřejmá otevřenost novým myšlenkám a postupům, k sociálním, ideovým a politickým partnerům, s novou politickou kulturou i v oblasti názorového střetání,

účast na koordinaci iniciativ a akcí, neustálé dosahování a prověřování jednoty v teoretické i praktické činnosti a prověřování a uskutečňování nových myšlenek a přístupů.

K programu je samozřejmě nutné vést rozsáhlou a otevřenou diskusi uvnitř strany i s veřejností. Domnívám se, že IX. sjezd je příležitostí tuto přípravu nového programu otevřít, uložit. Vyzývám budoucí delegáty, aby takový požadavek uplatnili a postavili se za něj.

Nakonec několik námětů pro zásadní zvýšení odpovědnosti za návrhy ke změně politiky země pro prosazování zájmů těch, které chceme zastupovat, jimž chceme být avantgardou (kromě již uvedených – práce pro všechny, zahraniční, bezpečnostní a mírová politika atd.):

1. Zásadní řešení zanedbávaných a chudých oblastí, např. Šluknovský a Frýdlantský výběžek, Jesenícko. Soustředění rozvojové politiky, investic, vzdělanosti, podněcování místních aktivit.

2. Programy pro pohraniční oblasti, jejich větší otevřenost a spolupráce s oblastmi sousedních zemí. Rozvojové hospodářské, sociální a kulturní programy s tomu nakloněnými zeměmi. Daleko víc, než dnes představuje tzv. regionální spolupráce v rámci EU.

3. Progresivní zdanění příjmů a majetku s plynulou progresivní změnou procenta daně – odvodu využitím vhodných parametrů funkce arkus tangens (arctg).

4. Zásadní obrat k podpoře vědy, výzkumu a inovací a vzdělávání a jejich společenskému využití. Celoživotní vzdělávání týkající se celé společnosti, včetně v zaměstnání jako jeho součást. Zvláště ve školském vzdělávání zásadně zvýšit kvalitu a náročnost.

5. Ve všech oblastech zastupitelské demokracie a samosprávy posilovat roli plén (zastupitelstev, plenárních nebo členských schůzí) před vyčleněnými právy dílčích orgánů nebo funkcionářů – plénum určuje politiku, kontroluje v plném rozsahu, má neomezený přístup k informacím, má konečné slovo.

6. Působit osvětou a organizováním revolučních složek mezi národnostními menšinami pro jejich plnoprávné postavení mezi občany země. Konečně zformulovat dlouhodobý, ale akční program pro vyřešení problému vyčlenění, chudoby a nízké vzdělanosti Romů. Podněcovat, organizovat a mobilizovat i zahraniční dělníky a jiné cizince u nás, přijmout ucelený program jejich (různě dlouhého) začlenění do společnosti, nejméně spolupracovat s jejich organizacemi a představiteli.

7. Jednoznačná podpora odborů, povinného vytváření podmínek jejich činnosti zaměstnavateli bez možnosti omezování nebo dokonce pronásledování.

8. Výrazně zvýšit aktivitu ve Spojenectví práce a solidarity a v jiných spolcích a občanských iniciativách.

(Připraveno s využitím podkladů jiných autorů, především Miloslava Formánka, Františka Stoklasy a Miloslava Ransdorfa).

RIZIKA ODVRÁTÍ JEN OFENZÍVNÍ POLITIKA

Josef Skála

Má-li náš blížící se sjezd splnit, co od něho čeká sama strana i levičová veřejnost, dokáže to jen před zrcadlem, které tu začal skicovat úvodní referát. Byl jako břitva, ale v upřímné starosti o naši budoucnost. Miroslav Kavij – a ostatní plzeňští soudruzi - za to zaslouží dík. Jakou šanci dostane sebereflexe, k níž tu vyzval, v dalších přípravách sjezdu i přímo na něm, ukáže v mnohém už reakce všech, koho se týká v prvé řadě.

K zamilovaným hračkám „kavárny“, co plive i po hlavě státu, zvolené – na rozdíl od jejího maskota – přímou volbou, patří tzv. zvací dopis. „Kavárna“ pod fanglí „pravdy a lásky“ je ovšem notorický lhář. Vylhává se hlavně tam, kde má černé svědomí sama. Zvacími dopisy hecovala už všechna „humanitární bombardování“. Teď je zas píše miliónům zoufalců, které ten hodokvas zkázy vyháňá z domovů – a Evropě s nimi naděluje i tisíce teroristických buněk.

Ty ovšem zve i Angela Merkelová. Německo už, jak vidno, nesmí opovnovat, ani jako když na Irák a Libyi padaly bomby. Čím vším drží Amerika kancléřku pod krkem, je zatím ve hvězdách. Pochází to už z časů, kdy honila kariéru ve FDJ? Nebo až z dob, kdy přeběhla na druhou stranu? Kdy nám to doloží Snowden či Assange, je jen otázkou času. Politika, co lidem bere i soukromí a pak je vydírá, boří prelátům liberální demokracie celý otcenáš. Zvací dopisy, legalizující import fanatických hrdlořezů, si koledují o drastické drama. Krizi z nadvýroby kapitálu, „řešenou“ jen na bankrotářský dluh, násobí diletantismus „elit“ bez zásluh. Tím třeskutější, čím poníženejší je „spojenecká vděčnost“, v níž soutěží za „velkou louží“.

Tady už musí žerty stranou. Tak, jak to je, to už dlouho nevydrží. Kapitalismus se mění – a už jen k horšímu. My jsme ti poslední, komu se to smí smrsknout na nářky nad tím, či oním darebáctvím, připisované tu „pravcovému vládnutí“, tu jen jakýmsi excesům „neoliberalismu“ – či jiné špinavé pění na samém povrchu. My každé darebáctví musíme nasvítit až k jeho pupeční šňůře. Až k samým zdrojům v tektonice kapitalismu samého - a nejen psychopatii toho či onoho lotra. Ukázat lidem nejen, co jim dát nechce - ale co vše už kapitalismus ani neumí, i kdyby to jeho panstvo mělo v plánu. O čem je rozcestí, na něž to vede

– a na němž už jednou nohou stojíme. Že a proč si už zavřelo i zpáteční cestu aspoň tam, kde byl svět před krizí od roku 2008. Jak brutálně asociální - ale i autoritářský, ne-li totalitní - zvrát hrozí, půjde-li to dál dnešní samotíží.

Nám se však právě v této situaci děje něco, co tu ještě nebylo. Velké a stále rostoucí většině veřejnosti je to, co dělá a co má v plánu KSČM, už úplně jedno. Nic o tom neví – a už se po tom ani nepídí. Dosud to bylo vždycky tak, že nás někdo měl rád, jiný důvody respektovat, další nás sice „nemusel“, ale věděl i proč – a ještě jiný i žhavě nenáviděl. Teď **jsme však většině lhostejní - poprvé za skoro sto let. A to je ten vůbec nejvážnější signál, že naše dnešní téma se už dál odkládat nedá** – anebo, sice dá, ale už ne bez vážných důsledků.

Pokud to na křižovatce, o níž byla řeč, prohrájeme, budeme na ráně jako první. Odolat zvrátu, který hrozí, dokážeme jen jako mluvčí z duše politické většiny, co dokáže spojit i její síly. Právě to ale blokuje už před- sudek, jenž se nám sugeruje tím víc, oč méně prochází testem praxe - že cestou k širšímu vlivu a spojencům je přikrčit se a chodit na trh vlastně jen s tím, co lidé vědí i bez nás. „Hlavně nedráždít“ - a těm, kdo do politiky vstoupili nově a teprve se v ní hledají, raději přitakat i na kdejakou ztřeštěnost.

Jenže k čemu je lidem ten, kdo jim to, co už jim pije krev, opakuje jen trochu učesanějším slovníkem? Jakou „přidanou hodnotu“ jim nabízí? Překážkou našeho vlivu, adekvátního dnešním rizikům i kritickým náladám, není to, že jsme „komunističtí až moc“, ale naopak málo. Ne snad v tom smyslu, jenž se nám snaží přišít prolhaná demagogie – jakési samomluvy, hýřící holými -ismy mimo dnešní realitu i mentalitu. Anebo rovnou pomatených plánů „obsadit telegraf a nádraží“ - propašovat Aururu ke Karlovu mostu a vypálit z ní na „Strakovku“.

Náš dluh tkví v tom, nakolik nazýváme věci pravým jménem. Jak ma-cešsky – a místy i zoufale amatérsky - zacházíme se svým „rodinným stříbrem“. S marxismem-leninismem ne jako s papundeklovou cedulí, s níž stačí občas zamávat (jen ale na vlastní schůzi) – ale jako s jediným „manuálem“ komunistické politiky, jíž nemá ujíždět vlak. Jen to je optika, umožňující vidět svět kolem nás v pohybu a vývoji – a dohlédnout až do labyrintu jeho hybných rozporů. A tedy i vlastní politiku stavět na tom, v čem se doba mění – a ne jak se jeví zraku, střečkujícímu po povrchu.

Právě s tím se však fatálně mívá i přístup dokumentů, navržených k předsjezdové diskusi. I v těch se nám předkládá – mám-li to shrnout v letmé zkratce – obraz světa, co bude v zásadě takový, jako dnes, i dál.

A za čínskou zdí - kdesi mimo dnešní prostor a čas - i skica toho, jak by to jednou mohlo vypadat, až kapitál hodí ručník.

Tak idylicky to nevidí ani osvícené mozky mimo naše řady. Např. doцентka Ilona Švihlíková, mladá krev levice v ekonomické teorii, s jejímž odsudkem jedním z předřečníků rozhodně nesouhlasím. I ta našla ve své poslední knize „Přelom-od velké recese k velké transformaci“ nejen dost kuráže, ale i precizních argumentů, jak statický pohled na dnešní kapitalismus rozbít napadrt. A napsat bez všech advokátských vytáček, že na rozcestí, z něhož to půjde buď dopředu, anebo hodně zpátky – dnešním směrem však ani náhodou – se rozhodne už během zhruba 5 let.

Omezit se na glosy k lejstrům, padajícím z panských stolů – a své vlastní cíle zavěsit kamsi mimo dnešní svět – bylo málo i v klidnějších vodách. Teď by to byla pozvánka do politické nicoty. Teď to chce politiku postavenou na hluboké, skutečně marxistické analýze všeho, v čem i proč se kapitalismus mění ještě k horšímu, proč a v jaké míře už selhává - a bude selhávat ještě víc i tam, kde se dřív ořesům a pohromám uměl vyhnout. Jaká rizika i přímé hrozby to nastoluje – i kde konkrétně a z jakého úhlu se vynořují „nejslabší články řetězu“, nabízející pokrokovou ofenzívu s oporou v politické většině. Svou roli strany, které ta křižovatka nemá přidělit kostým kandrdase, naplníme jen tak.

Jak konkrétně to rozcestí bude vypadat – kdo a s kým vším, o čem a proti komu to bude – závisí na naší iniciativě už dnes. Pokud se jí nechopíme, neodpustí nám to ani příští generace.

Sílící vůle po obratu právě tímto směrem budí zájem i v dalších organizacích, hlásících se ke komunistickému krédu. To, že dnešní stav v této části politického spektra je nenormální a neprospívá nikomu, se dobře ví i v jejich řadách. Pokud se obrat k ofenzivní politice podaří prosadit, usnadní to i řešení této otázky. Slibné signály v tomto směru už zazněly.

Dovalte mi ještě dva konkrétní body. První se týká soudu, před nějž je na 6. leden předvolána Marta Semelová. Obžalována je za výroky, pronesené v televizním Hyde Parku už loni v únoru. A to přesto, že v nich nic trestného nenašla ani policie, ani experti na extremismus. Jistý brněnský zastupitel se však rozhodl, že to tak nenechá – a žaloval Martu v občanskoprávním režimu. A sice za to, že v něm prý vyvolala „úzkost a strach“ z návratu „totalitních poměrů“ – a dotkla se tak i jeho „morální integrity“.

Když byla šance v Českém rozhlase si to na dané téma rozdat s Danielem Kroupou, padlou hvězdou české pravice, uvítal jsem ji s gusem.

Aby se to, jak groteskní konstrukci je ochoten vzít i soud, dalo dovést ke statisícům posluchačů. A zvednout tu rukavici jasnou zprávou, že „morální integritu“ nás, komunistů i širšího spektra demokratických sil, napadají pravice a její média nonstop - i stonásob arogantněji. A pokud soud žalobu na to, čím Marta nikomu nezkřivila ani vlasek, neshodí se stolu, ani nám zřejmě nezbude, než zasypat soudy tisíci žalob za urážky, jež téma dotčené „morální integrity“ – i reálných důvodů ke „strachu a úzkosti“ - obrátí směrem, jež si zaslouží.

Můj soupeř i moderátorka mi však neopomněli předhodit, že se už tehdy od Marty „distancoval“ i leckdo naším jménem. Mně osobně to, příznám se, uniklo. Nebylo by to však zdaleka poprvé. Tím víc si pojdme slíbit jedno: že se na výročních schůzích i územních konferencích strany zasadíme o usnesení, požadující rozhodný tlak KSČM na Martinu obranu - a obracející celou tu hanebnost proti těm, kdo s ní přišli nebo jí fandí.

Terčem pokleslé morálky je i maršál Ivan Stěpanovič Koněv. Právě 70 let poté, co ho Praha zasypala šeříky, je tu nový pokus jeho pražský pomník odstranit buď úplně, nebo „aspoň“ zohavit očerňujícími nápisy. Mám proto následující návrh: znásobit efekt petiční kampaně, organizované z podnětu OV KSČM v Praze 6, otevřeným dopisem prezidentu Miloši Zemanovi. Ocenit jeho přístup k 70. jubileu osvobození Sovětskou armádou – a vyzvat hlavu státu k důraznému stanovisku, jež ostouzení Koněvovy památky učiní přítrž. Dáte-li mi mandát sestavit jeho návrh, předložím vám ho během pár minut. Předpokládám, že v Haló novinách se jeho zveřejnění rozumí samo sebou. Uplatnit ho však i v jiných médiích mi jistě pomůžete i někteří z vás.

NĚKOLIK POZNÁMEK K TÉMATU KONFERENCE

Pavel Degtár

Již za sedm měsíců se opět bude konat sjezd KSČM. V pořadí již devátý. Žel, ani tentokrát předsjezdová situace není nijak oslnivá. Od předchozího sjezdu se totiž vše vyvíjelo ne tak, jak bylo třeba, ale jako dříve či ještě hůře. Znovu se potvrdilo, že naše volání po potřebě změny zůstane i nadále pouhým rituálním zaklínadlem, jestliže na stranickém Olympu zůstanou sedět lidé, kteří jsou okouzleni sami sebou a přitom nesou odpovědnost za současný tristní stav.

Řada představitelů strany je teoreticky nepřipravena na to být v čele strany. Je v zajetí podivných představ o smyslu existence a činnosti komunistické strany. Navíc i oni jsou ovlivněni trvajícím antikomunistickou politikou strachu a nenávisti. Působí zde rovněž i to, že jsou materiálně svázáni se svým statusem. Svoji politickou funkci nechápou jako poslání, ale jako svůj osobní výnosný byznys. Bojí se tak, ale ani nechtějí, otevřeně pojmenovávat problémy, natož projevovat nějakou radikální iniciativu za jejich odstranění. Důsledkem je, že strana je dlouhodobě ve stagnaci a defenzivě. Příležitostí její resuscitace se může, ale také nemusí, stát IX. sjezd KSČM.

Haló noviny nedávno uveřejnily příspěvek jednoho z poslanců za KSČM, ve kterém uvádí: „Druhým receptem, jak srazit komunistům preference, bude jejich snaha vyvolat umělé spory a tření uvnitř KSČM. Čím víc energie budeme vyčerpávat na těchto vykonstruovaných třenicích, tím méně nám jí zbyde pro přesvědčování občanů o správnosti našeho programu. Proto věřím, že naši členové na tuto hru nepřistoupí“.

Myslíte, že ve straně jde o nějaké umělé spory a tření, nějaké vykonstruované třenice? Ne, jde o další osud strany, o její komunistickou identitu. A navíc rozhodující nejsou procenta preferencí, ale jaká bude politika komunistů a kdo, s jakým revolučním nasazením a cílevědomostí bude držitelem mandátu. Stále platí, že jednota není cílem, nýbrž pouhým nástrojem k jeho dosažení.

Nejednou zde bylo připomenuto, že úkolem komunistů v buržoazním parlamentu je dle Lenina „využít parlamentní tribuny revolučním, komunistickým způsobem“. Řídí se tím poslanci za KSČM? Demaskují takto podstatu a jednotlivé projevy kapitalismu, s cílem politické

aktivizace pracujících a dalších občanů? Dosud je to stále výjimkou. A pokud někteří ano, pak se další poslanci i vedení strany od takových vystoupení, žel, distancují.

V návrzích dokumentů pro IX. sjezd daných ÚV KSČM k předsjezdové diskusi se uvádí, že „na celostátní úrovni hlavním nástrojem prosazování a uskutečňování programu KSČM... jsou Kluby poslanců a senátorů v PČR“. Je reálné za daného stavu takto něčeho dosáhnout?

Mimoto, mnohokrát zde bylo konstatováno, že i když činnost komunistických poslanců v buržoazním parlamentě má nesporně jistý význam, existuje řada zkušeností, že absolutizace vnitroparlamentní činnosti vede k izolaci komunistických stran od konkrétních, reálných forem mimoparlamentního boje, k odtržení od mas a k degeneraci těchto stran.

Ve zmíněných návrzích dokumentů se sice uvádí, že „konkrétnější a viditelnější musí být i mimoparlamentní politika strany“, avšak nijak se nespécifikuje, v čem by měla být konkrétnější a jak by se měla zviditelnit natož, aby se uvedlo, co je vůbec pod tímto pojmem myšleno.

V hodnocení socialistického období v Československu, které postrádá dialekticko-materialistický přístup, se pak opět a zase dozvídáme, že to byl pouhý pokus, který neprokázal dostatečnou schopnost vlastního rozvoje a řešení problémů, že zde došlo ke znehodnocení ideálů socialismu, že pokus o hlubokou nápravu socialistického projektu v reformě nazývané „pražské jaro“ se nezdařil a transformace společnosti po roce 1989 se stala promarněnou příležitostí. Tedy ani tentokrát není opomenuto plivnutí do vlastní polévky a dokonce ji takto ochucenou znovu nabízet ke konzumaci.

Načež jako alternativa k současnému stavu společnosti a cíl strategického směřování KSČM se nabízí projekt jakéhosi kvazisocialismu. Aktuální konkretizace strategických záměrů přitom tvoří konglomerát nejruznějších úkolů bez jednotící koncepce a priorit, z nichž navíc jsou některé pouze deklarativní a jiné zcela nejasné.

Ani návrh na zkvalitnění řízení stranické struktury nevyniká fundovaností a promyšleností. Lze jej charakterizovat jako nesytemový souhrn různých nápadů, který neřeší danou problematiku komplexně a nejde k jádru věci. Vyplývá to zřejmě ze současných možností docílení shody.

V tomto předsjezdovém období, kdy se diskutuje o současnosti i perspektivách komunistického hnutí v České republice, znovu, a to s veškerou naléhavostí, vyvstávají některé opakující se, ale i nové otázky, na které je třeba žádat odpověď:

Není načase usilovat o obnovu činnosti strany na marxisticko-leninských základech?

Není načase, aby se vedení strany postavilo do čela organizování a zúčastňovalo se masových protestních akcí proti takovým jevům, jako je stupňující se vykořisťování, pokračující prohlubování sociálního útlaku a nejistoty většiny obyvatelstva, nezaměstnanost, všestranný růst cen, neúnosná mzdová, důchodová, zdravotní a bytová politika, znehodnocování úspor drobných střadatelů, ohrožování občanů zahraniční a vojenskou politikou státu apod.?

Není načase, aby strana přestala kuřkat v koutě?

Proč ÚV nevyvodil závěry a důsledky z toho, že se ve straně již více než 20 let neorganizuje cílevědomá ideologická práce na bázi marxismu-leninismu (týká se teorie, propagandy a agitace)? Je možno bez toho účinně čelit praktikám antikomunismu? Je možno bez toho zdárně vyřešit základní otázky postupu strany k dosažení deklarovaného socialistického cíle? Je možno bez toho úspěšně čelit revizionistickým a oportunistickým tendencím uvnitř strany, které znevažují smysl její existence a činnosti?

Proč se dostatečně nečelí snahám uplatňovat ve straně místo demokratického centralismu čistý centralismus a centrální osobní dirigismus? **Proč** dochází ve straně ke kumulaci funkcí a to především placených a odrazových? **Proč** nedochází k rotaci ve vedoucích funkcích? Neovlivňuje to aktivitu a iniciativu členů? Nevede to k jejich apatii? **Proč** v rozporu se základním demokratickým principem volby zdola je praktikována kooptace nebo členství v orgánu z titulu jiné funkce?

Je rozumné, aby programové a jiné dokumenty strany koncipovali a formulovali také renegáti, příslušníci jiných politických stran a nestraníci? Či aby obsah, formy a metody volebních kampaní určovala jakási nájemná PR agentura?

Proč pokračují tendence potlačovat úlohu základních organizací jako základu strany a tím vyřazení členů z možnosti jejich reálného podílu na demokratickém rozhodování o zásadních otázkách politiky strany? **Proč** není reagováno na jejich kritiku či návrhy? Není toto příčinou útlumu jejich zájmu o stranickou práci a odvolávání se na vysoký věkový průměr členů je jen částí pravdy?

Proč KSČM nepřestane koketovat se Stranou evropské levice, stranou plně podřízenou zájmům Evropské unie, navíc subjektem ideologicky a politicky nesourodým, s nevyjasněnými vnitřními vztahy a s více či méně antikomunistickými postoji? Proč se jednoznačně nepřipojí k silám směřujícím k ustavení nové Komunistické internacioná-

ly, jako opory komunistických stran v jejich nerovném střetu s vnitřní i mezinárodní reakcí, jako jádrem dalších sil antiimperialistického boje?

Proč nejsou dosud dořešeny milionové finanční ztráty způsobené straně?

Jsou jistě i další neméně závažné otázky. **Dokáže na ně IX. sjezd odpovět? Dokáže** strana překonat své současné problémy? **Dokáže** překonat důsledky defenzivní a necílevědomé politiky svého vedení, důsledky absence principiálních třídních komunistických postojů? **Dokáže** získat žádoucí politický vliv?

Ač se to mnohdy nezdá, také dnes se od komunistů očekává, že v duchu revolučních tradic svého internacionálního hnutí budou aktivními protagonisty probíhajících událostí a nejen jejich interprety a komentátory. Totiž více než kdykoli v minulosti platí, že svět nelze pouze vykládat, ale je třeba jej změnit.

O (NE)KOMUNISTICKÉM (NE)HNUTÍ A JAK DÁL

Lukáš Vrobel

Máme-li na dnešní konferenci hovořit o komunistickém hnutí v České republice, měli bychom vlastně mlčet. Domnívám se totiž, že v této ubohé kolonii severoamerického imperialismu, vzniklé hanebným rozbitím Československa, **neexistuje komunistické hnutí**, ale jen lidé označující se za komunisty, jejichž názory jsou někdy zcela rozdílné, namnoze protichůdné.

Většinou společností je za synonymum komunismu považována Komunistická strana Čech a Moravy. Její skutečný charakter znovu potvrdily např. „Materiály pro diskusi na výročních členských schůzích, okresních a krajských konferencích KSČM“ vydané v červenci tohoto roku. Výstižně je zhodnotila stanoviska Marxisticko-leninského odborného klubu. Není však třeba obsáhle studovat Stanovy, programy a rezoluce KSČM, abychom pochopili, že nejde o stranu revoluční, ale reformistickou. Tyto dokumenty opravdu za hlubší studium nestojí. K pochopení skutečné úlohy KSČM se stačí podívat na jednání většiny jejích vedoucích představitelů, od lokajské podpory imperialistické Evropské unie přes zradu Komunistické strany Řecka adorací Syrize, opakovaný distanc od hrdinné severní Koreje, hlasování některých „europoslanců“ za rozšíření zločinného NATO na východ a imperialistickou intervenci v Libyi, přes účast předsedy Filipa na milionářském večírku Lions Clubu Jaroslava Bartáka, odsouzeného na 14 let za znásilňování a zneužívání, přes korupční aféru místopředsedů Dolejše a Miloty, nadšený souhlas europoslankyně Konečné s perzekucí řadového člena strany soudruha Kesudise, mlčení k pronásledování komunistů za jejich činnost v období ČSSR až po opakovaně medializované dluhy, zaviněné dopravní nehody a spaní na jednáních „europoslance“ Ransdorfa.

Pomyslnou třešničkou na dortu, prolezlou však revizionistickými čer-
vy, by mohla být aféra s korupcí na zastupitelstvu v Mostě. Komunální politika KSČM je smutnou vizitkou nejen v Ústeckém kraji, kde mají její představitelé podíl např. na vyvolání chaosu v autobusové dopravě vlivem úsporných opatření a prosazují likvidaci teprve 20 let starého, nákladně vybudovaného trolejbusového provozu v Chomutově a Jirkově.

Především bychom si měli uvědomit, že **KSČM od svého založení nikdy nebyla komunistickou stranou jinak než názvem**, že KSČ jako

její předchůdkyně se komunismu zřekla nejpozději v prosinci 1989, ačkoli dle mého názoru bolševickou linií opustila nejpozději počátkem 60. let, s dovršením „destalinizace“. Chtít přetvořit KSČM v marxisticko-leninskou stranu je jako chtít udělat ze psa kočku v domnění, že kdysi kočkou byl.

Nabízí se řešení v podobě jiné komunistické strany. Dosavadní zkušenosti nejen z ČR však nesvědčí o úspěchu této cesty. Podíváme-li se do zahraničí, snad nikde nepůsobí silná a vlivná KS, která by nepamatovala éru Lenina a Stalina nebo nebyla následnickou organizací sekce Kominterny. V ČR jsou kromě KSČM registrovány další dvě strany s názvem „komunistická“, jejich aktivní členstvo však netvoří více než několik desítek lidí a vliv na politické scéně je téměř nulový. Podobné je to s komunistickými mládežnickými organizacemi, jež existují rovněž dvě – ovšem nezávisle na zmíněných KS, ale jak je znám, jejich aktivní členstvo v souhrnu jen těsně dosáhne dvouciferné hodnoty. Není náhodné, že zde není přítomen žádný jejich člen.

Zcela zkrachovaly pokusy o vytvoření širší antikapitalistické strany, z nichž nejvýznamnějším byla v letech 2009 až 2013 Nová antikapitalistická levice. Neosvědčila se tedy ani tato třetí možnost. V zahraničí vidíme, že pokud se podobné strany ujmou, mají tendenci být kompromisní, oportunistické.

Čtvrtým východiskem by mohla být nová strana svou podstatou komunistická, avšak bez zdiskreditovaného názvu „komunistická“ či „socialistická“. Ať se nám to líbí nebo ne, tato pojmenování byla zrádci zevnitř hnutí už natolik kompromitována, že je načase se poohlédnout, zda od nich neopustit podobně, jako Lenin upustil od zhanobené značky sociální demokracie. Touto cestou jde např. slovenský „Vzdor – strana práce“.

Podívejme se, kolik mladých lidí a osob středního věku se účastní současných komunistických akcí. Kromě placených funkcionářů téměř nikdo. Znamená to snad, že je dnešní mládež zcela pravicová, reakční a antikomunistická? Nikoli, znamená to, že současné komunistické hnutí není pro mládež přitažlivé pro svou nerevolučnost a neakceschopnost. Mnozí mí vrstevníci už propadli beznaději, považují nástup fašismu za nevyhnutelný a politickou angažovanost za marnou a zbytečnou. Nic lepšího si součástí vládcí nemohou přát.

Chápu, že se dnes téměř nikomu nechce veřejně hlásat autentické marxistické myšlenky a nechat se za ně tahat po soudech, případně zavřít (viz podmínku pro Kesudise), pakliže se za něj nikdo nepostaví

- myslím tím, žádná politicky relevantní síla - a nikdo mu v nouzi nepomůže.

Ale abych nekončil tak pesimisticky: Máme dnes třikrát a se Slovenskem pětikrát tolik komunistických stran jako za Gottwalda a různých spolků hlásících se k levíci máme snad více než aktivních „levičáků“. Jen tak dál a buržoazie sama před naší silou kapituluje, zřekne se svého „nadpráva“, předá všechnu moc lidu, zruší sebe sama jako třídu a odejde na smetiště dějin.

NEJEN O PROGRAMU...

Jiří Horák

Víme, že mezinárodní komunistické a dělnické hnutí je, a nejen dnes, názorově rozkolísané. To se týká i naší Komunistické strany Čech a Moravy. I když většina z nás pokládá Marxovo, Engelsovo a Leninovo učení za pevný základ revoluční teorie, ozývají se různé hlasy, že už nevyhovuje, že je zastaralé. Řada představitelů našeho vedení se bojí jen vyslovit termíny: třída, třídní boj, ideologie či revoluce... A přitom to nejsme my, kdo v dnešní kapitalistické společnosti třídní boj vyostřil a skrytě i otevřeně jej využívá ke splnění svých vykořisťovatelských cílů. Blahobyt hrstky novodobé buržoazie roste s prohlubující se společenskou nerovností, moc kapitalistů nad dělníky se utužuje, zvyšuje se nezaměstnanost a současně s ní i bezbrannost dělnictva.

A co my? Místo jasně formulovaného úkolu revoluční komunistické strany organizovat a řídit třídní boj dělnické třídy a dalších skupin vykořisťovaného obyvatelstva s konečným cílem dobití politické moci a vybudování socialistické společnosti – vymýšlí někteří naši vedoucí činitelé jak současnou společnost reorganizovat, jak kapitalismus reformovat, snaží se poučovat kapitalisty a jejich pohůnky, jak by měli zlepšovat postavení dělníků a dalších pracujících. Vzdali se role revoluční avantgardy dělnické třídy. Čím tito soudruzi obohatili a rozvinuli Marxovu teorii, která poprvé přeměnila socialismus z utopie ve vědu?

Jsou to snad zastaralé programové dokumenty „Kladenského sjezdu“ z roku 1992, ze kterých dodnes KSČM vychází a snaží se budovat „novou a moderní“ stranu?

Nikoli, ničím a nikam neposunuli tuto vědu, kterou nám klasici svěřili, abychom ji rozvíjeli. Jen couvají zpátky, když přejímají útržky překonaných, většinou eurokomunistických teorií. Nenaučili dělnickou třídu a ostatní pracující bojovat, ale naopak ustupovat kapitalistickým, „demokratickým“ vládám a stranám obhajujícím novodobou buržoazii, které nepřestávají hledat další a další prostředky, jak pronásledovat komunisty.

Vím, že se na nás sesype lavina kritiky, že opět chceme z komunistické strany udělat řád „jedině správně uvažujících“, ale my jsme přesto přesvědčeni, že čím důsledněji budeme dodržovat princip třídního přístupu v sociálním poznání, tím přesnější a efektivnější budou jeho výsledky. Zároveň čím bude dokonalejší poznání zákonů společenského vývoje, tím více bude odpovídat zájmům dělnické třídy a její mar-

xistické strany. A i proto musíme mít stále na paměti leninskou tezi o tom, že komunistická strana nemůže být silná, nemá-li revoluční teorii.

Proto očekáváme od sjezdu v příštím roce změny nejen programové, ale i kádrové. Ve vedení strany potřebujeme obětavé soudruhy s vlastními názory a myšlenkami, které se nebojí prosadit. Potřebujeme vedení marxisticky vzdělané a neodtržené od každodenní reality, které se nesmíří se současnou protilidovou politikou „demokratických“ vlád. Potřebujeme ty, kteří jsou schopni a ochotni obhájit skutečně komunistický program a nebojí se pracovat mezi dělníky a dalšími pracujícími, kteří jsou schopni získávat příznivce mezi mladou generací, kteří budou spolupracovat s jinými subjekty komunistického hnutí v České republice a budou iniciovat jejich sjednocení. A naopak, nepotřebujeme ty, kterým je charakteristická neurčitost, rozplizlost, nepostižitelnost, nevyměnitelnost, „zasezenost“ a neschopnost rychlého, operativního rozhodování.

K NÁVRHU DOKUMENTU IX. SJEZDU KSČM „HLAVNÍ ÚSPĚCHY A NEDOSTATKY BUDOVÁNÍ SOCIALISMU“

Miloš Jakeš

Naše konference se koná v době, kdy ÚV KSČM schválil důležité dokumenty, které mají být projednány na výročních členských schůzích a konferencích a poté schváleny sjezdem.

Chtěl bych se vyjádřit zejména k dokumentu „Hlavní úspěchy a nedostatky budování socialismu“. Nedoceňuje se v něm, že toto budování probíhalo v podmínkách studené války, ostrého třídního boje, a mohlo se počítat jen se zkušenostmi KSSS a SSSR a s jejich podporou. Velký význam měla i spolupráce s dalšími evropskými zeměmi, které se vydaly stejnou cestou a rozvíjely širokou spolupráci v rámci RVHP a Varšavské smlouvy.

Postupně došlo v socialistických zemích, zejména v SSSR k událostem, které způsobily oslabení vlivu komunistických stran ve světě. Byl to především XX. sjezd KSSS, zpráva generálního tajemníka Chruščova o kultu osobnosti Stalina, spojená s nástupem antistalinismu, jehož důsledky stále působí. Tento dokument vedl k oslabení MKH. Dalším takovým krokem vytvářejícím podmínky pro rozvoj opozice byl výsledek Helsinských dohod s možností zasahovat ve věci lidských práv do vnitřních záležitostí států. Poslední a rozhodující byla „přestavba“ Gorbačova a jeho týmu, která znamenala demontáž systému socialismu a vedla k porážce socialismu v evropských zemích včetně SSSR a jeho rozkladu a obnovení kapitalismu v zemích, kde žije 500 milionů obyvatel. To vedlo k zásadnímu oslabení vlivu komunistických stran, odchodu členů, oslabení celého MKH. Důsledkem jsou i kontrarevoluční převraty, barevné revoluce, posilování vlivu USA i lavina migrantů do Evropy.

Zmínka v hodnotícím dokumentu o nevyužití možnosti listopadu 1989 je prázdnou frází. Jeho cílem byla kontrarevoluce, obnova kapitalismu spojená s útoky proti straně a komunistům, pokusy o jejich kriminalizaci. Antikomunismus, podporovaný a šířený masmédií, nezůstává bez vlivu zejména na mladší generaci.

V dokumentu se považuje za nevyužitou příležitost také „pražské jaro“, které se idealizuje. Je tomu tak proto, že bylo násilně přerušeno. Jsem přesvědčen, jako účastník řady jednání a chování jeho protagonistů, že šlo ke stejnému výsledku jako tzv. sametová revoluce, která sametová k pracujícím této země vůbec nebyla.

V dokumentu se oceňuje význam mimořádného sjezdu KSČ v prosinci 1989. Nevím, zda se autoři hodnocení tohoto mimořádného sjezdu účastnili a hlasovali na něm. Rozhodnutím sjezdu ztratila strana marxisticko-leninský charakter. To se projevilo poté i v požadavku na změnu názvu strany a zřeknutí se také symbolů srp a kladiva a nahradit je třešničkami. Změnit název se nepodařilo, neboť to členové strany v referendu odmítli. Proto by mělo být v hodnocení k němu zaujato kritické stanovisko. Tvrzení, že KSČM nemá nic společného s bývalou KSČ, neobstojí.

Vedou se i vážně diskuse, zda socialismus u nás vůbec byl. Odmítám takový názor. Socialismus u nás, přes řadu nedostatků, řešil a vyřešil základní podmínky života lidí. Především díky odstranění soukromého vlastnictví výrobních prostředků, odstranil vykořisťování, každý měl práci, nebylo nezaměstnaných, uplatňoval se princip odměňování každému podle množství a kvality práce. Nebyla to kapitalistická tržní anarchie, ale plánované hospodářství. Prezident USA Reagan v roce 1984, když na setkání s pracovníky americké rozvědky dával instrukce, jak zničit SSSR, uvedl jako přednost SSSR, že jeho hospodářství je plánované a orientoval činnost rozvědky do oblasti ideologie, vyvolání chaosu. Dnes jsme svědky důsledků.

Bezplatné školství, zdravotnictví, rozvoj kultury a to vše se dělo za aktivní účasti lidí, řídicích orgánů státu, parlamentu, NV, byla vysoká míra bezpečnosti občanů, levné bydlení a tak bych mohl pokračovat. To neznamená, že nebyly problémy a obtíže. Je velká chyba, že chybí i ve straně ochota poukazovat na přednosti socialismu neboť je stále více občanů, kteří v něm nežili a masmédia o tom mlčí.

Můj názor je, že mimořádný sjezd stranu poškodil, přispěl k jejímu rozpadu a k útěku členů. Bez ohledu na to, co strana udělala pro pracující, omluvil se za celou minulost, zrušil LM, vyloučil ze strany téměř celé bývalé vedení, provedl zničující sebekritiku. Opírat se v hodnocení o výsledky tohoto sjezdu, na němž udávali tón členové Demokratického fóra komunistů, považuji za omyl.

Právě jednání mimořádného sjezdu strany a de facto odsouzení reálného socialismu bylo impulsem k pozdějšímu založení další komunistické strany – KSČ.

Na závěr bych chtěl zdůraznit, že ideály komunismu v naší zemi jsou stále blízké nemalému počtu občanů. Přes trvajících existenčních strach se veřejně ke straně hlásit, získává strana ve volbách 13- 15 % hlasů a v současné době průzkum ukazuje, že podpora roste. Je to však také zásluha politiky vládnoucích stran a neřešení problémů, jež trápí lidi, kteří začínají srovnávat dnešek s životem za socialismu, zejména ti starší, neboť značná část mladších se stala obětí působení většiny sdělovacích prostředků. Občané do věku 35 let socialismus nezažili.

Je třeba, aby vedení strany přijímalo jasná stanoviska z třídních pozic, aby strana postupovala jednotně, více se obracela na dělníky, na mladé, aby posílila své řady. Lépe také využívat parlament i celou zastupitelskou soustavu, neboť tam se rozhoduje. Proto je tak důležitá příprava voleb.

Pokud jde o program, diskuse jej jistě obohatí a stane se po přijetí sjezdem i volebním programem. Je třeba, aby soustavně probíhalo seznamování veřejnosti všemi cestami. To bude nejlepší příprava příštích voleb do obecních, městských a krajských zastupitelstev, do sněmovny a senátu, neboť tam lze uplatňovat vliv strany na řešení existujících problémů a představit stranu veřejnosti.

Úkolem sjezdu je zvolit nový ústřední výbor, od něhož bude v mnohém záviset naplnění přijatého programu. Jde o to, aby to byli lidé, kteří svou prací a postoji dokazují, že zastávají marxisticko-leninské, třídní pozice a mají předpoklady stranu vést.

TEORETICKÁ VÝCHODISKA KOMUNISTICKÉHO HNUTÍ A JEHO PERSPEKTIV

Věra Klontza-Jaklová

Ve svém příspěvku se pokusím odpovědět obecněji na otázku, jaké jsou současné perspektivy komunistického hnutí, z čeho teoreticky, ale také prakticky vycházejí. K tomu využiji metodologie historické kritiky a pokusím se nahlédnout na komunistické hnutí jako na jakoukoli jinou historicky podmíněnou entitu. Z mé následující analýzy vyplývá, že komunistické hnutí - nejenom v České republice - má ohromné perspektivy, a to právě dnes, kdy se před námi otevírá téměř neomezené neorané pole působnosti a je na nás, jak odhodlaní a důslední jsme a budeme, jak dokážeme analyzovat situaci, ale také jak invenční budou naše kroky. V této souvislosti může vyznít paradoxně názor, že organizované komunistické hnutí dnes v ČR prakticky neexistuje.

Aby bylo možné smysluplně pokračovat v další analýze, je třeba jasně stanovit, co za komunistické hnutí považovat a co již ne. Nejedná se o vágní pojem, který je možné přizpůsobovat subjektivním potřebám. Ze strany buržoazní propagandy je právě terminologická skupina „komunismus – komunista – komunistické hnutí“ výrazně deformována proto, aby tyto pojmy byly zdiskreditovány, jejich význam posunut a aby s nimi buržoazie mohla pracovat jako s velmi elastickou plateninou. Pokud jsme přesvědčeni o tom, že naše kosmoteorie je vědecká, musíme používat jasně definované a jasně odůvodněné termíny.

Dovolu mi tedy formulovat velmi obecnou charakteristiku toho, co to je komunistické hnutí a přesto, že moje definice bude velmi volná, bude zřetelné, jak málo se tam v současné době vejde.

Náplň termínu komunistické hnutí vyplývá z Manifestu Komunistické strany a je možné zobecnit, že ti, kteří se k němu hlásí, souhlasí s perspektivou socialistické společnosti, která v úplně minimalistickém konceptu představuje společnost sociálně spravedlivou, vyšší formu demokracie. Vycházející z objektivního materialismu, komunisté jsou přesvědčeni, že přechod k socialismu neproběhne automaticky, ale na základě působení organizovaných uvědomělých mas pracujících v momentě, kdy nazrají objektivní podmínky. Tento moment je chápán historicky, tedy může mít z hlediska lidského života délku události, etapy, procesu. Cesta od kapitalismu po socialismus,

tedy období revolučního procesu je chápáno jako období přechodné mezi dvěma epochami.

Období nazrávání podmínek charakterizuje nerovnoměrný vývoj. V čase i prostoru se progresivně šíří prvky nadcházejícího hospodářko-ekonomického systému, které se v prvotních fázích projevují spontánně.

Naše vědecká teorie, od které se odvíjí strategie i taktika, vychází z objektivního materialismu. Debata nad světonázorovou polohou našeho hnutí se možná může na první pohled jevit jako příliš obecná, široká nebo dokonce nepodstatná, ale i Marx a Engels, aby byli schopní vědecky, kontextuálně a kauzálně vysvětlit změny v lidské společnosti, predikovat následující vývoj, stanovit strategii i taktiku, se neobešli bez velmi rozsáhlého studia přírodních věd, historie, společenských věd a filosofie. Východisko určuje i možnosti, případně limity dalšího postupu. Objektivní materialismus spočívá v chápání vývoje lidské společnosti jako závislé na materiálních podmínkách, což je vyjádřeno axiomem: bytí předchází vědomí. Lidská společnost se vyvíjí na základě materiálních podmínek kvantitativně, přičemž ke kvalitativním změnám dochází na základě působení mas.

Okolo objektivních materialistů obvykle podupává množství sugestivních subjektivních materialistů, kteří souhlasí, že bytí předchází vědomí, ale tvrdí, že tento axiom platí absolutně a tudíž, že ke změně společenského řádu dojde spontánně na základě historických zákonitostí postupnou změnou materiálních podmínek. Z toho pak také vyvozují svoji strategii a taktiku, kdy považují přípravu revolučního procesu za zbytečnou a domnívají se, že prozatím je třeba pouze vyjednávat pomocí více nebo méně radikálních postupů, lepší podmínky alespoň pro část neprivilegovaných složek společnosti. Toto chápání společenské dynamiky, role mas a osobnosti, má na dělnické a lidové hnutí multiplicitní dopad.

Naše rozdíly jsou tedy velmi hluboké a nesouvisí pouze s taktikou.

Přirozeně i my souhlasíme s tím, že s kapitálem je třeba vyjednávat, tlačit na něj nejenom ve smyslu omezení negativních dopadů systému na dělnickou třídu, ale hlavně proto, aby byl protivník oslaben a moment změny byl urychlen a vyhlídky na vítězství lidu výhodnější.

V historických, ekonomických, filosofických i společenských souvislostech se komunistická strana stává předvojem dělnické třídy a její úloha je historicky daná a stává se historickým závazkem.

Z toho vyplývají konkrétní postupy i program komunistického hnutí, jehož náplní je:

- rozpracovávat revoluční teorii;
- pracovat na strategii a taktice;
- pracovat na uvědomování mas, na jejich organizaci směrem k vytvoření jednotné lidové antiimperialistické fronty, která se stane nositelem systémové změny;
- mobilizovat a využívat potenciál členů, sympatizantů, technických vymožeností doby i slabostí druhé strany, vždy s cílem urychlit a přiblížit moment přechodu k vyššímu společenskému řádu, tedy k socialismu, který představuje programový cíl.

Takové organizované hnutí u nás v současné situaci neexistuje vůbec nebo neexistuje v takové míře, která by měla nějaký reálný vliv na společnost. Ale to také neznamená, že se v jeho troskách nebo zárodcích nenachází potenciál do budoucnosti.

Současné kapitalistické vztahy a vývoj výrobních prostředků je možné hodnotit jako zralé ke změně: mají všechny znaky imperialismu, charakterizovaného Leninem jako poslední stádium kapitalismu, ale také je doložitelná jejich globalizovaná podoba, kterou považují Marx s Engelsem za předpoklad úspěšného revolučního kroku, který povede ke změně společenského řádu. K tomu přistupují prvky kolapsu současného systému, jak jsou definovány hlavně kulturními antropology, historiky, archeology a společenskými vědci vůbec.

Z tohoto hlediska je situace zralá ke změně, ale to samo o sobě nestačí. Bylo by možné uvést řadu příkladů dokumentujících nemožnost úspěšného vyjednávání s představiteli kapitálu. Stejně tak zhoršující se sociální situace mas nevede automaticky k posílení komunistického hnutí, ale ani obecně levicového hnutí.

Některé komunistické strany, nejenom KSČM, tento program opustily a přiklonily se k hegelovskému subjektivnímu idealismu. V některých případech uvědoměle, jindy ve snaze obejít historicky nutný střet nebo ze strachu z restrikcí. Pak to jsou komunistické subjekty jenom podle jména, ale ne ve skutečnosti. Jejich hodnocení situace je nehistorické zvláště dnes, kdy je zřejmé, že vyostřování sociální situace nevede automaticky k příklonu mas ke komunistickému hnutí, jak bylo uvedeno výše. Přirozeně ani antiimperialistické antagonismy a strach z kolapsu nevedou protivníka ke kompromisům směrem k posílení dělnické třídy.

Na závěr bych tedy ráda shrnula, že pozice komunistického hnutí není rozhodně výhodná, na úrovni naší země ani na úrovni mezinárodní, ale perspektivy jsou ohromné, jsou dané historickými souvislostmi

i předchozím vývojem. Doufám, že světové komunistické hnutí bude s to, že my budeme schopni, odpovědět na výzvu, která před námi dozrála.

Je dost pravděpodobné, že v případě rezignace nebo prohry už druhou příležitost nikdo z nás nezažije.

O STANOVISKU MLOKU K DOKUMENTŮM PŘEDLOŽENÝCH K PŘEDSJEZDOVÉ DISKUSI

Václav Čermák

Chci ocenit a podpořit úvodní referát, který ve svém celku naprosto otevřeně, z marxisticky třídních přístupů, pojmenovává aktuální hrozby současné společnosti, agresivní vývoj imperialismu a stále hroživější politickoeconomický vývoj v kapitalisticky globalizovaném světě i u nás. Stejně tak otevřeně charakterizuje i současný stav komunistického hnutí v České republice, což je téma dnešní konference a zvláště se zaměřuje na stav, ve kterém se v těchto podmínkách nachází naše Komunistická strana Čech a Moravy, která zatím drží nejsilnější pozici a stojí před svým IX. sjezdem. A tady chci dodat, že v tomto smyslu by si měla být vědoma svojí odpovědnosti za vývoj komunistického hnutí u nás.

Referát kriticky hodnotí rozporuplnou politiku strany a jejího vedení, danou opuštěním základů, na kterých má komunistická strana stát. A co je důležité, neomezuje se jenom na konstatování stavu, ale přináší návrhy a nezbytná východiska, co je nutné udělat v nejbližším i vzdálenějším období pro její komunistickou obnovu. V podstatě není co dodat, jenom podpořit a chtít věřit, že všechny jeho myšlenky vyslyší na všech úrovních probíhající stranická jednání a vedení strany (a tady myslím ústřední výbor, protože vedoucí představitelé na tyto věci již dávno neslyší), že jim budou inspirací při přípravě sjezdu, ale i odpovědném výběru svých delegátů na sjezd.

Nebudu se tedy pouštět do opakování již vyřčeného, ale chci vás, jako předseda Marxisticko-leninského odborného klubu, ve zkratce MLOK, o jehož dlouholeté působnosti asi víte, informovat, jak z pohledu tématu dnešní konference k tomuto problému přistupuje náš klub.

Jestliže jedna pasáž referátu nastoluje otázku reformovatelnosti KSČM, tak musím objektivně říci, že i v našem klubu je to otázka velmi frekventovaná. Ano, je to problém, který ve svých důsledcích silně ovlivňuje stav komunistického hnutí u nás. Je daný celým vývojem KSČM, kdy strana řadou kroků prokazovala, že dlouhodobě opouští komunistický charakter, svým odklonem od marxisticko-leninské teorie, přístupem k EU, NATO, k sociálněekonomickým otázkám, praktickými kroky při správě vlastního majetku, ale i podobou Haló novin, vnitřním

kritickým stavem, ve kterém se dlouhodobě nachází. A především tím, že adekvátně nereflktuje na problémy, se kterými se dnes a denně potýká vykořisťovaná většina českého národa, na otázky současného společenského vývoje, na světové hrozby atd.

Důsledkem jsou odchody mladších a mladých soudruhů, ale i přesvědčených marxistů-leninovců z komunistické strany. Přestali jí věřit a hledají jiné cesty a alternativy, zakládají nové strany.

Už to tady bylo řečeno, ale musím to opakovat. Příčiny tohoto stavu spočívají v jejím vedení, které podléhá oportunistu, revizionismu a reformismu, které přehlíží existující třídní antagonismy, praktikuje politiku třídního smíru, ignoruje historickou roli proletariátu a přežívá v celkové reformní pasivitě.

Je potřeba to změnit a to od samého základu. Jinak se v našem komunistickém hnutí nebudeme spojovat, ale dále rozdělovat a hledat vlastní cesty. A teď, v přípravě sjezdu, a na něm samotném, je to v rukách nás, komunistů, členů strany bez rozdílu.

Proto chceme jako marxisticko-leninský odborný klub aktivně přispět svými názory, návrhy a stanovisky k řešení zásadní změny současné politiky KSČM a v rámci celostranické diskuse k obsahové přípravě IX. sjezdu, jako poslední možnosti nastolení správného kursu změn.

V rámci předsjezdové diskuse jsme zpracovali stanoviska našeho klubu k návrhům materiálů, které ústřední výbor předložil k diskusi. Pro připomenutí jde o tyto texty: „Hlavní úspěchy a nedostatky budování socialismu v Československu“, „Strategické směřování a hlavní úkoly strany po IX. sjezdu KSČM“ a „Návrh na zkvalitnění řízení stranické struktury“. (Viz příloha č. 1)

Naše stanoviska k těmto třem návrhům sjezdových dokumentů jsme rozeslali jak v materiální podobě, tzn. zasláním srpnového čísla „Dialogu“, ve kterém byla v plném znění otištěna, tak v případě potřeby i elektronickou cestou, všem okresním výborům ještě před konáním výročních členských schůzí a před konáním okresních a krajských konferencí, abychom svým názorem přispěli k diskusi na jejich jednáních a ovlivnili tak důslednou obsahovou přípravu sjezdu. Jsou v nich uvedeny a zdůvodněny naše výhrady a v případě dvou dokumentů i odmítavé stanovisko. Také v nich vyjadřujeme, co od jednání IX. sjezdu očekáváme, navrhujeme a požadujeme. V krátkosti byly závěry našich stanovisek shrnuty i v úvodním referátu.

Soudružky a soudruzi, jako marxisticko-leninský klub předkládáme ještě dokument pod názvem „Programové prohlášení – minimální program“. (Viz příloha č. 2) Plné znění textu je obsahem „Dialogu“, který

jsste obdrželi před jednáním dnešní konference. Je to náš návrh, který by mohl být inspirací, vodítkem nebo předlohou pro nový program KSČM, který by se měl společným úsilím zrodit jako jeden z požadavků sjezdu strany.

Jako nepřijatelné vidíme to, že vedení strany ani v přípravě tohoto sjezdu nedospělo k názoru, že je nutné přijmout nový, ofenzivnější, aktualizovaný, propagandisticky uchopitelný a především srozumitelný program strany. Kladenský z roku 1992 vznikl téměř před dvaceti třemi lety jako defenzivní a kompromisní, odpovídající dobovým podmínkám svého vzniku. Za tu dobu se moc věcí ve světovém i domácím vývoji změnilo. Naše strana musela zákonitě nabýt cenné i závažné zkušenosti z této nové doby a potvrdit si platnost a aktuálnost základních postulatů komunistického hnutí, tedy revolučního myšlení a revoluční praxe.

Minulé sjezdy nevyšly naléhavé výzvy, aby se zabývaly rozhodnutím o přípravě nového programu. Tím, že to není zařazeno ani do programu jednání tohoto sjezdu naznačuje, že sjezd, podle záměru některých vedoucích funkcionářů, má v podstatě potvrdit neměnnost politické linie sjezdů minulých, které stranu neposunuly ani o krok vpřed.

My na rozdíl od nich usilujeme o to, aby IX. sjezd KSČM stanovil a schválil programové cíle a provedl takové kádrové změny ve vedení strany, které budou počátkem principiální komunistické obnovy.

Smyslem této části mého vystoupení bylo vás informovat o tom, že do vnitrostranické diskuse předkládáme jako Marxisticko-leninský odborný klub konkrétní návrhy a stanoviska, chceme na ně upřít vaši pozornost a požádat vás o jejich prostudování a v případě, že se s nimi ztotožníte, i o podporu a jejich využití v přípravě sjezdu.

V časovém rámci svého diskusního vystoupení se na vás obracím ještě s jednou věcí. Možná znáte iniciativu našeho klubu ve věci vězněného komunisty soudruha Anatolije Arkaděviče Majevského, tajemníka ÚV Všesvazové komunistické strany bolševiků (VKSb), předsedy byra ÚV VKSb pro Ukrajinu, Moldávii a Podněstří, hlavního redaktora „Dělnicko-rolnické pravdy“. V současné době je soudruh Majevský ve vazební cele předběžného zadržení města Užhorodu, kam byl umístěn 28. listopadu 2014 za aktivní nesouhlas s fašistickým převratem na Ukrajině.

V květnu jsme, jako MLOK, zorganizovali a odeslali Užhorodskému mezikrajovému soudu výzvu na osvobození soudruha Majevského, ke které se na naše oslovení připojili KSČ, KSM, SMKČ, KČP a Slovanský výbor. Nepřipojila se pouze KSČM. Výzvu jsme zaslali v anglickém jazyce i Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku.

Jako další krok organizujeme sbírku na pomoc soudruhu Majeveskému. Výtěžek ze sbírky bude předán soudruhům z vedení VKSb, kteří nás o to požádali, a bude využit na právníky a potřebné léky, kterých se mu vzhledem k jeho zdravotnímu stavu nedostává.

Protože se nám ozvala řada soudruhů, kteří chtějí přispět a neví, jak částku odevzdat, dovolili jsme si využít příležitosti dnešní konference a instalovat v předsálí kasičku, kam je možné případnou částkou přispět. Všem, kteří přispěli jakoukoli částkou, chci, jménem Marxisticko-leninského odborného klubu, poděkovat.

SPRÁVNÉ NÁZORY SE MUSÍ DOSTAT K LIDEM

Antonín Bartoň

Srpnový Dialog nemám, mám ale v dostatečném počtu materiál, který má být diskutován na členských schůzích. Výroční členské schůze u nás probíhají, odezva není prakticky žádná. Okresní výbor se z materiálem seznámil, projednal a byl strašně rozpačitý. Vystoupil jsem k němu pouze já s tím, že v něm postrádám avantgardní pojetí naší strany, která má být nositelem vize. Druhá část neodpovídá skutečnosti, protože se nedoceňují úspěchy, kterých jsme dosáhli. A třetí část je pro nás nezajímavá, protože nejsme jednotní ani ideově, ani organizačně a natož akčně.

Byl jsem delegátem předcházejícího sjezdu komunistické strany. Měli jsme k dispozici někteří včas ten Minimální program, který byl navrhován. Bohužel, to nebylo dostatečně připravené a i když jsme chtěli svést zápas o marxistickou stranu, abychom nebyly nějakým béčkem sociální demokracie, abychom také tak vystupovali a promítlo se to v organizování naší strany, naší akceschopnosti, tak jsme neuspěli.

Chtěl bych obrátit vaši pozornost k nejbližším měsícům. Potřebujeme, aby názor Marxisticko-leninského odborného klubu, který tady byl prezentován, resp. příspěvky, které zde odezněly, s kterými v drtivé míře souhlasím, se dostaly alespoň k těm lidem, kteří jsou schopni to přečíst. Mohu vás ujistit, že to jsou bohužel, většinou jen předsedové základních organizací, kteří budou také delegáty okresních konferencí a okresní konference budou volit delegáty sjezdu. Jestli to po této taktické stránce nezvládneme, tak samozřejmě nemá sjezd ani co projednat.

Domnívám se, že by postojte nás tady (a já nás nepovažuji za frakci, takto vystupuji na komunistických jednáních vždy a všude), takže bychom to měli zabezpečit také tak, aby s těmito názory byli seznámeni delegáti sjezdu, ať chtějí nebo nechtějí, přímo na sjezdu. Měl by se najít čelný funkcionář komunistické strany (bohužel tady není nikdo z vedení naší strany, i když jsem přesvědčen, že na naše konference jsou zváni, ale neprijdou), kdo s tímto požadavkem vystoupí a delegáty s tím také seznámí. Aby měli o čem nejenom přemýšlet, ale aby mohli také rozhodovat. Tam musí padnout i konkrétní návrhy. Máme tady poslance, kteří byli podrobeni, někteří nebyli podrobeni, kritice.

Ale skutečnost je taková, že to, co zde zaznělo, především v úvodním referátu, shrnulo podstatu problému, před kterým naše strana stojí.

Navrhovat nebudu nic. Byl bych rád, kdyby se naši poslanci poradili, kdo s tím třeba na sjezdu vystoupí, a myslím si, že by se to mělo projednat i na zasedání ústředního výboru. Všichni víme, jak je tvořen ústřední výbor a když si představíte, že víc než polovinu tvoří předsedové okresních výborů strany, tak takové hlasování obvykle skončí tak, že se předložený materiál schválí, aniž by byl podroben nějaké kritice, analýze a opatřením, které by bylo potřeba v praxi realizovat.

KDO VYTVÁŘÍ PODHOUBÍ PRO TO, CO SE U NÁS DĚJE

Petr Šikýř

Nemám připravené písemné vystoupení, ale chtěl jsem poukázat na svůj pohled na současný stav ve společnosti i ve straně.

Mně by zajímalo z jakých analýz, resp. o která tvrdá data se analýza opírala a ze kterých podkladů tvůrci vycházeli.

Zabývám se informacemi více jak třicet let a to nejenom z toho důvodu, že jsem dvacet let pracoval v uniformě na útvaru rychlého nasazení a boji proti terorismu a vnitřnímu nepříteli. Já jsem byl ve skupině boje proti terorismu a dělali jsme analýzu, také z druhé strany. A říkám to z toho důvodu, že nechápu, jak si vůbec mohou dovolit tvrdit, že vycházejí z nějaké analýzy společnosti.

Společnost se dnes nachází úplně někde jinde, než tam, co je napsáno.

Chci poukázat na to, že se nedá souhlasit s tím, co tam je napsáno, ale drtivá většina vystoupení, tak jak tady zazněla a především úvodní vystoupení, nemají chybu. S tím se musí jediné souhlasit.

Jsem tady proto, že jsem komunista. A v srdci jsem komunista. Jsem tady proto, že můj praděda z matčiny strany byl u zakládání komunistické strany v roce 1921. Takže jsem tu vlastně i na jeho počest a jsem rád, že tady mohu být.

Nelíbí se mi ale jedna věc. Tady padly otázky, jak získávat mladé lidi. Víte, já jsem maturoval začátkem osmdesátých let z marxismu-leninismu za jedna. Kdybych ale dneska mluvil o marxismu-leninismu jako učitel, tak nezískám žádného člověka. Já s nimi musím mluvit jejich jazykem. A pokud chci potom z nich vychovat nějakého kádra na nějakou funkci, tak potom můžu mluvit o dalším vzdělávání. Ale v žádném případě nemohu mluvit o tom, o čem jsme mluvili tady v drtivé většině. To je jedna moje připomínka.

K tomu, že jsem byl na straně učitele. Spousta žáků, které potkám, po deseti patnácti letech, mi dávají za pravdu. Říkají, pane učiteli, to co jste nám říkal je pravda. A mě to těší, když se to dozvím. Ve věku kolem dvaceti let v drtivé většině jsou pravicově založení. Najednou uběhne nějaký pátek – je jim pětadvacet – třicet – a představte si, oni přijdou za mnou, osloví mě nebo se mi omluví a řeknou - měl jste pravdu. Samozřejmě se jich ptám proč. Je to především sociální „existence“, problémy v rodině, práce a tak podobně.

Pocházím z Jáchymova. V Jáchymově je komunista „mrtvej člověk“. Asi víte, o čem mluvím. Ale přesto, když teď byly naposled volby, tak ke mně přišel člověk, který by toho komunistu nejraději viděl mrtvého, a řekl mi jsi první komunista, kterému dám hlas. A v tom já vidím smysl své práce. A proč to vlastně dělám, proč jsem u komunistů? Nikdy jinde jsem v žádné straně nebyl, a nikde jinde v žádné jiné straně nebudu.

Teď chci položit otázku. Kdo je větší komunista? Ten, kdo má nějakou funkci, nebo ten, kdo má nastudovaný marxisticko-leninské dějiny, anebo ten obyčejný „dělník“? Víte, pro mně je třeba komunista srdcem a duší moje sestra (shodou okolností Marta), která v roce 1989, když byla revoluce, tak vylepovala letáky po městě. A představte si, když oni křičeli a křičí celou dobu po té revoluci „nejsme jako oni“, tak ji chtěli pověsit. To je pro mně komunistka. Která nasazovala svůj vlastní život a ne ti kteří sedí ve své kanceláři a v uvozovkách někdy i nic nedělají. To nejsou pro mně komunisti. Ty tam jsou jen pro určitý prebendy a tak dále.

Já bych byl rád, abych byl u nějakých změn, které by měly být opravdu radikální. Protože pokud devátý sjezd nevytvoří podmínky takový, jako slyším okolo sebe, že už vlastně nejsme ti komunisté, tak to může být už jenom začátek konce a nějakým způsobem jen dožijeme. A o komunistické straně se možná někdy bude vyprávět někde v muzeu.

Tím jsem chtěl říct jenom to, že když už jsme se tady všichni sešli a překvapuje mně, že většina z nás má asi stejné názory (jen s některými lehce nesouhlasím), tak bych opravdu byl rád, aby se dobrá věc podařila. Protože pokud se to nepodaří, tak východisko dál není.

To se vrátím teď k té společnosti. Víte, já jsem si chtěl dodělat magisterské vzdělání na metropolitní univerzitě. Ta zkušenost po dvou semestrech mě stála šedesát tisíc. Letos jsem odešel, protože jsem udělal zkoušky a musel jsem při nich lhát. Když vám řeknu, že zkoušejí Romancev a Mitrofanov, tak prostě – já jsem v těch letech žil – a já jsem dokázal lhát, abych ty zkoušky udělal. Já jsem je udělal. Ale po dvou semestrech jsem odešel. Takže nemám magistra, mám jenom bakaláře, ale řekl jsem si, že lhát nebudu. Proto jsem u komunistů.

A to je ta společnost, která teď je kolem nás. Když někdo chce vystudovat jakoukoliv školu, tak stačí negativně mluvit o komunistech a on tu školu nějak udělá. Přednášel nám tam jeden celkem mladý profesor. Měl na starosti totalitní režimy. Ale kupodivu jsem s dost věcmi s ním souhlasil. Napsal nějaké knížky a teď mu měla vyjít knížka o KSČM, nebo o tenkrát komunistický straně a překvapil mě jeho ná-

zor. My jsme byli na dálkovém studiu a on nám řekl – „takhle otevřeně, jak tady s vámi mluvím o komunistech, na denním studiu mluvit nemohu. Kdybych mluvil na denním studiu takhle o komunistech, tak už tady nevyučuju.“

Takže jak vidíte, kdo dneska má média, tak má moc. Kdo dneska obsazuje vysoké školy, tak vytváří podmínky a podhoubí pro to, co se děje kolem nás.

JAK TO TAKÉ CHODÍ

Miroslav Starý

Já jsem se účastnil více různých setkání moudrých hlav, v naprosté většině moudřejších, než je moje vlastní. Mohu snad říci, že jsem ty věci chápal. Vesměs jsme se všichni shodli na tom, jaká je situace, jaké jsou nedostatky, obvykle jsme i věděli, co bychom chtěli dosáhnout nebo jaká bychom chtěli hledat řešení. Horší už to potom bylo s tím, jak těch řešení dosáhnout. Já jsem spíše člověk praxe, tak bych se více zaměřil na tyto věci.

Situace ve straně je taková, jaká je, to nebudu opakovat, slyšeli jsme to zde už mnohokrát a ten úvodní referát byl opravdu fajn. Chci se dotknout jen jedné věci. Soudruh se tam zmínil o kontrole evidence členů. To soudruhům z Plzeňska upřímně závidím, protože u nás se sice kontrola členů provádí, např. v okrese Česká Lípa, poctivě, ale už v tom sousedním se nahlašuje počet členů podle toho, kolik potřebují mandátů, delegátů atd. Takže podle toho se ty počty mění, dokonce členové přibývají, takže kdybyste chtěli nabrat nějaké zkušenosti, jak zvýšit členskou základnu, tak se obraťte na Liberec. Kontrolovat se to dost dobře nedá, to je pravda. Ale už vůbec není možné se nějaké kontroly domoci. To jsme si zažili. I když o ni požádáte a máme k tomu nějaké kontrolní orgány. Tak např., jestliže se požádá ústřední revizní komise o kontrolu hospodaření a několikrát se to urguje, tak po déle než roce se nedočkáte ani odpovědi na svou žádost, ani na urgenci. To jen tak na okraj.

Já bych nyní chtěl přehrát do konkrétnějších podmínek tu situaci, která je ve straně a znázornit ji na příkladech. A vzal bych to z Libereckého kraje, kde je to v jakési větší koncentraci.

V uplynulém týdnu se obrátila na předsedu ÚV KSČM V. Filipa třicetisedmiletá předsedkyně základní organizace v Liberci, členka okresního a krajského výboru, ale jen do 8. dne tohoto měsíce, tedy dva dny zpátky, kdy na tyto funkce rezignovala. Obrátila se na něj s upozorněním, že předsedkyně krajského výboru v Liberci obtěžuje její rodinu a příbuzenstvo, ve kterém ani zdaleka všichni nejsou členy strany, obtěžuje jejího zaměstnavatele. A to není jediný případ, kdy se tato dáma zasloužila o to, což považuji za maximální svinstvo. To se nedá jinak říci. Já také nemám rád tyto silné termíny, ale když je někdo schopen zavolat zaměstnavateli a říci mu třeba: „Jestlipak víte, pane řediteli, že tento člověk, co u vás pracuje, je členem KSČM?“ Ten člověk pak přijde

o práci, přes dva roky mu trvá, než se někde uchytlí, dostane se samozřejmě do těžké sociální situace, musí se stěhovat, nemá na nájem atd., nemluví o dopadech na zdraví a psychiku. A to dělá, prosím, vyšší stranická funkcionářka vůči členům své vlastní strany. Samozřejmě ještě k tomu přijde šetření Policie ČR, podání na Policii ČR a vyhrožování policejním vyšetřováním, nutnost se dostavovat k výslechům atd. Zažil jsem to i já sám na vlastní kůži asi dvakrát nebo třikrát. Tohle všechno se prostě u nás děje. Zhruba takové upozornění poslala funkcionářka a členka strany, řekl bych ještě mladá členka strany, předsedovi ÚV KSČM.

Na to se jí dostalo následující odpovědi od vedoucí sekretářky paní Majdákové: „Předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip mě pověřil, abych vám odpověděla na e-mail, který jste mu zaslala 8. 10. 2015, týkající se sporu, který vedete s Danou Lysákovou, předsedkyní OV a KV KSČM. Podle Stanov spory řeší především příslušné rozhodčí komise. obraťte se na ně.“

Já jsem možná jednodušší člověk, ale naprosto jsem nepochopil, že v tomto případě se jedná o spor. Tady se jednalo o upozornění vyššího nebo nejvyššího stranického funkcionáře, že vysoká funkcionářka se dopouští toho a toho. To není spor. To jsem chtěl jako ilustraci, abyste věděli, jaká je situace na Liberecku.

Ta situace trvá už řadu let a my nejsme schopni s tím nic udělat. To říkám hlavně proto, že teď říkáme – bude IX. sjezd a tam bychom měli toto a toto. A já se opravdu bojím toho, jestli jsme schopni na sjezdu vůbec něco udělat, něčeho dosáhnout.

Říkáme: členské schůze vyberou, okresní konference vyšlou, to všechno by ještě jaksí šlo, alespoň i u nás by to tak šlo. Členské schůze vyberou. Já jsem nedávno na jedné VČS byl a vybrali dobré lidi, vybrali dobré kandidáty. A nepochybuji, že podobně to bude i na okresní konferenci. Vybírá lidi, které má kolem sebe a dobře je zná. Ale pak se stane, a to se nám stalo už několikrát, že tyto návrhy přijdou na kraj a tam někdo vymění lidi, kteří jsou navrženi za jiné lidi, přehází pořadí na kandidátkách a výsledek je nakonec úplně jiný. Pokud se týká delegátů sjezdu, tak nevidím žádný problém (a není to poprvé) zajistit si, aby na tom sjezdu byli ti „správní“ lidé (správní pro ty, kteří si chtějí doživotně udržet své „sesle“). Vždyť jsou to jen nějací tři z okresu, tak to přece dokážeme, aby tam byli ti správní! Takže já se opravdu bojím. My jsme na Liberecku po těch všech mnoha zkušenostech, přes všechny ty stížnosti a žádosti, které nám nebyly nic platné, už dospěli až do té fáze, a předpokládám, že k tomu možná i dojde, že členové KSČM

uspořádají demonstraci před sídlem OV KSČM v Liberci za přítomnosti tisku a jiných sdělovacích prostředků, televize atd., protože my už nevidíme žádnou jinou možnost, jak s tím pohnout! Tak teď nevím. Možná jsem příliš velký pesimista.

Dnes tady bylo dobře formulováno, co potřebujeme (např. Milanem Havlíčkem) a měli bychom to prosadit na sjezdu. My to víme. Ale praktická realizace? Toho se opravdu bojím. Kdybych to chtěl z libereckého měřítka zase roztáhnout na širší, nerad bych se dočkal situace, kdy např. před místem konání sjezdu by demonstrovali komunisti s transparenty „Nechceme Filipa!“, „Nechceme Dolejše!“ a podobnými. Ale ono to možná jinak nepůjde. Opravdu bych byl velmi rád, kdyby to šlo bez toho. Ale opravdu si nejsem jist, jestli by nakonec nemuselo k takovým akcím dojít. Protože legálními formami, které jsou, to nejde. Kdyby vnitrostranická demokracie fungovala, tak by to bylo prima a všechno by jistě mohlo být. Jenže víme, že vnitrostranická demokracie nefunguje, víme, že se manipuluje zcela nedemokraticky, porušují se Stanovy na všech stupních, hlavně vyšších. Takže se opravdu obávám.

Věřím, že dokážeme přesvědčit celou řadu lidí. Už docela slušné množství jich to ví a nadává. V ZO KSČM kritika je. Materiály ke sjezdu? Prosím vás, co to je za materiály?

Já bych se opravdu rád dožil po těch těžkých letech, že se ve straně razantně změnil přístup, že se komunisti budou chovat jako komunisti. Že celá strana navenek, hlavně poslanci a vedení, kteří pro veřejnost nejvíce tvoří její podobu, že KSČM bude konečně a opravdu mít podobu a kvalitu komunistickou. A pak k nám přijdou i ti mladí a dostane to jiný „šmrnc“.

To jsem vám musel říci. Bylo to trochu kostrbaté a také proto vám opravdu moc děkuji za pozornost.

K NĚKTERÝM ASPEKTŮM MATERIÁLŮ PRO PŘEDSJEZDOVOU DISKUSI

Vladimír Chaloupka

Ve svém diskusním příspěvku se zaměřím na některé aspekty materiálů předložených vedením KSČM k diskusi na výročních členských schůzích, okresních a krajských konferencích KSČM, o nichž tady již byla řeč. Dnešní konferenci považuji za důležitou pro výměnu názorů a vyjasnění stanovisek před IX. sjezdem strany. Rozhodující však musí být a bude vůle většiny členů demokraticky vyjádřená na výročních členských schůzích, konferencích a sjezdu. Z tohoto pohledu bych chtěl poděkovat MLOK za analýzu a hodnocení těchto materiálů zveřejněné v „Dialogu“ a poskytnuté k dispozici všem okresům ještě před konáním výročních členských schůzí. Přestože mám na některé otázky odlišný názor, jsou cennou teoretickou pomůckou pro jednání VČS a konferencí.

K jednotlivým částem materiálu:

1. Strategické směřování a hlavní úkoly strany po IX. sjezdu KSČM.

Celkově lze k předloženému materiálu říci, že má stejné chyby, jako měl materiál Socialismus pro 21. století, předložený na VIII. sjezdu. Což je pochopitelné, protože vychází ze stejné koncepce. Své výhrady shrnu do 2 oblastí:

a) obecné výhrady:

1. Z metodologického a obsahového hlediska materiál vychází spíše ze sociálnědemokratických pozic, než z pozic klasiků marxismu. Je naprosto zjevná tendence nahradit evolučním vývojem Marxovo pojetí historického vývoje společnosti jako historie třídního boje, aniž by materiál dbal na objektivní zákony dialektického a historického materialismu. Čtenáři není jasné, jaká je vlastně pozice KSČM ve společnosti, co a za jakých podmínek jsme schopni prosadit a co jsou jenom naše „zbožná přání“. Celý materiál místo konkrétních faktů a cílů potom vynívá jako idealistická utopie.

2. Z materiálu není dostatečně jasně vidět, čím se KSČM odlišuje od jiných politických stran, zejména ČSSD, občané nás potom chápou jako jakési „béčko“ sociální demokracie.

3. V materiálu není vůbec vymezen náš vztah k ostatním politickým stranám v České republice, zejména dalším komunistickým a levicovým stranám a k odborovému hnutí.

4. Chybí několik hlavních nosných témat hned na prvním místě materiálu, která by oslovila naše členy a potencionální příznivce.

b) konkrétní výhrady:

Materiál se vyjadřuje příliš šroubovaně, možná ve snaze o „dokonalost“. Proto v části B Hlavní úkoly KSČM po IX. sjezdu KSČM (střednědobá oblast) můžeme najít takové perly, u kterých ani mně, jako osobě s vysokoškolským vzděláním, není jasné, co tím vlastně autoři chtěli říci a jak si představují jejich plnění ve střednědobém horizontu. Nebo snad budeme ke každému úkolu přikládat příručku s upřesňujícím výkladem? Tím spíš můžeme očekávat, že je nejen nepochopí, ale ani nebude číst žádný z dělníků nebo prostých občanů, jejichž třídní zájmy bychom především měli hájit, pokud se chceme i nadále považovat za komunistickou stranu. Tak např. v ekonomické oblasti se navrhuje:

„Zakázat spekulativní finanční nástroje oddělující nekontrolovaně riziko investování od vypořádání jeho plnění.“

V oblasti demokracie a práva pak autoři chtějí:

„Prosazovat regulaci majetkových podílů v médiích proti koncentraci vlastnictví, v médiích omezovat vliv vlastníků médií na objektivitu informací, svobodný internet.“

„Prosazovat novelizaci občanského řádu, která ho zpřehlední a narovná postavení občanů před zákonem.“

Naprosto pak nemohu souhlasit a podílet se na prosazování těchto úkolů:

„Prosazovat rovnocenný vztah mezi vytvářením konkurenceschopné ekonomiky a zdravého životního prostředí.“ Uvedu to na příkladu zrušení limitů těžby uhlí. Nechápu, proč bychom měli podporovat zrušení limitů těžby v situaci, kdy zisk teče do kapes soukromým podnikatelům, kteří získali Mosteckou uhelnou za podezřelých okolností, kteří jsou dnes za to trestně stíháni a kteří za takto získané prostředky na úkor nás všech žijí v ekologicky čistých krajích, zatímco naši občané musí snášet životní prostředí postižené jejich ekonomickou činností?

Správná formulace by podle mě měla znít spíše takto:

„Prosazovat, aby veškerá ekonomická řešení dodržovala zásadu zdravého životního prostředí.“

Mimochodem, tuto zásadu už dnes náš právní řád zahrnuje, i když praktická realizace občas pokulhává.

A přímo na trestní oznámení a zákaz KSČM je pak formulace úkolu: *„Pokračovat v podpoře a prosazování aktivních opatření směřujících k potírání nulové tolerance neofašismu, nacionalismu a terorismu.“* Kdyby materiál mluvil jasnou řečí, tak by prostě tento bod zněl: **„Všemi**

prostředky podporovat a prosazovat nulovou toleranci neofašismu, nacionalismu a terorismu.“

2. Hlavní úspěchy a nedostatky budování socialismu v Československu

Hodnocení dějin je vždy poznamenáno konkrétními subjektivními zkušenostmi osob žijících v té době a vždycky bude určitým kompromisem. Předkládaný materiál zahrnuje podstatné nesporné úspěchy socialistické společnosti, zmiňuje chyby i vnější vlivy na vývoj. Pochopitelně lze polemizovat o jednotlivých faktorech a síle jejich dopadu na události té doby. Nejvíc sporů vyvolá zejména hodnocení vývoje v bývalém SSSR a událostí kolem roku 1968, ale celkově tuto část materiálu beru jako poměrně objektivní a realistickou a z celého materiálu nejkvalitněji zpracovanou.

3. Návrh na zkvalitnění řízení stranické struktury

Omlouvám se, že zde budu citovat některé stranické dokumenty, které, předpokládám, znáte, ale pro pochopení mé kritiky to považuji za důležité.

„KSČM usiluje o to, aby byla stranou masovou, která pracuje na základě kolektivnosti jednání a rozhodování, samosprávných principů a široké vnitrostranické demokracie.“ Tolik článek 4 Stanov KSČM. Blíže to rozvádí mimo jiné Zpráva o činnosti ÚV KSČM o činnosti strany přednesená na VIII. sjezdu. Proto jen stručně: „Zejména členové základních organizací jsou v každodenním přímém kontaktu s občany. Členové strany propagují politiku strany mezi lidmi a současně se v důsledku vnitrostranické demokracie podílejí na její tvorbě. Opakem jsou volební strany financované většinou globálním kapitálem, které mají manažersko-marketingový styl fungování a nižší organizační stupně jim slouží pouze jako výťah do vrcholných funkcí. Na veřejnost tyto strany působí prostřednictvím sobě poplatných sdělovacích prostředků a profesionálních agentur.“ Hlavní úkoly strany a zaměření práce strany po VIII. sjezdu jako jeden z hlavních úkolů v oblasti vnitřního života strany ukládají „promyslet a zavést co nejúčelnější systém práce stranických organizací od centra po ZO a stranické důvěrníky; věnovat zvýšenou péči kandidátům do všech typů voleb a nepředřazovat „historickou“ zásluhovost, ale osobní schopnost, znalost zájmů a potřeb občanů v místech, perspektivnost, zastoupení mladých a žen. V souladu s tím přehodnotit současný systém primárních voleb a systém zavést i mezi sympatizanty strany.“

Místo toho jsme se v období po VIII. sjezdu stali svědky přímo opačného chování nejvyšších stranických orgánů a funkcionářů. Říká se, že ryba smrdí od hlavy. A, žel, přesně to platí pro současný stav.

Tak např. Organizační řád KSČM schválený na 2. zasedání ÚV vytváří jako poradní a iniciativní orgán VV ÚV KSČM jakési Kolegium volených funkcionářů ÚV, tvořené předsedou ÚV KSČM, 1. místopředsedou a všemi místopředsedy/místopředsedkyní ÚV KSČM, předsedy klubů poslanců a senátorů KSČM v Parlamentu České republiky a EP a trvale přizvanými předsedkyní ÚRK a předsedy ÚRoK KSČM.

Potud je vše v pořádku. Ale hned dále organizační řád uvádí: „Uložené úkoly z kolegia jsou pro jednotlivé funkcionáře závazné. Předseda ÚV KSČM pravidelně informuje VV ÚV KSČM o výsledcích jednání kolegia.“

Naše Stanovy jasně říkají, jaké v ní působí samosprávné a výkonné orgány, které mohou členy a funkcionáře usnesením zavazovat. Já osobně to chápu jako vytváření v naší straně paralelních řídicích orgánů a struktur, které nemají oporu ve Stanovách.

A jak je to s tím charakterem masové nebo manažersko-marketingové strany? Dosud členům nebyla jasně a úplně vysvětlena úloha a vazby na některé vedoucí funkcionáře naší strany lobistky Jany Mrencové. Systém primárních voleb do Poslanecké sněmovny a Senátu Parlamentu ČR prakticky neexistuje. Např. VV ÚV a následně ÚVKSČM necitlivě nerespektovaly senátních volbách návrhy ze šléz dola a v okrese Znojmo prosadily kandidaturu soudružky Bayerové s odůvodněním, že se ve funkci osvědčila. Podobně nebyl respektován návrh OV KSČM Česká Lípa. V důsledku toho došlo k rozkolu mezi centrem a uvedenými okresy. Když senátní volby dopadly naprostým fiaskem, nikdo z vedoucích funkcionářů, kteří kandidáty proti vůli OV prosadili, nedokázal přijmout osobní politickou odpovědnost.

A vlastní návrhy, které byly předloženy k předsjezdové diskusi? Nejlépe se na ně hodí otřepaný vtíp: „Kdy se uskutečnily první svobodné volby? No přeci v Ráji. Bůh přivedl Adamovi Evu a řekl: Na, a vyber si!“ 1. místopředseda ÚV soudruh Šimůnek odvedl obrovský kus práce, na stranických aktivech otázku projednal se všemi okresními a krajskými výbory a obdržel od nich písemně mnoho podnětů, návrhů a kritických připomínek k současnému stavu, které se, žel, ani jako varianty do materiálu vůbec nepromítly. Naprosto není respektován názor většiny funkcionářů z nižších článků (alespoň v Praze), že neutěšený stav vývoje členské základny a řada s tím spojených problémů jsou odrazem nevyhovující ideologické práce a pouze kosmetické organizační změny nemohou nic vyřešit. Naopak, předkládaný materiál má za cíl zakonzervovat a legalizovat současný nevyhovující stav. Místo masové strany zaměřené na ideologickou a agitačně politickou

činnost členů na všech stupních se navrhuje přejít na manažersko-marketingový styl práce, tolik kritizovaný a odmítnutý na předcházejících sjezdech.

Místo omezení počtu volebních období zejména ve vrcholných orgánech strany a na dobře placených postech poslanců a senátorů, které je zdola silně kritizováno a řada návrhů omezovala jejich počet nejvýše na 2 funkční období, se navrhuje ponechat je bez omezení a pokud už vůbec ano, tak na 3 volební období (tj. nejméně na 12 let). Je tím naprosto potlačen princip výchovy a rotace kádrů, který je základní pojistkou proti uchopení moci ve straně úzkou skupinkou osob a vytváření kultu osobnosti. Prostě, stále jsme si všichni rovni, ale někteří jsme si rovnější! Nikdo není nepostradatelný, ale jen když se to týká těch druhých!

S tím úzce souvisí důslednost při kontrole plnění usnesení sjezdu jednotlivými hlavními funkcionáři. VIII. sjezd uložil „Provést na základě stanovených kritérií rozbor hospodaření všech organizačních jednotek a na základě jejich vyhodnocování přijmout na ÚV KSČM potřebná opatření pro zlepšení ekonomiky celé strany. Zodpovídá: předseda ÚV KSČM. Termín: průběžně s ukončením do 30. 3. 2013“. Každý rok se na všech organizačních stupních projednávají a schvalují zprávy o hospodaření a rozpočty. Jak je tedy možné, že v části Ekonomika strany se uvádí: „Před zavedením úplného centrálního systému financování je třeba provést důkladnou analýzu hospodaření celé KSČM a stanovit priority v její činnosti“? Cožpak odpovědní vedoucí funkcionáři, neznají hospodaření KSČM? Kdy už konečně místo nekonečných rozsáhlých a popisných analýz začneme problémy ve straně skutečně řešit?

Už sama formulace tohoto úkolu svědčí o 3 věcech:

1. Usnesení sjezdu se neplní, úkoly se řeší kampaňovitě a odkopávají stále dopředu, odpovědní vedoucí funkcionáři, v daném případě konkrétně předseda ÚV a místopředsedkyně ÚV pro ekonomiku nejsou schopni sebekriticky přiznat a přijmout odpovědnost za neplnění usnesení;

2. Předseda ÚV a celý VV ÚV jako kolektivní orgán nemá nebo není schopen se dohodnout a předložit straně jasnou koncepci, jak ji dále vést;

3. VV ÚV a ÚV nejsou schopny před stranou přiznat, že v řadě okresů a krajů převládají lokální zájmy při přerozdělování finančních prostředků a že nejsou schopny vytvořit a prosadit model, který by byl přijatelný pro většinu krajů a okresů.

Co se týče jednotlivých návrhů, tak doporučuji na sjezdu prosazovat tyto:

1. Zachovat masový charakter strany tak, jak byl chápán a schválen VIII. sjezdem.

2. Odmítnout princip plné profesionalizace předsedů OV. Formulovat jej tak, že pokud zvolený předseda OV projeví zájem, tak s ním bude uzavřena pracovní smlouva na dobu určitou - po dobu výkonu funkce. Pokud zájem neprojeví, tak podle místních podmínek pracovní smlouva bude uzavřena s jiným členem VV OV nebo OV bude pomáhat placený instruktor KV.

3. Na pracovní místa přijímat především členy KSČM, kteří splňují kvalifikační předpoklady, teprve pokud nebudou žádní takoví členové, tak přijímat nestraníky. Jednak je to důležitý nástroj ekonomické podpory vlastních členů, kteří přišli o práci, jednak pomáhá ke stranické práci přitáhnout mladé lidi, kteří budou KSČM spojovat se svým kariéřním růstem. Na druhou stranu chápu, že tento princip je v rozporu se stávajícím zákoníkem práce, proto nemůže být obsahem žádného oficiálního dokumentu KSČM.

4. Co se týče tvorby ÚV a VV ÚV - ponechat stávající stav. Nezvyšovat jejich počet, avšak také nesnižovat. Považuji za životně důležité, aby v ÚV byl zastoupen každý okres.

5. Výkon funkce vedoucích funkcionářů (předseda a místopředsedové ÚV, předsedové ÚRK a ÚRoK, předseda KV) - omezit na 2 funkční období, po přestávce minimálně 1 volební období budou moci znovu kandidovat.

6. Poslanci a senátoři PČR, uvolnění zastupitelé krajských zastupitelstev - omezit na 2 volební období. Pokud jsou poslanci a krajští zastupitelé tak výjimeční a mají tak velkou autoritu ve svých volebních obvodech, pak je umístit povinně na poslední místo kandidátky a voliči preferenčními hlasy mohou potvrdit jejich nepostradatelnost a přínos pro KSČM ve volbách.

7. Předseda a místopředsedové ÚV - ponechat jejich volbu sjezdem, zavést funkci místopředsedy pro ideologickou práci, propagační a mediální činnost.

8. Zkrátit období mezi sjezdy na 2 roky. Zrychlit proces projednávání a schvalování materiálů na jednotlivých organizačních stupních KSČM. V době informačních technologií, kdy se situace ve společnosti a ve světě bouřlivě mění každým dnem, se např. návrhy materiálů předkládaných sjezdu připravují a posuzují více než rok. To je naprosto ne hospodárné plýtvání časem, které si prostě nemůžeme dovolit.

KDO OVLÁDÁ INFORMAČNÍ PROSTOR – OVLÁDÁ LIDI!

Jaroslav Pluskal

Konečně to tady někdo řekl. Co? No, že král je nahý. A to hodně. A že ryba smrdí od hlavy. A to taky hodně.

Ke strategickým úkolům. Mohu hovořit zcela oficiálně za Prahu 9, mám k tomu požehnání. K materiálu jsme velice kritičtí. Materiál „smrdí“ sociální demokracií a to tak, že silně a možná i tam, že by byl trochu pravicový.

Snad bych vytknul aspoň dva body. A to, mně krajně neoblíbený termín „občanská společnost“, což je vyloženě propagační terminus technicus pravice.

To cpou studentům do hlavy od rána do večera. Zejména na humanitních oborech včetně právnické fakulty. Kde v podstatě samozřejmě, jak asi víte, jde o popření jakéhokoliv třídního pojetí, a vytvoření jakési apolitické masy, která se dá dobře ovládat.

Ještě bych snad zmínil termín „socialismus 21. století“. V našich připomínkách, které jsme poslali soudruhu Pázlerovi, píšeme, že nevíme, co to je! Čím se liší od socialismu? To je nějaký speciální socialismus? Co jsou jeho charakteristiky? Je to blábol a my všichni tušíme z pera, jakého autora vyšel.

Pokročil bych k materiálu třetímu Hodnocení minulého období. Co se týče obsahu, jsme k tomu velice kritičtí. Považujeme jej za zavádějící a místy až nepravdivý nebo lživý, s kterým se neztotožňujeme. Za druhé se domníváme, že po pětadvaceti letech neustálého si sypání popela na hlavu bychom to měli přenechat historikům. Nechceme se tím zabývat. Odčerpává to síly, je to v podstatě k ničemu a na veřejnost to nebude mít žádné dopady.

Většina v podstatě víme, co bylo – nebylo, a jak to bylo. Takže je to skutečně zbytečné. Nebudeme ho projednávat. Stavíme se proti tomu. Spíš bychom měli přecházet k akčnímu pojetí ofenzivy. Jako červená niť se tam táhne neustálé odebrání energie a neustálý nihilismus, který by nás měl charakterizovat. A zároveň můžeme předpokládat, že bude zneužit propagačně proti nám.

Ještě k ofenzivě. Chtěl bych říct, že doba nám svým způsobem nahrává. Zprvė postupuje pravicová orientace, nebo je tlačena pravicová orientace. Snad to nepřezenu, když začnu hovořit o polofašizaci spo-

lečnosti. A ten trend bude pokračovat. To si piště, že bude pokračovat. A tvrdě.

A zároveň jako protiklad bychom měli zvýšit naši ofenzivu a začít trochu přecházet a zvýšit protitlak.

A zmínil bych ještě jeden bod. Úroveň politické práce a řízení pravicových stran včetně sociální demokracie nám v podstatě nahrává a my toho nevyužíváme. Sobotka je slabej. Dělá chybu za chybou. Katastrofální chyby a my to úplně ponecháváme osudu. Církevní restituce – nic. Imigranti – to samý. Tyto témata si necháme vyzobat před nosem Babišem. Stanovisko ÚV to je prostě „neslanej - nemastnej“ jakýsi - skoro bych řekl - blábol.

Takových témat by se našlo víc a ty by se daly poměrně lehce využít. Samozřejmě neustále slyšíme náрек na to, že nemáme přístup do médií apod. Zrovna před chvílí mi soudružka vzadu připomněla chování některých našich představitelů jak v parlamentu, tak členky komise pro rozhlasové a televizní vysílání. Kde v podstatě mlčíme k orientaci veřejnoprávních médií. A že se nedostaneme do médií těch ostatních? No co jste čekali? To jiné nikdy nebude! Ty kanály si musíme vybudovat. Ale zase, musíme si říct a musím konstatovat – zaplať pánbůh – dochází ke změně názorů uvnitř strany. Haló noviny to nebudou. Ty nikdo nechte, kromě stránek.

A naopak moderní informační prostředky zůstávají nevyužity.

Když jsem se podíval na Facebook KSČM, tak to je z devadesáti procent jenom osobní prezentace soudruha Filipa. Díval jsem se na posledních devět měsíců. Tam by bylo možné vytvořit poměrně rozsáhlé a účinné informační pole. Jak říká – dovolím si ocitovat známého ruského politologa, sociologa a historika Valerije Pjakina. Tak ten jasně říká: „Kdo ovládá informační prostor – ovládá lidi!“ Z toho je třeba vyjít. V tomto směru se ve straně nedělá skoro nic.

MUSÍME TO JEŠTĚ ZKUSIT!

Věra Picková

Dovolte mi trošičku širší kontext. Byla jsem účastníkem osmého sjezdu, o kterém jsme říkali, že je to jedna z posledních možností nastolit změnu. Sjezd probíhal tak jak probíhal. Musím říct, že jsem odjížděla strašně rozčarovaná a zklamaná. Slibovala jsem si, že už nikdy na sjezd ...až jsem zapomněla zpomalit a sklidila jsem obrovskou pokutu, protože jsem v tom zoufalství jela téměř stovkou na padesátce.

Jsem skeptik. Mimo jiné také proto, že jsem z toho „nešťastného“ Libereckého kraje. Že jsem z okresu, jehož členská základna čítá dvě stě osmdesát členů. Spočítejte si kolik z nich je asi schopných aktivně se zúčastnit stranického života. Já to odhaduji na takových šedesát až sedmdesát. Takže my jsme možná takový ten průkopník toho, co nás možná čeká, jestli nezvládneme to, o čem dneska tady hovoříme.

Jsem skeptik také právě proto, že mi ze srdce hovořil úvodní referát a patřím mezi ty, kteří jsou v libereckém kraji označováni za nebezpečnou pátou kolonu, která chce zničit stranu. A bohužel pokud s tímto volením funkcionáři chodí při svých návštěvách na jednání členských schůzí, tak to vyvolává podezření a je třeba s tím bojovat. Ale ne vždy se to daří.

Padla tady otázka, jestli je vůbec ještě KSČM reformovatelná. Možná ano, možná ne! Myslím si, že jsme si mnozí tu otázku nejednou kladli. Ale myslím, že to musíme zkusit. Protože ta druhá varianta, která tady zazněla – začít stavět na zelené louce skutečnou komunistickou stranu - je až ta krajní varianta. Měli bychom to ještě zkusit.

Vycházím z toho, co nyní prožíváme. Jsme před výročními členskými schůzemi a říkali jsme si, že na okresní konferenci na úrovni okresu už nezmění nikdo nic. Tam už přijdou všichni připraveni. To by musela vystoupit polovina delegátů s jiným pohledem, což se zatím nikdy nepodařilo. Takže jsme schválili na naší členské schůzi (ještě ne výroční) Výzvu všem ostatním základním organizacím. Možná jsme porušili, jak to má všechno chodit. Ale prostě rozeslali jsme ji předsedům a doufáme, že si tu Výzvu přečtou.

Neabízíme tam nic špatného. Jenom voláme po tom, že by bylo dobré, když už jsme komunistickou stranou, abychom vůbec pracovali pro lidi a nejeli jenom tak v tom vlaku, kde je už někde i zhasnuto a možná i stojí a všichni dělají, jako že jede. Takže jsme to zkusili. Nevíme, jak to dopadne. Včera jsem se dozvěděla informaci, že následně

po této Výzvě přicházeli další dopisy od jednoho člena vedení okresní organizace, kde pravděpodobně, to co jsme tam napsali, uvádí na pravou míru. Jsem docela zvědavá na ten dopis.

Ale jak jsem ovlivněna tím co se tady děje, tak mi teď už někteří z vás začali na to odpovídat. Říkala jsem si a co s tím vším co tady dneska zaznělo? Jako je to hezký, že to víme, a nás pár co tady sedíme, se asi na tom shodneme, že ta změna je nutná. Že je třeba změna Programu, že je třeba změna v lidech v metodách práce... Ale pokud ty změny má vzít strana za své, tak je potřeba, aby se k ní ten sjezd přihlásil.

A jak to uděláme? Když to přineseme až na ten sjezd, tak je to v háji. Jestli jsem dobře poslouchala tak Dialog odešel na všechny okresy. Tak například u nás o tom nic nevíme! Jestli to iniciativně náš soudruh předseda hodil do koše, nebo jestli mu to bylo doporučeno tady již dříve jmenovanou krajskou předsedkyní nevím, ale nebylo by to nic nového.

Vždyť si vzpomeňte – osmý sjezd. Tam byla také výzva. Pak teda následovalo, že to nemají šířit mezi členy okresní organizace. Pamatujete si to? Pak to leželo na stolech delegátů sjezdu a pak tam někteří delegáti vykřikovali co to tady je za papírý? Jak si to vůbec někdo dovolil? Takže taková jsou rizika.

Jsem možná naivní, ale myslím si – a to je ta moje prosba – členům ústředního výboru: pokuste navrhnout, ať ten materiál jde oficiálně (ať už to uloží ústřední výbor, nebo někdo jiný), jako jeden z materiálů do diskuze. Že to nepůjde, že už to nestihneme na výročky? Ale třeba stihneme ještě některou okresní konferenci nebo to dáme delegátům krajských konferencí. Ne na stůl, ale domu, aby si to mohli prostudovat. A pokud to budou delegáti, kteří používají hlavu a nestačí jim jenom jeden vzor, podle kterého mají zvedat ruku, tak to třeba bude mít šanci na úspěch, protože ten materiál bude známý a bude možné navrhnout, jak to udělat jinak.

Nic to nemění na tom, že jsem skeptik. Já jsem si tak říkala, že by se nám to teď mohlo povést na úrovni okresu. Navodit změnu a za dva roky na úrovni kraje a na příštím sjezdu na úrovni celostranické... a když ne tak děkuji soudružce, která tady vědecky vyložila ...i kdybychom padli všichni...! Děkuji!

PRAVDIVÝM POZNÁNÍM KUPŘEDU K SOCIALISMU

Marta Semelová

Chtěla bych nejprve ocenit podnětnou diskusi. Je jen škoda, že ji neslyšeli někteří další, kteří by ji slyšet měli.

Chtěla bych vás seznámit s některými poznatky, ke kterým jsem došla, když jsem připravovala podkladový materiál za naší odbornou sekci školství pro výkonný výbor ústředního výboru a tento materiál se nazývá „Informace o možnostech omezení politického ovlivňování dětí ve školách a diskriminace dětí a pedagogů s ideologických, náboženských, rasových, etnických a dalších důvodů“.

Můžu říci, že zpracování dokumentu bylo velice náročné. Naše působení nebo snaha o to, abychom omezili ideologické působení na děti, mládež obecně, na učitele je velmi obtížné.

V každém případě si myslím, že zpracované informace jsou zajímavé už také z toho důvodu, abychom si uvědomili - když tady dnes tolikrát zaznělo jaká je naše mládež -, jak důležité je vzdělávání i jak působí antikomunismus. Abychom si uvědomili v čem se mladí lidé v současné době pohybují. Co všechno na ně působí. A výsledkem toho nemůže být nic jiného než zmatek v myslích těchto mladých lidí. Děti a mládež tvoří mimo jiné skupinu bez sociálních zkušeností a přitom jsou snadno manipulovatelní.

Nebudu číst celý uvedený materiál, jen několik informací.

To, že po roce 1989, se kvalitní školství zlikvidovalo, že nastoupili různé vlivy, různé učebnice, začaly se přejímat cizí vzory a nahradilo se kritické myšlení pouhým přijímáním různých informací bez třídění a bez toho aby nad tím člověk přemýšlel, to asi všichni víme. Ale fakt je, že to, co se děje na základních, středních i vysokých školách dnes, umožňuje současná vzdělávací politika, média a další.

Pokud jde o tu oficiální vzdělávací politiku. V těch rámcových oficiálních vzdělávacích programech - V národním programu vzdělávání, tak už tady v těchto dokumentech je obsažena velká možnost pro desinformace, pro manipulování lidí a pro zkreslování historie.

Kromě toho to výrazně posilují zákony, které byly přijaty a vyhlášky a dokumenty vlády nebo různých ministerstev. Pokud jde o ty zákony, mám na mysli například Zákon o protikomunistickém odboji, O zločinnosti komunistického režimu, Lustrační zákon a další. Provází to útoky

proti komunistické straně proti vlasteneckým organizacím. Padaly tady návrhy na vyznamenání bratrů Mašínů, byla ustavena komise Senátu pro posouzení ústavnosti Komunistické strany Čech a Moravy. Návrh senátní komise zastavit činnost KSČM a k tomu další doporučení.

O to všechno se opírají veškeré antikomunistické útoky a nátlaky, protože to mají vlastně oficiálně tito lidé schváleno a povoleno.

Pokud jde o ta doporučení na školy. V roce 2009, kdy byla ministryně Kopicová, tak odešlo na školy doporučení k výuce dějin dvacátého století s tím, že je tam citováno: „Česká společnost dvacátého století prošla zkušeností s oběma nejsilnějšími nedemokratickými režimy – nacismem a komunismem“. Zároveň v tomto pokynu bylo doporučení školám, aby využily nabídky Ústavu pro studium totalitních režimů, Ústavu pro soudobé dějiny a Člověka v tísní.

O čtyři roky později, kdy byl ministrem Dalibor Štys, poslalo na školy ministerstvo doporučení k výuce historie dvacátého století ve které se opět objevilo rovnítko mezi komunismem a nacismem. Doporučena literatura a webové stránky Konfederace politických vězňů, Člověka v tísní a Ústavu pro studium totalitních režimů.

Pochopitelně se toto všechno odráží v učebnicích. My jsme jako sekce analyzovali učebnice prvního stupně základních škol, druhého stupně ale i střední školy. A nebyly to jen učebnice dějepisu, ale také literatury, občanské výchovy a další.

Můžu vám říci, že ve všech těchto učebnicích a zvlášť potom v dějepisu na druhém stupni se prolíná antikomunismus se vším, co k němu patří. Konkrétně v celku „Mezinárodní politická a hospodářská situace ve dvacátých a třicátých letech, totalitní systémy komunismus, fašismus, nacismus“. Opět oficiální téma učiva dějepisu.

Hodně je kritizováno to, že se mnozí učitelé vyhýbají výuce dějepisu. Nemůžeme se divit. Už to tady dnes zaznělo. Mnozí kantoři se bojí. Protože pokud by začali říkat svoje názory, tak jim hrozí vyhazov z práce, různá šikana, Česká školní inspekce, apod.

Některé školy dokonce přímo působí proti školskému zákonu, kde je zakázána politická činnost. Mám na mysli například zvláštní postavení tady v Praze Gymnázia Milady Horákové, kdy podnětem k vytvoření této školy přišel Klub Milady Horákové a Konfederace politických vězňů. Obě organizace se výrazně podílejí na studijním profilu tohoto gymnázia, úzce spolupracují s gymnáziem a dokonce Klub Milady Horákové tam přímo sídlí. Mimo jiné toto gymnázium úzce spolupracuje také se základní školou, kde si vlastně už dopředu vychovávají následovatele.

Samozřejmě všichni vnímáme i různé projekty, festivaly, soutěže, které se konají. Mám na mysli konkrétně Mene tekel (přeneseně tento výraz označuje naléhavé varování, výstrahu – pozn. red.) festival proti tak zvané totalitě, který se koná vždycky v období kolem února, kdy se připomíná únor 48 a kdy jsou všechny možné filmy a besedy na školách. Tyto besedy na školách probíhají například s Paumerem a dalšími výraznými antikomunisty. Zapojuje se do toho česká televize, Český rozhlas.

Na jednom z těchto ročníků v poslední době rekonstruovali studenti právnické fakulty za účasti české televize v prostorách porotní síně Vrchního soudu v Praze na Pankráci „proces“ s kulačkou Marií Švejdovou z padesátých let. Na tom se podílelo i divadlo na Vinohradech svojí herečkou. Bylo to samozřejmě sledováno tiskem i zahraničním tiskem, televizí atd.

Pokud jde o ty další soutěže, tak ty jsou zaměřeny na děti už od šesti let. Jsou to výtvarné soutěže, fotografické soutěže. Všechno směřováno do období čtyřicet osm, padesátá léta, šedesát osm, atd.

Výraznou roli při tom hrají Člověk v tísni, Ústav pro studium totalitních režimů, Konfederace politických vězňů, ale také ministerstvo obrany, které se podílí na těchto soutěžích, ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, ministerstvo kultury. Dalšímu ročníku dává velkou záštitu Daniel Herman jako ministr kultury atpod. Mezi dalšími organizacemi je to například Městská knihovna v Praze, ale také Carolinum university Karlovy, které udělalo velkou výstavu „Pocta těm, kteří vzdorovali“; „Třetí odboj v Československu“. Opět zaměřeno na školy. Nejenom na žáky a studenty, ale také na jejich učitele, kteří mohou chodit na všechny možné vzdělávací kurzy právě k výuce dějepisu zdarma.

Další příklad je Právnická fakulta univerzity Karlovy. Ta zorganizovala kolokvium na téma „Právo a totalita“; „Destrukce důstojnického sboru“; „Pronásledování válečných hrdinů druhé světové války“; „Děti muklů“. Tady záštitu a patronát převzal Aleš Gerloch, děkan právnické fakulty univerzity Karlovy.

Nechci rozebírat všechny další akce. Ať už je to petice „Zrušme komunisty“, ale také iniciativa Trikem proti komunismu, kde na tričkách byl nápis „Zabij komunistu, posílíš mír!“ Podpisová akce „S komunisty se nemluví!“ Spousta koncertů, které se konaly. Další akce „Bojovníci proti totalitě pohledem dětí“. Nebo soutěž o nejlepší diplomovou práci s tématem totalitních režimů a opět se tady zmiňuje komunismus.

Zmiňuji to z důvodu, že můžeme na těchto pár příkladech vidět, že děti, mládež i učitelé jsou pod tlakem oficiální propagandy na zákla-

dě zákonů, vyhlášek, doporučení, médií, která se na tom velice podílí a dalších subjektů a organizací, které organizují vzdělávání pro mládež, učitele i dospělé, a v tomhle tom všem se děti pohybují.

Nebudu říkat, co všechno kolem toho dělala naše odborná sekce. Ale chci na závěr zmínit to, že vzdělávání, o kterém tady byla řeč v duchu marxismu-leninismu, je důležitá nejenom pro funkcionáře, kteří by to také velmi často potřebovali, ale především pro naši mládež. Aby získala také jiné informace, jiný pohled na svět. A to si myslím, že je úkol i nás všech.

K diskusi na závěr. Vítám, že byla velmi otevřená a kritická. Neměla by zůstat pouze v této místnosti. Čeká nás předsjezdová diskuze. Na výročních členských schůzích na okresních a krajských konferencích. Pokud vy, kteří souhlasíte s tím, co tady zaznívá, nevystoupíte právě na těchto schůzích a konferencích, tak to zůstává jen tady mezi námi. A příští rok si o tom znovu budeme povídat. Tohle je velká šance pro nás. Důležité bude prostudovat sjezdové materiály a dát k nim své připomínky. A co bude velice důležité – výběr delegátů. Nepodceňujte to na výročkách. Delegáti, kteří přijdou z výroček na okresní konferenci, budou volit delegáty na krajské konference a delegáty na sjezd. A složení delegátů na sjezdu ovlivní to, jak bude zvoleno vedení strany, jaké dokumenty budou přijaty a především jaký Program a jakým směrem se Komunistická strana Čech a Moravy vydá po devátém sjezdu. To považuji za velice důležité.

A úplně na závěr. Zaznělo tady hodně kritických slov na adresu KSČM. Já bych jenom chtěla zdůraznit Komunistická strana Čech a Moravy není pár lidí ve vedení, ať už okresu, kraje nebo celého ústředního výboru. Komunistickou stranu Čech a Moravy tvoříme my všichni a tvoří ji tisíce a tisíce našich členů, kteří s tou komunistickou myšlenkou a ideálem spojili celý život. A já si myslím, že to je pravá tvář komunistické strany. Jejich víra a jejich činnost pro to aby se jednou ta společnost obrátila a nezůstala v takové situaci, jak je teď. Aby tady nezůstal kapitalismus, ale šli jsme dopředu k socialismu.

Příloha: Informace o možnostech omezení politického ovlivňování dětí ve školách a diskriminace dětí či pedagogů z ideologických, náboženských, rasových, etnických a dalších důvodů

ZA PŘELOMOVOU ROLI IX. SJEZDU KSČM

Vladimír Holíř

Nejdříve chci poděkovat soudruhu Miroslavu Kavijovi za přednesený, velmi aktuální a pravdivý referát o současném stavu a perspektivách komunistického hnutí v ČR. Souhlasím s ním, a to s plnou vážností, že nadcházející sjezd KSČM by měl mít přelomovou roli jako V. sjezd KSČ v roce 1929.

Dnes je však doba trochu jiná a problematika složitější. Věkový průměr členstva velmi vysoký, to by však až tak nevadilo, problém vidím v tom, že velká část členské základy nevidí problematiku v celé její šíři i hloubce. Protože, jak už bylo řečeno, neexistuje stranický tisk a objektivní informovanost členstva je velmi nízká. Velmi důležité je, aby výroční členské schůze, které volí delegáty na okresní konference, zvolili za delegáty opravdové komunisty, kteří budou bojovat za komunistický charakter strany, jak na okresních, krajských konferencích, tak i na budoucím sjezdu. Samozřejmě, že situace v jednotlivých okresech je velmi různorodá. Nám všem, kteří tady dnes sedíme, je jasné, jak by vše mělo proběhnout, ale jsou okresy a jejich členové, jejichž zástupci tu dnes nesedí a nemohou si poslechnout vše, co je tady objektivně řečeno na hlubokou krizi v KSČM. Proto bude nutno využít všech osobních a rodinných kontaktů nás všech jak tady sedíme, aby velmi varovná slova z dnešní konference se dostala k uším co největšího počtu komunistů na co největším teritoriu naší země. Nutno ještě podotknout, že výroční členské schůze už probíhají a volí delegáty na okresní konference a ty delegáty sjezdu, to znamená jednat urychleně a s rozvahou. Naši „soudruzi“, kteří už dlouhou dobu mají různé stranické funkce jen proto, aby si tzv. pohlídali volené funkce v zastupitelských sborech a PS P ČR „nespí“. Převzali různé manýry a taktiky z poslanecké sněmovny a snaží se a budou se snažit i nadále pohlídat si, opět jako v minulosti, stranické funkce za účelem být zvolen do zastupitelských sborů a do poslanecké sněmovny. Vždy jim jde nakonec o moc a peníze.

Komunistická strana a komunistické hnutí je pro tyto „soudruhy“ podružná záležitost. Mluvím o tom proto, že v minulosti měli vše dopředu dobře zkalkulováno a vždy jim to vyšlo. Budme velmi obezřetní, nebojme se, bojujme, informujme pravdivě, ale tvrdě a nekompromisně. Oni mají stranické peníze, Haló noviny, placený aparát ÚV KSČM,

internetové stránky, dlouholetý vliv na členstvo apod. My však máme pravdivé ideje, nebojíme se o placené funkce, byli jsme a jsme komunisty z přesvědčení i srdcem. Proto se na vás všechny, kterým není jedno, v jaké straně jsme, obracím s výzvou, abyste v nadcházejících dnech, týdnech a měsících udělali vše a možná ještě víc k tomu, aby IX. sjezd KSČM byl opravdu sjezdem historickým, přelomovým.

Ještě na závěr opakuji - delegáti na okresních konferencích mají v rukou volbu člena ÚV KSČM a volbu delegáta sjezdu a proto bojujeme (na okresních konferencích) o to, aby delegát sjezdu byl zkušený a oddaný komunista. Totéž platí o každém členu ÚV KSČM.

NĚKOLIK POZNÁMEK K PROBĚHLÉ DISKUZI

Viktor Pázler

Dovolte mi několik slov k probíhající diskusi na naší teoreticko-politické konferenci. Nejprve chci říci, že jsme jako pořadatelé poslali pozvánku na tuto konferenci prakticky na všechny okresní výbory KSČM. Dále jsme pozvali řadu dalších lidí. Početali jsme s účastí 140 lidí a přišlo nás něco přes osmdesát. To, podle mého názoru, také svědčí o tom, jaký je zájem o diskusi na naší konferenci. Za čtrnáct dní ve Vratimově bude nabitý sál, pět set padesát lidí.

Nezvali jsme tentokrát předsedu ústředního výboru, to беру sebe-kriticky na sebe, to jsem nějak opomenul. Původně slíbil účast první místopředseda soudruh Šimůnek, ale bohužel ho omlouvám je vázán jinou akcí, která probíhá, a to diskuze našich starostů se starosty z Die Linke.

Za druhé se chci přihlásit k těm názorům, které tady řekla Marta Semelová, Věra Picková a někteří další, že není rozhodující to, co my si zde budeme říkat a o čem se tady budeme navzájem přesvědčovat. Domnívám se, že plus mínus jak tady sedíme, jsme o tom všichni přesvědčeni. Souhlasíme s tím, co bylo řečeno v úvodním referátu (já s tím také souhlasím) i z mnohými myšlenkami, které zazněly v diskuzních vystoupeních (s některými naopak nesouhlasím). Problém je ale ten, že nejsme schopni – a proto jsem se v úvodu zmínil o třiceti sedmi teoreticko-politických konferencích, které jsme absolvovali – tyto myšlenky přenést ke svým spolustraníkům v základních a v okresních organizacích a tím méně na sjezd a uvést je případně v život.

Nějaké volání po tom, aby někdo reprezentativní za tuto skupinu promluvil na devátém sjezdu to je opravdu iluzorní představa a také nesprávná. Může někdo z nás, pokud bude zvolen delegátem, promluvit, a mnozí tam určitě promluví, ale to jejich vystoupení, pokud pro ně nezískají širší podporu, tam bude stejně osamocené, jako bylo to rozdávání některých materiálů na posledním osmém sjezdu, jak tady zmínila Věra Picková.

Dejme si za domácí úkol - a jsme tady z různých stranických organizací (znovu říkám je to z mála organizací), abychom to moudré co zde zaznělo, přenesli do našich organizací. Také by bylo dobré, abychom „Sborník vystoupení...“ (chystáme se vydat Sborník z této konference,

kde budou všechny vystoupení i úvodní referát) ve větší míře objednali a dostaly tak myšlenky a podněty z konference více k našim členům a mohly se uplatnit v praxi.

Tři poznámky. Hned v úvodním diskusním příspěvku Ládi Šafránka, a pak ještě několikrát, tady zazněly kádrové nebo chcete-li personální otázky. Chci k tomu pouze říci, že nemám obecně rád, když se někdo kritizuje a skoro pomlouvá, když tady není a nemůže se ozvat. To je mé stanovisko a platí pořád. Také chci říci, když jsme hovořili o stranických funkcionářích, tak že všichni byli voleni. Nikdo z nich nebyl jmenován, dosazen. Byli voleni delegáty sjezdu, byli voleni krajskými konferencemi nebo okresními konferencemi a výročními členskými schůzemi, byli voleni občany v případě poslanců. To znamená, pokud my je, a často oprávněně, kritizujeme, ale nebudeme akceptovat tu volbu, tak potom se musím zeptat: Jakou jinou formou máme tyto lidi, o kterých si myslíme, že nejsou dobří, vyměnit za ty lepší? Jak ty dobré dostat do vedení strany? Já jinou metodu, než tu demokratickou volbu zespoda nahoru neznám.

Hodně se mluví o kumulaci funkcí. Je třeba říci, o jaké funkce jde. Často kumulace vzniká proto, že nemáme „lidi“, kteří by se tlačili na naše místa. Prostě, kteří by nás chtěli vystřídat v těch funkcích například předsedů okresních výborů, základních organizací KSČM a tak dále. My jsme vždycky naopak velice rádi a oceňujeme, když tito lidé chtějí dále ve funkcích alespoň pokračovat.

Otázka délky funkčního období. Ano, v diskuzi bylo řečeno, že Petr Šimůnek objel celou republiku a toto byla nejčastěji vyslovovaná otázka. To znamená, abychom zavedli jakýsi úzus, že někdo může být především v poslanecké a zastupitelské funkci na úrovni kraje (protože o ty funkce jde, o ty dole v obcích už tak lidi nestojí), jenom dvě nebo tři funkční období. Já to také podporoval, ale neuspěli jsme. Ani na výkonném výboru, ani na ústředním výboru při projednávání materiálů k diskusi pro IX. sjezd. Měl to projednat ÚV 12. září v rámci „Zásady personální přípravy voleb“, tam už to ale nikdo ani nenastolil, tak že to tam není.

Na druhou stranu si ale řekněme, jak to demokraticky zařídít. Já to umím zařídít jenom nedemokraticky. A to tak, že zakážeme příště např. tady Martě (Semelové), aby kandidovala. Aby nebyla vůbec na kandidátce. Protože, když ji dáme na kandidátku třeba na poslední 36. místo v Praze, tak jsem si jistý, že se do parlamentu na preference dostane. Tak jako se tam dostali např. soudruzi Grebeniček, Rujbrová nebo tady zmiňovaný Dolejš. Dostal nejvíc preferenčních hlasů v Praze. V komu-

nálních volbách na Praze 6, i když byl na nevolitelném místě, se dostal na základě preferenčních hlasů do zastupitelstva atd. To znamená, já to umím jediné udělat tak, že těmto lidem zakážu nějakým striktním usnesením, aby příště nekandidovali nebo aby po zvolení odstoupili. A to se mi zdá z hlediska toho, že všichni členové strany mají stejná práva a povinnosti, dost obtížné. Nedávám řešení. Jenom na to upozorňuji.

Druhá poznámka. Osobně vidím největší problém naší strany v tom, že jsme nevyřešili otázku jak přijímat nové členy strany. V podstatě problém je ten, že neobnovujeme členskou základnu. Nemáme dostatek nových členů strany, a tito členové strany nám již chybí i na středních funkcích. To znamená, jestliže jsme měli problémy v základních organizacích, tak je teď budeme mít i na okresní i krajské úrovni. Nechci rozebírat, proč se nám to nedaří. Něco tady již bylo řečeno, já si také myslím, že se to odvíjí od celkové politiky Komunistické strany Čech a Moravy, její přitažlivosti pro lidi. Ale na druhé straně se ptám. Udělali jsme, my dole v základních a okresních organizacích, všechno pro to, aby se situace změnila? Sebekriticky přiznávám, že jsme zatím řešení nenašli.

Další problém, který s tím souvisí je – jak tyto lidi vzdělávat. Jak je vzdělávat politicky, odborně, jak je připravovat na výkon funkcí. Jak máme těm lidem, které jsme včera přijali do strany, nařídít, uložit, aby šli alespoň do Sobotní univerzity Jana Švermy, ke které máte některé výhry. Z celé Prahy jsme do tohoto školního roku získali tři posluchače z Prahy 3. Ostatní obvody nebyly schopny dát ani jednoho posluchače. To znamená, o jaké lidi se v budoucnu budeme opírat? Když my, kteří pomalu končíme, z té aktivní stranické práce odejdeme.

Poslední poznámka je programová. Také zde zazněla diskuse o programových sjezdových materiálech. Já jsem už v úvodu řekl, že někteří z nás i ve výkonném výboru i na ústředním výboru řekli, že ty materiály neodpovídají situaci, v níž se nacházíme a že je potřeba tyto materiály postavit jinak, přepracovat. Bohužel, neřekli jsme ale, jak by ty materiály měly vypadat. Já se přiznám, že si na to osobně netroufám. Ale chci upozornit na to, že jsem ani na těch našich konferencích zatím nezažil, aby někdo přišel s nějakým alternativním uceleným materiálem. Klidně budu žádat na ústředním výboru (jak to tady požadovala Věra Picková), aby se předložily i další materiály, kromě těch které jsou tady, pokud ale budou. Zatím však kromě materiálu, který byl před čtyřmi roky vytvořen týmem soudruha Grospiče, kde byl hlavní nosnou osobou Milan Havlíček a materiálu MLOKu, který je teď prezentován

v Dialogu, jiný ucelený materiál neznám. Maximálně zůstaneme u toho, že kritizujeme předložené materiály, v lepším případě dáváme připomínky (a jsme rádi za každou připomínku) anebo naopak řekneme, že je to blábol, a že to nebudeme ani číst.

Takže pokud toto nevyřešíme a nepřijdeme s něčím novým a potom k tomu ne zvolíme odpovídající lidi, kteří to budou schopni realizovat v činnosti strany i na veřejnosti, tak toho očekávaného výsledku nedosáhneme.

Ve straně platí vždycky, že rozhoduje většinové usnesení a podle toho také jsou ty materiály přijímány. Ale většina zatím je taková, že na sjezdu, na konferencích, na ústředním výboru, ve výkonném výboru tyto materiály, tyto přístupy jsou schvalovány a předkládány stranické veřejnosti k diskusi či k realizaci. Jestli je tato většina zmanipulovaná, jak zde někdo uvedl, to nevím, ale dost o tom pochybuji (Pochopitelně souhlasím s tím, že občas tu snaha manipulovat je, ale já sám ani Marta Semelová a věřím, že i další se manipulování necítíme a rozhodujeme se podle vlastního rozumu a přesvědčení)

Tak to je asi to na co jsem chtěl stručně upozornit. A skončím výzvou: Vezměme si ta slova, poučení, myšlenky, náměty..., které zde zazněly a pokud se nám líbí, pojďme s nimi mezi členy na výroční členské schůzce. Podrobně je oponentuře základních organizací, okresních konferencí a pak s nimi jděme také na devátý sjezd.

IV. NEPŘEDNESENÉ PŘÍSPĚVKY

JE NEJVYŠŠÍ ČAS K AKTIVNÍMU NÁSTUPU

Jaromír Kohlíček

Současný stav i perspektivy komunistického hnutí v České republice zásadním způsobem ovlivňuje mezinárodní situace. Chceme-li tedy hovořit odpovědně k danému tématu, musíme si být vědomi situace, v jaké se Česká republika nachází.

Až do 70. let minulého století byly levicové myšlenky v celé Evropě včetně Sovětského svazu na vzestupu. Mnohdy některé zásadní body našeho krátkodobého programu prosazovaly i vyloženě konzervativní síly. Šlo o programy Bydlení pro každého, Slušné mzdy za práci, Pro-pulační politiku, Přístupnost všech stupňů školství pro široké vrstvy pracujících, Mzdy na odpovídající úrovni a relativně malé rozpětí mezi nejnižšími a nejvyššími mzdami.

Právě v 70. letech nastává ovšem postupný odklon od tohoto stavu. V západní Evropě a ve Spojených státech získávají postupně moc neo-konzervativní síly, urychluje se koncentrace kapitálu v rukou stále užší skupiny vlastníků a nejnižší mzdy nejdříve stagnují a později jsou zpochybňovány širokou škálou nejrůznějších opatření. Mezi ně patří velké rozšíření práce na částečný úvazek, které je dodnes prezentováno jako vstřícný krok vůči pracovníkům, stejně jako práce z domova.

Začíná postupný odklon od průmyslové výroby a tento jev je nazýván delokalizací.

Největší státy západní Evropy i Spojené státy začínají převádět nejdříve jednoduché výroby, později i celá průmyslová odvětví do rozvojových zemí s tím, že v těchto zemích jsou řádově nižší mzdové náklady, sociální zákonodárství je v plenkách a ohledy na životní prostředí jsou něčím takřka neznámým.

Tyto jevy se až dokonce 80. let vyhýbaly Sovětskému svazu a vlastně celé RVHP, aby začátkem 90. let působily jako významný urychlovač těchto negativních tendencí. Výprodej státního majetku včetně bank, zavírání průmyslových podniků a s tím spojené „uvolňování trhu“, inflační tlaky, nezaměstnanost, prudké stlačení reálných mezd.

S tím vším se setkali naši občané, kteří stále očekávali vítězství „pravdy a lásky“, jen jim bylo řečeno, že si momentálně musí utáhnout opasky. Protože i v ostatních zemích střední a východní Evropy probíhaly stejné nebo analogické procesy, nutně na tuto situaci reagovalo

i komunistické hnutí. Prakticky ve všech státech proběhlo štěpení a jen v případě bývalé NDR, v Rusku, na Kypru a v České republice se podařilo zachovat poměrně silnou a akceschopnou levicovou stranu „nalevo“ od sociální demokracie.

V 90. letech dochází k obrovským majetkovým přesunům nejen výprodejem státního majetku, ale i restitucemi, jejichž poslední, doslova tragické poslední dějství zvané církevní restituce, právě probíhá (ve skutečnosti jde o nikde na světě dosud neuskutečněný převod obrovského majetku do rukou katolické církve, a to rozhodnutím „laického“ státu). Výrazným znakem posledních 25 let ve většině zemí střední a východní Evropy je snaha nových vládců postavit „komunismus“ mimo zákon. V tomto kontextu je zdánlivě deklaratorní zákon, který stanovuje zločinnost komunismu a nacismu a vznik Ústavu pro studium totalitních režimů v České republice poněkud mírnější formou těchto kroků. V řadě zemí se dokonce slovo komunistická nesmí vyskytovat ani v názvu strany. V České republice vedle relativně silné KSČM existuje SDS (Strana demokratického socialismu) jako členská strana Evropské levicové strany a dále je zde řada menších platforem stran a hnutí, které se snaží přivlastnit některé stránky původního programu komunistické strany. Velmi dobře je tento jev vidět na programu České sociální demokracie. Problémem těchto převzatých myšlenek jiných stran a hnutí je vůle po jejich skutečné realizaci. Řada občanů to těmto stranám a hnutím vytýká, ale zároveň oprávněně konstatuje, že KSČM málo zdůrazňuje svůj program v činnosti nejvyššího zákonodárského orgánu. Určitý posun přináší v poslední době příprava sjezdu strany. Ti, kteří jsou v kontaktu se zahraničními levicovými subjekty, vidí ovšem možnost daleko výraznějšího propagování levicových hodnot v před-sjezdové diskusi. Jde zejména o otázku dostupného bydlení, minimální mzdy, prvního zaměstnání pro absolventy škol, progresivního zdanění příjmů fyzických i právnických osob, daně z majetku, vlastnictví státu u nejdůležitějších přírodních zdrojů (lesy, doly, výroba a rozvod pitné vody), kanalizace a čističky odpadních vod, hromadná přeprava osob, školství ve všech segmentech, systém zdravotní a sociální péče, kultura a sport. Nabízí se otázka, jak dostatečně přitažlivě pro veřejnost formulovat tyto programové cíle a samozřejmě vyvstává nutnost vhodné argumentace pro tyto cíle. Jde o koncepci sociálního bydlení, nárok na místo v jeslích a ve školce, zdůraznění nutnosti takové minimální mzdy, která umožní jejímu příjemci normální život bez sociálních dávek, vytvoření mechanismu zakládání a podpory sociálních podniků. V souvislosti s uzavřením ocelárny ve Vítkovicích je třeba nastolit myšlenku

převzetí velkých průmyslových podniků státem, regionem nebo kolektivem zaměstnanců. Domnívám se, že diskuse, kterou vedou v Evropě levicové subjekty uvnitř jednotlivých zemí, jasně ukazuje, že řada myšlenek předválečného programu komunistické strany patří i do našeho dnešního portfolia. Na dnešní politické scéně vidíme řadu tendencí, z nichž jednou je postupné zmenšování největších politických stran a na druhé straně vzestup nejrůznějších politických „hnutí“. Tyto subjekty mnohdy postrádají vlastní volební program a jsou buď „stranou jednoho muže“ nebo „stranou jednoho tématu“. Pro program strany po sjezdu je vhodné opět zvednout témata odpovídajícího odměňování, progresivního zdanění, daně z majetku, státního vlastnictví základních surovinových zdrojů a vody (jde také o uhlí a další suroviny). Inspirací pro program mohou být i levicové myšlenky z rozvojového světa. Evo Morales byl v Bolívii nejen v čele hnutí pěstitelů koky, jak nám oficiální média stále zdůrazňují, ale také v čele masového hnutí za odmítnutí výprodeje zdrojů pitné vody zahraničním společnostem. V zemích Latinské Ameriky je velmi silná podpora pro vlastnictví přírodních zdrojů státem. Je čas daleko důrazněji akcentovat náš tradiční program ve všech oblastech a podpořit jeho propagaci moderními prostředky. Jde o petice, ať už písemné nebo elektronické, a jde i o osvědčené sdružování s dalšími organizacemi. Dobrý příklad byla kampaň proti americkému radaru v Brdech. Myšlenky komunistického hnutí nezastaraly. Řada z nich je i po 150 letech velmi aktuální a je na nás, jestli jsme dostatečně schopnými organizátory a jestli tedy pro tyto myšlenky získáme občany. Média nám tuto snahu jistě neulehčí, ale bez skutečně levicového programu a jeho široké propagace se komunistické hnutí neobejde.

Je nejvyšší čas k aktivnímu nástupu.

K SOUČASNÉMU STAVU A PERSPEKTIVÁM KOMUNISTICKÉHO HNUTÍ V ČR

Rudolf Košťál

Komunistické hnutí v ČR je ve stavu hlubokého spánku.

KSČ se rozdělilo či transformovalo na KSČ 21. Jinak o sobě nějak zjevně nadá moc vědět.

KSČM – nástupkyně KSČ po státním převratu - dlouhodobě s hrdosť drží třetí místo mezi parlamentními politickými stranami a hnutím Ano. Jde spíš o stranu, kterou kdysi založil Jaroslav Hašek pod názvem „Strana mírného pokroku v mezích zákona“.

Ten mírný pokrok byl nastolen v procesu státního převratu, kdy pomýlené síly v části vedení pod taktovkou Adamce a Mohority opustily zbytek toho, co z komunistického v KSČ zbylo, a nastoupily reformní cestu pod praporem Socialistické internacionály a ideologií „pražského jara“, která s politickým jarem neměla nic společného.

Jen jeho aktéři na čele s Dubčekem podlehl iluzi maloměšťáckého „socialismu s lidskou tvář“.

Ti, a to nejen ve vedení KSČM, co považovali listopadový převrat jako pozitivní změnu a věří tomu ještě dnes, jsou nositeli brzkého konce KSČM, jejíž členové si v dobré víře v referendu prosadili zachování názvu komunistická.

Žel, časem se i ten zbytek komunistického vytrácel.

Víra v eurokomunismus a socialismus pro či v 21. století je přímá cesta ven z komunistického hnutí a zařazení se do řad sociálnědemokratických a socialistických stran. Je to cesta mírného prosazování zájmů námezdně pracujících v souznění s politikou ČSSD, která se považuje za hegemonu levice.

Důvod má, není zde radikální levice.

To Labour Party ve Velké Británii pod novým předsedou se zatím verbálně vrací ke svým kořenům a zestátnění (zespolečenštění) nejen výrobních prostředků považuje za svůj cíl.

Tím získává sympatie širokých vrstev pracujících.

KSČM dává přednost všem formám vlastnictví, tudíž Labour Party jde dál.

IX. sjezd KSČM by měl být zlomový v tom, že buď půjde dál cestou reformismu - tudíž splnutím s nekomunistickým hnutím nebo se navrátí

ke klasikům, k marxismu-leninismu, tvůrčím způsobem aplikovaného do 21. století. Nikoli však v pojetí programu KSČM Socialismus pro 21. století.

Dosavadní situace napovídá, že změna není možná.

Na pozitivní přístup a snahu zejména Marxisticko-leninského odborného klubu přichází nedostatečná odpověď.

V.
PŘÍLOHY

TEXT DOPISU

účastníků XXXVIII. pražské teoreticko-politické konference prezidentu České republiky Miloši Zemanovi

„Vážený pane prezidente, Váš přístup k otázkám, jež byly na pořadu v roce 70. výročí osvobození Sovětskou armádou, jsme kvitovali spolu s celou vlasteneckou a demokratickou veřejností České republiky.

Teď je jeden z jeho symbolů, socha maršála Ivana Stěpanoviče Koněva, zdobící pražské náměstí, znovu terčem nestoudných pokusů ji buď odstranit úplně, nebo přinejmenším zohavit svévolnými výklady, jež mají osvoboditele Prahy znevážit a očernit.

Taková nehoráznost musí jistě pobouřit i Vás. Právě na Vás se proto obracíme s naléhavou výzvou zaujmout důrazné stanovisko, jež tomu učiní přítrž.

S díky předem

účastníci XXXVIII. pražské teoreticko-politické konference KSČM“

STANOVISKO

MARXISTICKO-LENINSKÉHO ODBORNÉHO KLUBU K NÁVRHŮM DOKUMENTŮ IX. SJEZDU KSČM

1. Hlavní úspěchy a nedostatky budování socialismu v Československu

Navržený dokument postrádá materialistický pohled na vývoj světa, který vychází z vědecké teorie dialektického a historického materialismu. Pod pláštíkem jednodušného modelu tehdy uskutečňovaného socialismu autoři dokumentu nerozlišují dvě protichůdné tendence, které se při budování socialismu - a to nejen v Československu - vyjevovaly: tendenci revolučního boje o socialismus a tendenci pravicového sociáldemokratismu. Charakteristika těchto dvou protikladných tendencí sehrává klíčovou roli pro pochopení porážky socialismu nejen v Československu, nýbrž i v Sovětském svazu a v ostatních socialistických zemích střední a jihovýchodní Evropy. K tomu není třeba čekat na otevření potřebných archivů, nýbrž poctivě studovat stávající historické prameny.

Pokud by autoři navrženého dokumentu onu charakteristiku vyvěrající z analýzy historických pramenů provedli, zjistili by, že socialismus byl na vzestupu tehdy, když uvnitř revolučního subjektu vítězila tendence revolučního boje o socialismus nad tendencí sociáldemokratickou. V okamžiku, kdy byla uvnitř revolučního subjektu oficiálně posvěcena tendence sociáldemokratická, začal socialismus ztrácet na dynamice, postupně slábl pod tíhou problémů vyvěrajících z antirevolučního směřování a nakonec byl poražen buržoazní kontrarevolucí. Navzdory nejen této skutečnosti, ale i soustavné imperialistické diverzi bylo období budování socialismu nejúspěšnější periodou československých dějin, což dokládají historická fakta.

Absence charakteristiky dvou protichůdných tendencí uvnitř revolučního subjektu vede autory navrženého dokumentu nejen ke zcela scestnému hodnocení padesátých let v Československu, stejně jako i „pražského jara“ a „promarněné příležitosti“ transformace společnosti po roce 1989, nýbrž i k odmítnutí teorie vědeckého socialismu, jejíž pravdivost byla potvrzena společenskou praxí. Místo návratu k revolučním pramenům boje o socialismus předkládají autoři IX. sjezdu další dokument s jakousi laboratorní chimérou socialismu.

2. Strategické směřování a hlavní úkoly strany po IX. sjezdu KSČM

V tomto návrhu dokumentu je ona laboratorní chiméra socialismu charakterizována coby demokratická společnost svobodných, rovnoprávných občanů, která je politicky a hospodářsky pluralitní. Tedy nikoli jako přechod od společnosti třídní ke společnosti beztřídní, jako dialekticky se vyvíjející proces, nýbrž jako cosi statického, metafyzického a jednou provždy daného.

Ekonomický základ „nového socialismu“ má tvořit plánovitě usměřovaný rozvinutý trh, v němž by sice klíčovou úlohu sehrávalo společenské vlastnictví výrobních prostředků, ale zároveň by byla respektována potřeba plurality a rovnoprávnosti dalších vlastnických forem včetně soukromé podnikatelské iniciativy.

Tedy, jinými slovy, nový ideál socialismu zavede Dühringovy komuny. Izolovaní výrobci budou specializovaní na výrobu konečných užitných hodnot, budou produkovat pro trh, na němž budou výrobky stát jeden proti druhému jako klasické zboží. Izolovaní výrobci tedy budou své výrobky prodejem na trhu přeměňovat ve zboží za účelem maximálního zisku. Výrobní plán se za této situace stane neúčinným nástrojem řízení socialistické ekonomiky. Rozhodujícím regulátorem „socialistické výroby“ se stane zákon hodnoty. Ve formě hodnoty výrobků však vězí „...již v zárodku celá kapitalistická výrobní forma...“ a „...zákon hodnoty je právě základním zákonem výroby zboží, tedy i její nejvyšší formy, kapitalistické výroby,“ jak uvádí Bedřich Engels ve svém Anti-Dühringu.

Takovýto model „socialistické ekonomiky“ však nebude schopen odstranit zbožní výrobu a vytvořit podmínky pro vznik ekonomiky času.

Připomeňme, že v kritice Dühringovy „hospodářské komuny“, která působí v podmínkách oběhu zboží, Bedřich Engels přesvědčivě dokázal, že existence oběhu zboží musí nevyhnutelně vést tyto komuny k obnovení kapitalismu.

To, čemu se Bedřich Engels vysmál již v 19. století, hodlají autoři uvedeného dokumentu realizovat v 21. století. Jak „objevné“ a „moderní“ je toto řešení!

Ekonomický základ navrhovaného socialismu postrádá zároveň vědeckou rovinu pro řešení ekologických problémů a neumožňuje realizovat socialistickou kulturní revoluci. Stejně tak neumožňuje úspěšně řešit materiální podmínky boje za odvrácení imperialistické války.

V politickém systému „nového socialismu“ odmítají jeho autoři úhelový kámen marxismu - nejrozvinutější formu demokracie v dějinách,

rozšířenou poprvé na většinu společnosti, kterou Karel Marx, dle britské ankety BBC, největší myslitel 2. tisíciletí, nazývá diktaturou proletariátu. Tu - v rozporu s realitou třídně rozděleného světa - nahrazují jakousi všeobjímající demokracií, v níž by zmizela historická role dělnické třídy a avantgardní úloha komunistické strany.

Navržená cesta přechodu k socialismu, v níž jsou absolutizovány výhradně nenásilné, demokratické prostředky, jimiž chtějí autoři dokumentu dokonce napravit ve jménu práce a solidarity fungování evropských institucí včetně imperialistické Evropské unie, je plodem historického idealismu. Komunisté vždy dávají přednost uskutečnění přechodu k socialismu mírovými prostředky, ovšem historické zkušenosti potvrzují, že se vládnoucí třídy dobrovolně moci nevzdávají. O míře násilí při změně společenskoekonomických formací v dějinách nerozhoduje ta společenská třída, která má historickou budoucnost, nýbrž ta společenská třída, která odchází z historické scény.

Není divu, že se o tuto socialistickou chiméru nechtějí autoři dokumentu podělit s ostatními komunistickými stranami. Svě spojence na mezinárodním poli hledají v nekomunistické levici a blíže nespécifikovaných pokrokových silách.

Konkretizace výše uvedených strategických záměrů je poplatná jejich podstatě, přičemž představuje konglomerát nejrůznějších úkolů, připomínající volební program bez jednotící koncepce a priorit. Mnohé úkoly zde obsažené nenastíhují ani způsob jejich realizace a mají pouze deklarativní charakter.

3. Zkvalitnění řízení organizační struktury KSČM

Návrh předložený k předsjezdové diskusi je nesystémovým souhrnem různých nápadů, neřeší danou problematiku komplexně a nejde k jádru věci. Vyplývá to zřejmě ze současných možností docelení shody.

Jednou z důležitých otázek výstavby strany, která ovlivňuje její celkovou činnost, je tvorba a působnost stranických orgánů. Ve Stanovách KSČM článku 5 je uvedeno, že „v KSČM nemá nikdo výlučná práva ani postavení“ a v článku 30 pak, že „při tvorbě orgánů KSČM, v jejich jednání a rozhodování se uplatňují principy vnitrostranické demokracie, samosprávy a kolektivnosti“. Žel, ne vždy je toto respektováno.

Týká se to zejména tendence k potlačování principu kolektivnosti jednání a rozhodování a souběžného posilování tendence ke koncentraci moci v ruku privilegované skupiny.

Navíc, s uvedenými tendencemi je spjata také tendence ke kultu funkce, tendence k uplatňování vůdcovského principu. Jde o tendenci k výsadnímu postavení, v případě funkce předsedy ÚV strany dokonce chápané jako postavení nadřazené ÚV strany. Do jisté míry tento přístup pramení z přímé volby předsedy ÚV na sjezdu strany. Zabránění působení zmíněné tendence a posílení kolektivismu by nesporně prospělo, kdyby předseda ÚV byl chápán jako „první mezi sobě rovnými“ a byl volen ÚV z členů ÚV. To se pochopitelně obdobně týká také předsedů na nižších stupních. Pokud jde o místopředsedy ÚV (KV, OV), ti by pak nepochybně měli být voleni pouze z členů ÚV (KV, OV) členy ÚV (KV, OV). Evidentně se to vztahuje také na členy výkonných výborů těchto orgánů.

Pokud by v tomto směru nedošlo ke shodě, měl by sjezd volit předsedu i místopředsedy ÚV v dané situaci výhradně z již zvolených členů ÚV. Nově předkládaný návrh, aby předseda ÚV byl volen sjezdem a místopředsedové ÚV na zasedání ÚV, pokládáme za nesprávný.

Léta diskutovanou otázkou je, jak volit členy stranických orgánů jednotlivých stupňů. Celkem jasno je v tom, že členové OV mají být voleni na okresních konferencích. V případě vyšších stupňů, tedy KV a ÚV, jsou však rozdílné názory. Tedy, zda členové KV a ÚV mají být voleni na základě delegačního principu na okresních konferencích nebo přímou volbou na krajských konferencích či sjezdu (včetně náhradníků), na základě návrhů schválených na OK či KK. Podle našeho názoru oba způsoby mají svá odůvodnění. Jde však o shodu a sjednocení jejich platnosti v celé straně. Nově předkládaný návrh, aby kromě členů ÚV volených na okresních konferencích byli navíc voleni také někteří členové ÚV na krajských konferencích, nepovažujeme za rozumný.

Co je třeba ovšem kategoricky odmítnout jako neslučitelné s principem rovných práv a s principy demokratické volby zdola, je to, aby někdo se stal členem těchto orgánů, aniž by byl do nich zvolen některým z uvedených způsobů. Tedy ani předseda klubu zastupitelů za KSČM v krajském zastupitelstvu, předseda klubu poslanců za KSČM v PS PČR, zástupce senátorů za KSČM v S PČR nebo zástupce poslanců za KSČM v EP ani nikdo jiný se nemůže stát členem KR či ÚV KSČM jinak, než bylo uvedeno. Pochopitelně podle potřeby může být k jednání těchto orgánů přizván.

Bylo by také žádoucí odstranit existující paradox časově diferencované tvorby ústředních orgánů a volby jejich funkcionářů, což je mimo jiné v rozporu s principem rovných práv členů strany. Zatímco se ÚV vytváří volbou každé dva roky, ÚRK a ÚRoK každé čtyři roky a obdob-

ně jsou voleni i předsedové ústředních orgánů a místopředsedové ÚV. Bylo by proto vhodné sjednotit termíny VČS ZO, OK, KK a sjezdu na každé dva roky. Nesporně by to přispělo k aktivizaci strany i její větší medializaci ve společnosti. Námitka, že by to bylo nákladné, je zavádějící.

Opětovně je kritizována kumulace funkcí u některých funkcionářů, zejména placených, a také, že nedochází k žádoucí rotaci ve vedoucích stranických funkcích a rovněž ve funkcích poslanců a krajských zastupitelů. To ve svých důsledcích umrtvuje činnost strany. Řešení této problematiky nelze zužovat a nadále jakkoliv odkládat. Je zapotřebí, aby sjezd v tomto směru přijal závazná pravidla. Nejlépe nepřipustit více než jednu placenou funkci a u předsedů a místopředsedů ÚV a KV, předsedů ÚRK a ÚRoK, poslanců, senátorů a krajských zastupitelů omezit možnost nepřetržitého výkonu funkce nejvýše na dvě volební období.

Pokud jde o úmysl změnit strukturu a kompetence v rámci centra, bylo by nesporně účelné přiklonit se k tomuto řešení: Zrušit funkci místopředsedy ÚV pro ekonomiku, která není funkcí politickou a ekonomickou problematiku přičlenit do působnosti 1. místopředsedy ÚV. Naopak problematiku přípravy voleb a regionální politiky přesunout do kompetence místopředsedy ÚV pro odborné zázemí a občanský sektor. Dále je žádoucí, aby nově byla zřízena funkce místopředsedy ÚV pro ideologickou činnost, do jehož kompetence by spadala teoreticko-analytická a programově koncepční činnost, propaganda a agitace a mediální oblast. Tato činnost, která je výchozí činností každé komunistické strany, byla dosud trvale hrubě opomíjena, což se negativně odráží v současném postavení strany ve společnosti. Aktuální potřeba rozšíření a zkvalitnění mezinárodní spolupráce komunistického hnutí pak vyžaduje odpovídající kádrové zabezpečení, proto je potřebné, aby byla znovu zřízena funkce místopředsedy ÚV pro mezinárodní činnost.

Dlouhodobě je ve straně kritizována existence tzv. kolegia volených funkcionářů, které je třeba zrušit. Jde o pseudoorgán. Výkonným orgánem ÚV je VV ÚV. Za plnění úkolů ve vymezených úsecích činnosti jsou osobně odpovědní předseda a místopředsedové ÚV, kteří řídí aparát a aktiv v rámci své kompetence. Navíc za koordinaci činnosti aparátu ÚV je odpovědný 1. místopředseda ÚV. Je nelogické a nesprávné, aby do těchto osobně vymezených kompetencí zasahovali, z titulu členství v tomto pseudoorgánu, předsedové parlamentních klubů nebo dokonce předsedové ÚRK a ÚRoK. V případě posledně dvou jmenovaných je to dokonce svým způsobem v rozporu s článkem 31 Stanov KSČM.

Přitom nic nebrání tomu a je dokonce žádoucí, aby předseda ÚV ke koordinaci a kontrole plnění úkolů ÚV a VV ÚV prováděl pravidelné nebo ad hoc porady s místopředsedy ÚV či předsedy parlamentních klubů.

Odmítnout je třeba snahu řídit stranu jako firmu, která je vyjádřena mimo jiné tezí o řízení předsedů OV ze strany KV a ÚV, místo řízení z orgánu na orgán. Nebo tezí o plné profesionalizaci předsedů OV.

Za kardinální problém považujeme postavení a úlohu základních organizací. Nejen, že není reálně respektována jejich role, ale dokonce i některá ustanovení platných Stanov KSČM de facto umrtvují jejich činnost. Řada z nich pak existuje pouze ve virtuální podobě a rozhodně nemůže naplňovat to, co je třeba. To je také jednou z příčin nízké politické efektivity činnosti strany.

Nepřehodnotné suplování úlohy ZO vyššími stupni, místo smysluplné politicko-organizační pomoci, je nesporně nesprávné a neslučitelné s principy výstavby komunistické strany.

V této souvislosti je třeba uvést, že podstatný vliv na aktivitu ZO má subjektivní pocit jejich členů, jestliže jsou vyřazováni z možnosti reálného podílu na demokratickém rozhodování o zásadních otázkách politiky strany, když není respektována nebo když je obcházena jejich vůle. Nemluvě již o zjevném manipulování či pohrdání komunisty, jak je patrné z hanlivých výroků na jejich adresu ze strany některých funkcionářů. Nebo, jak se to projevuje, když není vůbec reagováno na jejich kritiku či návrhy, případně když dostanou zprostředkovaně nicneříkající a neřešící odpověď.

Myslíme, že není třeba zdůrazňovat, že jakékoli antidemokratické tendence a projevy tohoto druhu mají neodvratný důsledek, tj. ústup iniciativy a nástup apatie. Změny je možno dosáhnout pouze odstraněním příčin této situace.

Jednoznačně je nutno podtrhnout, že existence ideově a organizačně pevných, akceschopných základních organizací je nezaměnitelnou podmínkou naplnění smyslu existence a činnosti komunistické strany.

Závěr

Autoři výše posuzovaných návrhů dokumentů ve své podstatě revidují jádro vědeckého socialismu v ekonomice, politice a celé nadstavbové sféře společnosti, nevycházejí z vědecké analýzy historického vývoje socialismu ve XX. století a jejich obraz soudobého kapitalismu ulpívá na povrchu. Návrhy těchto dokumentů mohou sice u vykořisťo-

vaných vzbuzovat naděje na jakýsi nový zápas o socialismus, avšak tyto naděje jsou falešné. Svým idealistickým nábojem totiž objektivně přicházejí vhod vládcům kapitalistického světa k upevnění jejich ekonomického, politického a kulturního panství. Proto jsou pro nás nepřijatelné a odmítáme je.

Namísto neplodného času, stráveného v diskusích nad utopickými dokumenty, diskutujme na předsjezdových jednáních o problémech, se kterými se dnes a denně potýká vykořisťovaná většina českého národa, diskutujme o otázkách rostoucí agresivity světového imperialismu, o otázkách boje za odvrácení nové imperialistické války, odhalujme příčiny imigrační vlny a ukazujme na pravého viníka zbídačovaných lokalit Afriky a Asie, diskutujme o otázkách ideové, organizační a akční jednoty komunistické strany v současných podmínkách společenského vývoje, proberme možnosti mezinárodní spolupráce komunistických stran v přípravě protiimperialistických aktivit a z diskutovaných okruhů hledejme materialistická východiska. Do stranických funkcí pak volme ty soudruhy, pro něž dialektika a materialismus nejsou prázdny pojmy.

Od jednání IX. sjezdu KSČM očekáváme, navrhujeme a požadujeme:

1. Prosadit zásadní obrat v politice KSČM tak, aby její oficiální linie naplňovala věcnou podstatu slova komunistická, jež má strana ve svém názvu.

2. Projednat a přijmout návrhy ke zkvalitnění řízení organizační struktury KSČM, které jsou formulovány ve stanovisku Marxisticko-leninského odborného klubu k této problematice.

3. Zahájit konkrétní kroky směřující k vypracování komunistického programu KSČM a k přijetí nových Stanov KSČM k zajištění jeho realizace.

4. Upravit program jednání IX. sjezdu KSČM tak, aby sjezdová diskuse a schválení změn ve Stanovách KSČM byly předřazeny volební části sjezdového jednání.

5. Zvolit do nejvyšších funkcí ve straně ty soudružky a soudruhy, jež budou zárukou naplňování výše uvedeného politického kursu komunistické obnovy KSČM.

PROGRAMOVÉ PROHLÁŠENÍ MLOKU - MINIMÁLNÍ PROGRAM

Komunistická strana ve své činnosti vychází jednak z vědeckého světového názoru založeného na dialekticko-materialistické analýze vykořisťovatelské podstaty minulých i současných společenskoekonomických řádů, zejména kapitalismu při odhalení zákonitostí jeho vývoje i zániku, jednak z nutnosti jeho nahrazení novou, progresivně se vyvíjející společností bez vykořisťování člověka člověkem, nezaměstnanosti a sociálně ekonomických krizí, třídních konfliktů a válek, nevyhnutelně vyplývajících z podstaty kapitalistické společnosti, dnes pokrytecky a falešně nazývané demokracií.

Dosažení této nové, socialistické a následně komunistické společnosti je cílem komunistické strany, která vyjadřuje objektivní zájmy všech námezdně pracujících. To je nejpočetnější částí lidu, která vytváří svou práci v továrnách, na polích, v konstrukčních kancelářích, ve vědeckých ústavech, vzdělávacích, kulturních, zdravotnických a dalších zařízeních, materiální hodnoty a duchovní bohatství. Hodnoty, jejichž převážnou část si bez náhrady pro sebe přivlastňují majitelé, vlastníci továren, půdy, technologických a jiných zařízení, ústavů atd., zejména pak velcí vlastníci, představitelé velkokapitálu, především finanční oligarchie. Cílem komunistických stran je zrušit tyto vlastnické vztahy a nahradit je novými, které odstraní ono zcizování hodnot majetnými, nepracujícími třídami a to proto, aby mohl být zabezpečen nepřetržitý sociálně ekonomický rozvoj země, růst životní a kulturní úrovně pracujících, všeho lidu, celé společnosti a to v souladu s potřebami a požadavky společenského pokroku.

Po více než 25 letech budování kapitalismu v naší zemi se nezvratně potvrdilo, stejně jako jinde ve světě, že kapitalismus není schopen vyřešit nejzákladnější lidské otázky, reálná lidská práva pro všechny - zejména právo na důstojný život, ne přežívání, neboť aby člověk mohl žít, musí především pracovat, aby mohl zdravě jíst, pít, šatit se a bydlet! A právě toho se velké části lidstva - a to i mnohým občanům České republiky - nedostává. S právem na důstojný život je tedy bezprostředně a neoddělitelně spojeno právo na práci a odpovídající, spravedlivou odměnu za ni.

Proto při plnění svého historického poslání komunistická strana využije všech osvědčených zkušeností získaných při budování socialistické společnosti v Československu a v dalších zemích.

Na cestě k nahrazení kapitalismu socialismem na bázi praktického uplatnění vědecké teorie společnosti, bude komunistická strana využívat i pokrokové zkušenosti, které přinesl kapitalismus a jež přispívají k zlepšování existenčních a kulturních podmínek života většiny lidu.

Při kritickém pohledu na ideologii a politiku vedení KSČM je zřejmé, že tato strana se jen verbálně, formálně hlásí k jakémusi velmi vzdálenému „pluralitnímu socialismu bez chyb minulosti“. Má to být socialismus v 21. století, „moderní společnost, která každému poskytne příležitost, aby mohl uplatnit svou práci, své nadání, aby se mohl reálně podílet na vytváření své vlastní budoucnosti. Společnost svobodných, rovnoprávných občanů, společnost demokratická, samosprávná, politicky a hospodářsky pluralitní, prosperující a sociálně spravedlivá“ (viz Materiál pro pracovní skupiny IX. sjezdu KSČM pro přípravu programových dokumentů z 9. dubna 2015). Společnost založenou na rovnosti všech vlastnických forem, tedy i na rovnosti s kapitalistickými ekonomickými, tržními subjekty a vztahy. V politickém systému má jít o rovnost, svobodnou politickou hru s buržoazními, antikomunistickými a antisocialistickými politickými stranami a silami. Proto je dnes pro KSČM těžištěm její činnosti především vylepšování, zdokonalování kapitalismu.

Marxisticko-leninsky orientovaní komunisté, nepodceňují nutnost radikálního boje za každodenní zájmy a potřeby lidí, zlepšování jejich života (proti nezaměstnanosti, drahotě, růstu chudoby, bezdomovectví atd.), ale naopak. Kladou však přitom důraz na to, že musí jít o spojování tohoto zápasu se strategickým cílem strany, s objasňováním toho, že nezaměstnanost, bezdomovectví atd. je zcela zákonitě produktem a neoddelitelnou součástí kapitalistických ekonomických vztahů a poměrů. Tyto nelidské, asociální jevy lze definitivně odstranit ze života lidské společnosti jedině odstraněním kapitalismu, vybudováním kvalitativně nového společenského řádu, socialismu.

Komunisté předpokládají, že první etapa revolučního překonání soudobého protilidového, pseudodemokratického režimu totální nadvlády zahraničního (velkých nadnárodních společností, bank, fondů a jiných finančních institucí, MMF, Světové banky atd.) i domácího velkokapitálu, proběhne formou zásadních revolučních, lidově demokratických, k socialismu směřujících přeměn. V užším slova smyslu půjde o přechodné období od kapitalismu k socialismu. A to v situaci, kdy většina lidu bude nejen objektivně nucena, ale bude především chtít - pod vlivem dopadu sociální bezohlednosti kapitalismu - zásad-

ně změnit společenskoekonomické uspořádání a nastolit v zemi skutečně demokratické zřízení (ne formální, dnešní kapitalistické). Tato nevyhnutelná změna bude zřejmě podmíněna revolučními změnami v širším, mezinárodním měřítku.

Docílit revolučních přeměn na bázi socialistické orientace a budování socialismu je nemožné bez obnovení avantgardní role komunistické strany ve svazku s dalšími protikapitalisticky zaměřenými stranami, hnutími a společenskými organizacemi. Politická moc ve státě jedine tak přejde do rukou námezdně pracujících tříd a sociálních vrstev, zejména dělnické třídy a jiných zaměstnanců, tak jako drobných podnikatelů - živnostníků, družstevníků, drobných a středních rolníků a příslušníků vědeckotechnické i humanitní inteligence.

Místo a úloha komunistických stran v tomto procesu tak musí spočívat nejen v osvětové, informační a propagandistické, ale i v praktické, organizátorské práci mezi lidmi, při důsledném respektování demokratických principů, zejména na základě podřizování zájmů menšiny zájmům většiny lidu.

V případě, že komunistická strana získá většinovou důvěru lidu pro revoluční přeměnu společnosti, pak společně s dalšími, skutečně demokratickými a tedy v podstatě protikapitalisticky či nekapitalisticky orientovanými politickými subjekty, především však s lidmi, kteří svou prací vytvářejí materiální hodnoty a duchovní bohatství, se zejména soustředí:

1. Na důsledné uskutečnění zásady, že pracující lidé, včetně spravedlivě odpočívajících pracujících v důchodovém věku jsou jediným zdrojem a nositelem státní moci uplatňované cestou demokraticky zvolených orgánů. Tomuto principu podřídí ústavní a právní systém a demokratickou dělbu činnosti zákonodárných, výkonných a soudních orgánů tohoto lidově demokratického, k socialismu směřujícího státu.

2. Na přeměnu formální, kapitalistické parlamentní demokracie, která slouží především a hlavně vykořisťovatelským, majetným třídám a sociálním skupinám a jejich souběžcům, spojencům a to právě i prostřednictvím politických, nejen buržoazních, kapitalismus podporujících stran a jejich reprezentací. Ty tak mají v těchto parlamentech již předem zajištěnu většinu a z toho plynoucí monopolní postavení v politickém systému, neboť disponují velkými sumami peněz, což jim umožňuje zúčastňovat se a naplno, ve svůj prospěch, využít finančně velmi náročných předvolebních kampaní atd. Tyto majetné

třídy a sociální skupiny tak jsou bezprostředně spjaty s reklamním, tedy v podstatě manipulativním získáváním či „nakupováním“ volebních hlasů. U nás k nim patří i ČSSD. Proto musí být uvedená kapitalistická parlamentní demokracie nahrazena systémem neformální, lidové parlamentní demokracie. Demokracie, v níž se budou, na rozdíl od současnosti, volit opravdoví představitelé, zástupci lidu. A to z různých nejen antikapitalisticky či nekapitalisticky orientovaných politických stran, ale i společenských a občanských organizací a iniciativ, spojených svou činností plně s životem nejširších vrstev lidu. Jde o zvolení skutečných zástupců lidu, pracujících tříd a společenských vrstev, ne o zástupce reprezentující jen národní a nadnárodní kapitál, jak je tomu dnes. Jde nám o skutečnou, tedy lidovou, k socialismu směřující demokracii, s možností nejen volitelnosti, ale i odvolatelnosti politiků, poslanců, zastupitelů, kteří jednájí v rozporu se zájmy lidu, právním pořádkem na nich založeným. Jde nám o systém lidové parlamentní demokracie bez „lobbistů“ a „obchodníků“ s parlamentními, zastupitelskými a jinými hlasy a „trafikami“, s postavením lobbingu mimo zákon, tedy o systém skutečně důsledněji a efektivněji zabezpečující reálné potřeby a zájmy lidu.

3. Na využívání principů přímé demokracie, zejména uplatňováním referenda občanů k důležitým celospolečenským i regionálním problémům a otázkám. Zastupitelská demokracie se bude podílet nejen na tvorbě zákonů, ale i na kvalifikované tvorbě referend.

4. Na navrácení majetku lidu, především výrobních prostředků, zdravotních, kulturních, sportovních a jiných zařízení, které byly lidu neoprávněně odejmuty po listopadu 1989 a doposud se je nepodařilo vnitřním a zahraničním privatizátorům zničit nebo jinak znehodnotit.

5. Na povolání k odpovědnosti všech, kteří zapříčinili ekonomický, společenský a morální úpadek země, neoprávněně se obohatili na úkor skutečných tvůrců materiálních a duchovních hodnot a vytvářeli podmínky pro czizování výsledků práce lidu domácími a zahraničními subjekty.

6. Na zespolečenštění rozhodujících výrobních kapacit, přírodních zdrojů, dopravní, komunikační infrastruktury, médií, bank a jiných finančních institucí (fondů, pojišťoven apod.), které budou vedle progresivního daňového systému hlavním zdrojem financování ekonomického, společenského a kulturního rozvoje země a zvyšování životní úrovně lidu.

7. Na ideové, propagandistické a především organizační zapojení dělnické třídy a jiných zaměstnanců, jejich organizací, zejména odborů, na řízení a kontrole společenského sektoru hospodářství, ale i obchodu, podniků služeb (i finančních), veřejné správy, včetně větších a významných provozů, jež nebudou ve vlastnictví společnosti.

8. Na svobodný přístup občanů k soukromé ekonomické iniciativě drobných podnikatelů jako doplňkové formy k větším ekonomickým celkům ve společenském vlastnictví, za předpokladu odvodu zákonného sociálního a zdravotního pojištění zaměstnanců z prostředků zaměstnavatelů a řádného plnění daňových povinností vůči státu. V této počáteční, lidově demokratické etapě vývoje směřující k socialismu, bude komunistická strana respektovat různé historicky se měnící druhy a formy vlastnictví, s výjimkou velkého soukromého, kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků (monopoly aj. globální, nadnárodní i velké domácí společnosti ap.) a s tím spjatého podnikání. Preferovat bude celospolečenské státní, družstevní a komunální vlastnictví výrobních prostředků před soukromým.

Zabepečí nedotknutelnost osobního vlastnictví dosaženého poctivou prací.

9. Na uvedení do života společnosti zásady, že základní společenskou hodnotou a zdrojem společenského a osobního bohatství bude lidská práce ve prospěch společnosti. Práce v továrnách, na polích, ve vědeckých ústavech a konstrukčních kancelářích, ve školských, zdravotnických, kulturních zařízeních, masových sdělovacích prostředcích a v různých, svobodně vznikajících společenských organizacích. Bude tak uveden v soulad obsah Písně práce se společenskou praxí, že „vše čehož člověk užívá, z šlechtné práce vyplývá“.

10. Na princip, že práce ve prospěch společnosti bude povinností všech práceschopných lidí. Jakýkoliv obchod s lidmi, s hazardními hrami, „tunelováním“, lichva, jakýkoli parazitismus na výsledcích práce lidu nebude nikomu umožněn.

11. Na zabezpečení všech lidských práv, vyplývajících z příslušných vnitrostátních a mezinárodních dokumentů, zejména právo na práci a spravedlivou odměnu za ni, právo na zasloužený a důstojný život ve stáří (důchodcům), právo na bydlení, zdravotní zabezpečení a vzdělání, hrazené ze státního rozpočtu, právo svobodného pohybu a vycestování do jiných zemí, právo na svobodu projevu a shromažďování, které nebude v rozporu s ústavním pořádkem, právo politického přesvěd-

čení a náboženského vyznání a jejich realizace v souladu s ústavou a právním řádem státu.

12. Na ochranu menšin, které jednájí v souladu s právním řádem státu.

13. Na všestranný kulturní rozvoj lidu zejména cestou aktivní státní podpory kulturních aktivit kolektivů a jednotlivců působících profesionálně a amatérsky v kulturní oblasti a rozvíjející skutečné humánní hodnoty a cestou zajištění finanční dostupnosti kulturních hodnot pro všechny občany. Všem občanům bude zabezpečen svobodný přístup k informacím.

14. Na zajištění bezpečnosti osob a jejich majetku všestranným zkvalitňováním práce příslušných orgánů státní moci a státní správy a dobrovolnou účastí lidu na boji proti kriminalitě všeho druhu. Komunistická strana také zajistí demokratizaci řízení i složení zejména vedoucích činitelů bezpečnostních sborů a armády.

15. Na znemožnění činnosti jednotlivců i organizací, které se budou snažit násilným způsobem změnit společenskoekonomický systém státu vzniklý demokratickým rozhodnutím většiny lidí, které budou ohrožovat nový demokratický řád, směřování k socialismu a jakýmkoliv způsobem obnovovat a projevovat nacionální a rasovou nesnášlivost nebo požadovat revizi výsledků druhé světové války.

16. Na úsilí o rozvoj přátelských vztahů s občany, státními orgány a pokrokovými organizacemi jiných států, které usilují o sociálně spravedlivé uspořádání lidské společnosti na principu zachování státní suverenity a vzájemně výhodné spolupráce ve světě míru a společenského pokroku.

17. Na obnovu suverenity (ekonomické i státoprávní) naší země. Tu si nelze představit bez co nejrychlejšího vystoupení z Evropské unie a zejména z NATO, jakožto produktu a nástroje zejména německých a francouzských monopolů. Tuto snahu budeme koordinovat se všemi pokrokovými, národně osvobozeneckými organizacemi v Evropě tak, abychom společně s nimi mohli v budoucnu vybudovat sjednocenou Evropu všech národů, míru, společenství nevykořisťovaných a nevykořisťujících jiné národy.

18. Na jednání o okamžitém stažení všech vojenských jednotek, které se zúčastňují vojenských intervencí, tzv. misí v rámci NATO a jiných organizací mezinárodního kapitálu a rovněž učiní politická, právní

a jiná opatření k zamezení instalace jakýchkoli vojenských zařízení cizích států na území ČR bez referenda a souhlasu většiny lidu.

19. Na úsilí směřující ke zrušení NATO, jako relikvie studené války, jež slouží zájmům mezinárodního kapitálu a o jeho nahrazení celosvětovou vojenskopolitickou organizací, v rámci OSN, která zabezpečí světový mír a bezpečnost svobodného rozvoje všech národů.

20. Na prosazení zásadní, kvalitativní změny OSN tak, aby přestala být jako dosud nástrojem militaristických, imperialistických zájmů světových mocností a aby v jejím rozhodování hrály mnohem větší roli další státy. Za tímto účelem budeme usilovat o oslabení vlivu, moci a exkluzivity členů Rady bezpečnosti OSN ve prospěch další států a Valného shromáždění OSN.

21. Na posílení vlivu změněné OSN na mezinárodní dění v zájmu zachování světového míru, jako základní podmínky pro život na zemi.

* * *

INFORMACE

o možnostech omezení politického ovlivňování dětí ve školách a diskriminace dětí či pedagogů z ideologických, náboženských, rasových, etnických a dalších důvodů

Školství po listopadu 89

Rok 1989 vnesl do školství (ve vztahu k tématu tohoto materiálu) liberalizaci, chaos, soukromé, církevní a alternativní školy, domácí vzdělávání, různé vzdělávací programy, množství různě kvalitních učebnic, falzifikaci dějin. Jedním z prvních kroků bylo zrušení jednotné školy a osnov. Došlo k odstátnění školství a přejímání cizích vzorů bez ohledu na naše tradice a zkušenosti. Postupně došlo k odmítání vědeckého poznání jako základu vzdělání a jeho nahrazování individuálními zkušenostmi žáků, k nahrazení výchovy ke kritickému myšlení pouhým přijímáním předkládaných informací. Rozvojem internetu, ale i sociálních sítí se začala šířit celá řada informací, často neověřených, subjektivních, nezakládajících se na pravdě. Vývoj ve společnosti a pokleslá kultura prezentovaná masmédií vedly k morální a hodnotové dezorientaci dětí a mládeže. Kvalita vzdělání se prudce snižovala. Mnoho kvalitních učitelů muselo kvůli svým politickým postojům ze škol odejít.

Současný stav - vzdělávací politika – vzdělávací dokumenty

Vzdělávací dokumenty jsou vytvářeny na dvou úrovních – **státní a školní**. **Státní úroveň** představují **Národní program vzdělávání a Rámcové vzdělávací programy (RVP)**. Národní program vzdělávání vymezuje počáteční vzdělávání jako celek. RVP vymezují závazné rámce vzdělávání pro jeho jednotlivé etapy – předškolní, základní a střední vzdělávání. **Školní úroveň** představují **školní vzdělávací programy** (dále jen ŠVP), podle nichž se uskutečňuje vzdělávání na jednotlivých školách.

Průřezová témata reprezentují v RVP ZV okruhy aktuálních problémů současného světa a stávají se významnou součástí základního vzdělávání. Přispívají k rozvíjení osobnosti žáka především v oblasti postojů a hodnot.

Prostřednictvím těchto dokumentů, kromě jiného, dochází k politickému ovlivňování žáků a studentů. Naše možnosti, jak tomu zabránit, jsou velmi omezené. Výraznou roli sehrává učitel, jeho odbornost, životní postoje a zkušenosti, morální kvality a politické názory. Významnou roli sehrává i odvaha každého z pedagogů v době, kdy je na ně vyvíjen nátlak k účelovému výkladu historie i současnosti.

Do vzdělávání a výchovy dětí a mládeže se promítá i to, jaké zákony a vyhlášky jsou přijímány (o protikomunistickém odboji, o zločinnosti komunistického režimu, lustrační zákon), včetně kampaní, které jejich přijetí provází, dále útoky proti komunistické straně, proti vlasteneckým organizacím, pohraničnickům (návrhy na státní vyznamenání bratrů Mašínů, ustavení komise Senátu pro posouzení ústavnosti KSČM, návrh senátní komise zastavit činnost KSČM apod.). V neposlední řadě je třeba zmínit i vyhlášení či oficiální zaštiťování různých vzdělávacích projektů a soutěží účelově zaměřených či doporučení MŠMT školám k výuce historie.

Několik konkrétních příkladů:

V roce 2009 tehdejší ministryně školství Miroslava Kopicová zaslala ředitelům základních a středních škol doporučení věnovat náležitou pozornost výuce dějin 20. století, a to s důrazem na vzdělávání žáků v problematice moderních, a zejména nejnovějších dějin. V tomto doporučení je uvedeno: „Česká společnost 20. století prošla zkušeností s oběma nejsilnějšími nedemokratickými režimy – nacismem a komunismem.“ Zároveň doporučuje využít nabídek některých vzdělávacích subjektů jako např. Ústav pro studium totalitních režimů, Ústav pro soudobé dějiny Akademie věd, Letní škola historie, Asociace učitelů dějepisu, Člověk v tísní, sdružení Collegium Bohemicum, organizace Živá paměť, sdružení PANT. Tím je pedagogům předložen jasný rámec působení. Dokument se v odborných kruzích setkal s kritikou s tím, že šlo o politickou zakázku.

V roce 2013 byl na školy zaslán dokument podepsaný ministrem školství Daliborem Štysem “Doporučení MŠMT k výuce dějin 20. století“, který orientoval učitele dějepisu základních a středních škol, jak a co aktuálně učit. Šlo o jednosměrně pojatý dokument (včetně di-

daktických pokynů), který opět vytvářil rovnítka mezi »komunismem« a nacismem. Mezi příklady didaktických cílů je uváděna »kolektivizace« a »systém komunistické moci«. K využití byla doporučena literatura a webové stránky organizací a pracovišť jako je Konfederace politických vězňů, Člověk v tísni, Ústav pro studium totalitních režimů apod.

Pokud jde o **Rámcové vzdělávací programy**, uvedená problematika prolíná různými vzdělávacími oblastmi a vyučovacími předměty, přičemž některé z nich mají samozřejmě vyhraněnější náplň z hlediska politického ovlivňování dětí a mládeže. Jde především o dějepis, český jazyk a literaturu, výchovu k občanství, zeměpis, ale i o předměty výchovného charakteru.

Pro první stupeň základní školy je koncipována vzdělávací oblast **Člověk a jeho svět**, která se, mimo jiné, zabývá historií i současnou společenskou situací. Pracovní sešity a učebnice pro prvouku (předmět, který spadá do této vzdělávací oblasti a zahrnuje učivo dějepisné, zeměpisné, přírodovědné a výchovu k občanství) jsou různé a jsou vydávány rozličnými vydavatelstvími. Pro všechny však platí, že jsou v tématech novodobé historie (ale i v kapitolách týkajících se období husitství) poplatné současné ideologii, a to již od 1.ročníku. Jako příklad lze uvést pracovní sešit, znázorňující dětem prvního ročníku období od konce 2. světové války do listopadu 89 jedním obrázkem, na němž je ostnatý drát a cedule s nápisem „Období nesvobody“. Dezinformace a účelové podání historie se prohlubuje na druhém stupni základní školy a na středních, vyšších odborných a vysokých školách. Pro ilustraci - název tématického celku učiva dějepisu na 2.stupni základní školy: „Mezinárodně politická a hospodářská situace ve 20. a 30. letech; totalitní systémy –komunismus, fašismus, nacismus – důsledky pro Československo a svět“.

Je pravda, a upozorňuje na to nejen ministerstvo školství, ale i historici a různé asociace, že mnozí učitelé se záměrně vyhýbají výuce moderních dějin. Důvody jsou různé. Někteří si s jejich výkladem nevědí rady a mají strach, aby „nešlápli vedle“, dalším je toto účelové podání už vyloženě „proti srsti“, ale nemají odvahu říci vlastní názor na období, které sami prožili jinak než je uvedeno v oficiálním výkladu. Na školách působí také učitelé komunisté, o některých to jejich okolí ví, někteří to z obav o další existenci tají. Podmínky pro jejich působení a možnost vytváření v myslech žáků pravdivý obraz dějin, jsou vesměs velmi omezené a jsou závislé na míře odvahy nazývat věci pravým jménem s tím rizikem, že budou šikanováni ze strany rodičů, ostatních učitelů, vedení školy, někdy i školské rady a České školní inspekce. Kromě

toho jim hrozí, že ze školy budou vyhozeni. Na školách také působí velice aktivní pedagogové v opačném slova smyslu, kteří zapojují své třídy do nabízených antikomunistických projektů a soutěží a využívají nabídek těch institucí a pamětníků, jež podávají ten nejčernější obraz předlistopadového života. Zaměřují se přitom hlavně na rok 1948, na období 50. let a rok 1968. Mimo jejich pozornost ale nezůstává ani období 2. světové války, její příčiny, průběh, osvobození, výsledky a následující roky, pochopitelně vše značně zkrácené.

Zvláštní postavení má **Gymnázium Milady Horákové**, jehož zřizovatelem je hlavní město Praha. S podnětem na vytvoření této školy přišel Klub Milady Horákové a Konfederace politických vězňů (2009). Obě organizace se podílejí na studijním profilu gymnázia. Jak je uvedeno na webových stránkách školy, „nezřetelnějším jejím rysem gymnázia je orientace na problematiku tzv. „paměti národa“ a na odkaz našich novodobých dějin. Proto škola velmi úzce spolupracuje s Konfederací politických vězňů a Klubem dr. Milady Horákové, který má v areálu gymnázia své sídlo. Součástí veřejných aktivit gymnázia je i zřízení Studijního a informačního centra Milady Horákové, jehož činnost se zaměřuje především na organizace přednášek, komponovaných pasem a besed s přímými účastníky 2. a 3. odboje, semináře věnované moderním českým dějinám a jejich odkazu, pro učitele i pro další zájemce exkurze a informační materiály týkající se památných míst 2. a 3. odboje v Praze a jejím okolí, knihovnu a dokumentační středisko vztahující se k moderním dějinám se zvláštním zřetelem na negativní vliv totalitních systémů. Za jedno z dalších významných specifíků je nutné považovat také velmi úzkou spolupráci se Základní školou na Planině.“ V souvislosti se zřízením tohoto gymnázia upozorňují na aktivní vystupování zastupitelů KSČM v Zastupitelstvu hl. m. Prahy proti zřízení této školy.

Jak je uvedeno výše, součástí ideologického ovlivňování žáků a studentů jsou různé **projekty, festivaly, programy a soutěže**, které bývají organizovány či jsou pod záštitou vlády, ministerstev (školství, kultury apod.), krajů, případně reprezentantů těchto orgánů. Nabídky, respektive vybízení k účasti, chodí přímo na školy. Organizace, nadace, občanská sdružení, neziskové organizace, církve a další subjekty, stojící za těmito aktivitami, mívají značné finance na průběh i odměny pro účastníky a vítěze, ale i na reklamu dané aktivity. Nezřídka jsou spojeny i s lákavými uměleckými akcemi, v jejichž průběhu vystupují známí zpěváci, hudebníci, herci, moderátoři, výtvarníci, sochaři či sportovci, kteří, nejen svou osobní účastí, ale i vystoupením přispívají k dojmu, že „jediné správné je být antikomunistou“. Ostatní, kteří jdou pouze na

koncert, se do těchto antikomunistických nálad dostávají podprahovým vnímáním, což je ovlivňování lidské psychiky zrakovými a sluchovými podněty, které leží pod prahem našeho vnímání, ale které přesto mají proniknout do podvědomí a ovlivňovat naše chování.

Některé příklady antikomunistických organizací a akcí, zaměřených na ideologické ovlivňování dětí a mládeže, ale i učitelů:

Mene tekel

„Mezinárodní festival proti totalitě, zlu a násilí pro paměť národa“ se koná každý rok kolem 25. února. Pořadatelé jsou Umění bez bariér, hlavní město Praha, Konfederace politických vězňů ČR, Ústav pro studium totalitních režimů, Ministerstvo kultury. Během jednoho týdne se uskuteční zhruba 30 programů (výstavy, koncerty, filmové projekce, literární setkání, odborná kolokvia, besedy s pamětníky, autogramiády, rekonstrukce politických procesů 50. let apod. V rámci festivalu se konají bohoslužby v chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha na pražském Hradě za popravené, umučené a zemřelé politické vězně.

V roce 2009 se např. každý večer (obdobně je to každý rok) v rámci týdenní hudební přehlídky festivalu Mene tekel konaly koncerty šesti populárních kapel „Rockem proti komunismu, totalitě, násilí“ před naplněným sálem. Mladí návštěvníci zde v během nich shlédli dokumentární filmy ČT Ostrava „Dráty, které zabíjely“ a „Roztrhán zaživa“. V kině Ponrepo v Praze proběhla týdenní přehlídka filmů „Pohřeb Jana Palacha“, „Konec stalinismu v Čechách“ a další, provázené besedami s historiky a pamětníky. Studenti právnické fakulty UK za účasti České televize rekonstruovali v prostorách Porotní síně Vrchního soudu v Praze na Pankráci proces s „kulačkou“ Marií Švejdivou z 50. let. V roli odsouzené se představila herečka Lucie Juříčková z Divadla Na Vinohradech. Akce byla sledována tiskem a českými a zahraničními televizními a rozhlasovými štáby.

Zvláštní pozornost je věnována interaktivním nabídkám pro školy (např. téma v roce 2014 bylo „Studenti proti totalitě“). Příklady aktivit v rámci tohoto festivalu z letošního roku /2015/:

Divadelní představení „Hon na Jednorožce (příběh z 50.let), interaktivní seminář „Rodina v době nesvobody“, promítání dokumentu „Gulag 113“ s následnou besedou s pamětníky, v kině Ponrepo „Svědectví dcer politických vězňů“ s besedou s pamětníky, výtvarná soutěž „Rodina v době svobody/nesvobody“ určená dětem ve věku od 6 do 15 let

(rozděleny do jednotlivých kategorií) a dále soutěž fotografií určená mládeži nad 16 let. Na akce je vstup zdarma.

Pro rok 2016 se připravuje X. ročník tohoto festivalu, který proběhne ve dnech 22. - 28. února na „Společenský, kulturní a duchovní život dětí a mládeže v době nesvobody“. Hlavní mediální partnerem je Česká televize, záštitu převzali předsedkyně Konfederace politických vězňů ČR Naděžda Kavalírová, 1. místopředseda senátu Přemysl Sobotka, primátorka hl. m. Prahy Adriana Krnáčová, ministr kultury Daniel Herman, rektor UK Tomáš Zima, kardinál Dominik Duka, mezinárodní záštitu Inter - ASSO („humanitární“ organizace, která zastřešuje, spojuje a reprezentuje na mezinárodní úrovni národní organizace politických vězňů a občanů pronásledovaných komunistickým režimem), Mezinárodní asociace bývalých politických vězňů a obětí komunismu. Mezi spolupracujícími organizacemi a institucemi jsou např. Senát PČR, ministerstvo kultury, Česká televize, ÚSTR, Archiv bezpečnostních složek, UK Praha, Národní archiv, Český rozhlas, Právnická fakulta UK, Arcibiskupství pražské, velvyslanectví Maďarska, Litevské republiky, Lotyšské republiky, Estonské republiky.

Člověk v tísní

je nevládní nezisková organizace, jejíž zakladateli jsou Šimon Pánek (ředitel), Jaromír Štětina a Česká televize. Činnost je zaměřena na humanitární pomoci a rozvoj ve válečných krizích, v oblastech postižených přírodními katastrofami, v místech velké chudoby (působí ve 22 zemích). Věnuje se také sociální integraci, pomoci lidem v chudinských čtvrtích, vzdělávání, bydlení, zaměstnanosti, předlužení apod. Významný prostor je věnován lidským právům /v jejím pojetí/. Soustředí se na podporu lidí a skupin v „autoritářských režimech“ nebo v zemích, které procházejí transformací. Programy realizuje ve východní Evropě (Bělorusko, Rusko, Ukrajina, Podněstří, Moldavsko, Ázerbájdžán), v Latinské Americe (Kuba, Venezuela, Nikaragua), v Barmě, Egyptě a Libyi.

Člověk v tísní má do škol dveře otevřené. Nabízí jednak filmy proti chudobě, válkám, sociálním nerovnostem apod., jednak filmy s protikomunistickým zaměřením. Je pořadatelem mezinárodního festivalu dokumentárních filmů o lidských právech „Jeden svět“, součástí je „Jeden svět na školách“ Tento vzdělávací program nabízí školám dokumentární filmy (160 filmů), besedy a doprovodné metodické pomůcky k výuce témat současného světa a novodobé historie (témata: nedemokratické režimy - o Bělorusku, Rusku, Kubě, moderní dějiny – např.

Únor 48 a 50.léta, rok 68, normalizace, komunistická propaganda). V rámci tohoto projektu spolupracuje s víc jak polovinou základních a středních škol, filmy a instruktáže jsou určeny jednak dětem a mládeži, jednak učitelům. Jeho součástí jsou „Příběhy bezpráví“ - projekt pro základní a střední školy /filmy a následné besedy s oběťmi „komunistického bezpráví“ - např. s Paumerem, besedy s pamětníky, semináře pro učitele; k 16 filmům z 1.ročníku přibyly dokumenty o Miladě Horákové, českých letcích sloužících za druhé světové války v Anglii, útoku komunistického režimu na katolickou církev a o legionáři Heliodoru Píkovi, popraveném v roce 1949/. Uplynulých tří ročníků se zúčastnilo více než 1500 základních a středních škol.

Ústav pro studium totalitních režimů

Organizuje kurzy, semináře a další vzdělávání pro učitele dějepisu. Některé z nich jsou akreditované ministerstvem školství v systému dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků, jako např. seminář pro učitele „Odboj a odpor proti komunistickému režimu“, zaměřený na 3. odboj. V nabídce je také letní škola „Propaganda ve výuce poválečných dějin“ určená archivářům, didaktikům dějepisu, historikům a učitelům, soustředěný na protektorát a komunistický režim v první polovině 50. let a koncept tzv. třetího odboje ve školní výuce. Letní škola je akreditovaná MŠMT, účastníci dostávají osvědčení, pracovní DVD s materiály a další multimediální DVD z produkce ústavu, novou didaktickou pomůcku pro učitele dějepisu „Česká společnost 1969-1989“ či DVD „Obrazy (z) kolektivizace“. V krajích dále nabízí dva kurzy „Soudobé dějiny – co, jak a proč učit“ a seminář „Využití médií ve výuce dějepisu“. Kurzy jsou pro učitele zdarma.

ÚSTR školám nabízí také výukový materiál „Diktatura versus naděje“, „Pronásledování římskokatolické církve v Československu 1948-89“ a pracovní listy pro žáky – dějiny katolické církve, zvláště ve 40. a 50. letech 20. století a osudy některých církevních činitelů (Josef Beran, Jan Anastáz Opasek, Miloslav Vlček, Dominik Duka).

Další programy určené školám:

Městská knihovna v Praze a kino Ponrepo

Realizovala promítání filmů (Král Šumavy, Všichni dobří rodáci, Skřivanci na niti, Žert, Ucho, projekce dokumentu o procesu s JUDr. M. Horákovou) s následnou besedou s diváky. Setkání s politickými vězni, s Milanem Paumerem, s Augustinem Bubeníkem.

Dále Kolokvium na téma „Zneužívání umění a umělců v totalitě, propaganda, nová totalita současnosti a její působení na nejmladší generaci“

Karolinum Univerzity Karlovy

se věnovalo výstavnímu projektu pod patronátem guvernéra ČNB Zdeňka Tůmy, jenž se skládalo ze čtyř samostatných částí, a to výstav „Pocta těm, kteří vzdorovali“ a „Třetí odboj v Československu“, expozicí z Muzea třetího odboje a výstavy velkoformátových fotografií žijících politických vězňů.

Právnická fakulta UK

zorganizovala kolokvium na téma „Právo a totalita, destrukce důstojnického sboru, pronásledování válečných hrdinů 2. světové války, děti muklů“. Patronát převzal JUDr. Aleš Gerloch, CSc., děkan Právnické fakulty UK.

Další příklady akcí zaměřených proti KSČM:

Petice „Zrušme komunisty“

(petiční výbor Pavel Bobek, Ladislav Smoljak, Jan Urban, Jakub Jareš)

Jaromír Štětina, senátor zvolený za **Stranu zelených** byl jeden z hlavních aktérů iniciativy **Zrušme komunisty**

Výtah z textu petice:

„Komunisté v naší zemi jsou stejným ohrožením demokracie, jako byli kdysi nacisté. Nezřekli se symbolů a názvu. Žádáme poslance a senátory, aby přijali právní normu, která by zakázala propagaci nacismu, komunismu a fašismu v názvech a programech politických stran.“

Petice za odvolání Vojtěcha Filipa

Petiční výbor: Zdeňka Mašínová, Milan Paumer, Jan Beneš, Vladimír Hučín, Jan Šinágl

Iniciativa Trikem proti komunismu (2006)

Jednalo se o kampaň za snížení popularity a volebních preferencí komunistů - výtvarnou akci, která měla upozornit na nebezpečnost komunistické ideologie. Na tričkách, mimo jiné zveřejněných na webových stránkách iniciativy, byl nápis:

„Zabij komunistu, posílíš mír!“

S komunisty se nemluví

- podpisové akce a protestní koncerty proti KSČM

„Bojovníci proti totalitě pohledem dětí“

Pořadatelem této soutěže je Ministerstvo obrany, Československá obec legionářská, Nadační fond československých legií, Sdružení válečných veteránů, Konfederace politických vězňů, Svaz PTP – TNP, Česká televize a Český rozhlas. Ve školním roce 2008/09 byla dětem ZŠ a nižších stupňů gymnázií nabídnuta možnost dokumentárního zpracování tématu boje proti nacistické a komunistické totalitě ve dvou rovinách. Buď zmapováním osudů válečných veteránů, politických vězňů a příslušníků PTP perzekuovaných za „komunistického“ režimu nebo zachycením odboje například z pohledu činnosti zájmových sdružení (Sokol, Orel, Skaut apod.).

V rámci projektu byla každé přihlášené škole nabídnuta beseda s pamětníky, mediální školení a následně také konzultace mediálních a historických souvislostí, publikace, návštěvy institucí (muzea, archivy, redakce Českého rozhlasu a České televize).

Soutěž o nejlepší diplomovou práci

(bakalářskou, magisterskou a doktorskou) s tématem dějin totalitních režimů

Osudy našich sousedů

Jednalo se o putovní výstavu na základních a středních školách, jež zahrnovala 23 portrétů a příběhů pamětníků perzekuovaných „komunistickým totalitním režimem“ po únoru 1948.

Jako partneři se na jejím vzniku podílely Městská část Praha 6, o.s. Post Bellum a Český rozhlas Rádio Česko, jako spoluorganizátor Ústav pro studium totalitních režimů. V rámci projektu vznikl i sborník výstavy, který je jako učební pomůcka rozdán všem žákům středních škol, gymnázií, osmých a devátých tříd základních škol v Praze 6. Do instalace výstavy a přípravy její vernisáže na jednotlivých školách byli zapojeni samotní žáci a studenti těchto škol, aby v nich jejich podíl na vzniku výstavy podnítl větší zájem o výstavu a hlubší zájem o dějiny „totalitních režimů“.

Pražské jaro a okupace (1968)

Festival, jehož součástí je dopolední vzdělávací blok určený pro školy (přednáška, komentáře k filmům, promítání dokumentárních snímků).

Týdeník Respekt

V rámci přehlídky filmů o „totalitních režimech“ organizuje diskuzi na téma propagandistického využití filmů. Filmová přehlídka je organizována ve spolupráci s městskou částí Praha 3, Českou televizí, Národním filmovým archívem, Krátkým filmem, Bontonem, Asociací českých filmových klubů.

Média

Významnou součástí ideologického působení na veřejnost, respektive na děti a mládež, jsou masmédia, především televize, dále internet a sociální sítě. Televize, zvláště veřejnoprávní, má v denní nabídce filmy, dokumenty a různé pořady (Sváteční slovo, bohoslužby, mše, diskuzní pořady apod.), které svým obsahem, pozvanými hosty a celkovým zaměřením působí na diváky, zvláště mladé, bez sociálních a životních osobních zkušeností a potřebných znalostí a vědomostí. Významnou roli v šíření dezinformací hraje také církev, především katolická.

Možnosti působení KSČM

Možnosti, jak omezit politické ovlivňování dětí na školách jsou v současné době velmi omezené. Škola i masmédia kopírují antikomunistické postoje, které jsou stvrzovány přijímanými zákony a podzákonnými normami a podporou ze strany některých krajů a médií. Klíčovou roli hrají ředitelé a učitelé, kteří jsou však pod značným tlakem.

Odborná sekce školství v reakci na tuto situaci realizovala v uplynulých letech určité aktivity, jimiž iniciovala diskuzi o úrovni a objektivitě výuky historie nejen ve straně, ale především ve společnosti jako takové. Debata probíhala a dále probíhá mezi historiky, učiteli (Asociace učitelů dějepisu) a dalšími skupinami zainteresovaných, a to i za účasti médií. Zároveň se snažila ve spolupráci s dalšími odborníky vyzbrojit učitele, kteří nejsou ideologicky zaslepeni, argumentačními materiály a historickými fakty, které lze využít.

Některé konkrétní aktivity odborné sekce školství ÚV KSČM:

- V roce 1996 odborná sekce prostudovala a analyzovala některé z řady učebnic dějepisu /dnes schvalovací doložka ministerstva školství není potřebná, lze učit prakticky podle čehokoliv/.
- V roce 2000 zpracovala rozbor učebnic dějepisu pro 2.stupeň ZŠ, učebnice a pracovní sešity pro prvouku a vlastivědu na 1.stupni ZŠ,

učebnice občanské výchovy pro 2.stupeň základní školy, čítanky a literární výchovy pro 1. i 2.stupeň ZŠ.

- V roce 2001 pokračovala v analýze učebnic pro střední školy, na jejím základě zpracovala pro klub KSČM v poslanecké sněmovně PČR podklady pro interpelaci ministra školství.

- V roce 2007 organizovala aktiv, který navázal na Mezinárodní konferenci komunistických a levicových stran, jež se konala ve dnech 25. až 26. 11. 2006 v Praze na téma „Komunisté a další demokratické síly za lidská práva a demokracii v Evropě a ve světě – Aktivně proti anti-komunismu“

- V roce 2009 uspořádala odborná sekce seminář s názvem **„Deformovaný výklad historie v učebnicích pro základní a střední školy“**. Cílem bylo kriticky zhodnotit výklad historie v učebnicích pro základní a střední školy, které účelově překrucují historickou realitu, a uvážit možnost zpracování alternativních materiálů.

- Jedním z výstupů tohoto semináře byla **„Výzva odborné sekce k aktivnímu postoji veřejnosti proti antikomunismu, neonacismu a rasismu“**, která se setkala se širokým zájmem médií a vyvolala značnou diskusi. Zabýval se jí i Asociace učitelů dějepisu, která, mimo jiné, ve svém prohlášení konstatovala, že tato výzva, „pranýřující výuku v poválečném období, měla největší ohlas – nevídaný a u někoho až hysterický – ze strany médií, pracovníků ministerstva a také různých organizací či institucí jako je Člověk v tísni, ÚSTR aj.“ Jejím prostřednictvím se podařilo dostat s našimi názory do prakticky všech médií (televize, Radiožurnál, Svobodná Evropa, Radio Impuls, MfD, LN, Reflex, HN, Právo, HaNo, tiskovka ministra školství a Nadace Člověk v tísni, Učitelské noviny, týdeník Školství ad.).

- Zpracovala argumentační materiál k uvedené problematice **„Zajímalo by nás...“**, zveřejnila ho (i prostřednictvím internetových stránek) a šířila i prostřednictvím účastníků na celostátním aktivu učitelů (2009)

- Společně s odborníky z centra teoretických a strategických studií a sekce analýzy historie odborná sekce školství prostudovala další sérii učebnic dějepisu, které doporučuje ministerstvo školství školám, a provedla srovnání s historickými fakty.

- K 20. výročí listopadu 89 uskutečnila ve spolupráci s odbornou sekcí historiků odborný seminář na toto téma

- Podpořila petici (petiční výbor Jiří Bureš, Milan Richter, Jan Minář) odmítající jednostranný a účelový výklad československých dějin a návrh zákona o účastnících protikomunistického odboje a účastnících odporu proti komunismu

Návrhy a doporučení:

1/ Využívat (zřizovatelé škol – naši náměstci a radní pro školství na úrovni kraje či obce – při výběru z nabídky projektů, soutěží, besed, apod.; učitelé, rodiče) §2 a §32 **zákona 561/2004 Sb. o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání** (školský zákon).

- V §2 je uvedeno, že vzdělávání je založeno na zásadách

a) rovného přístupu každého státního občana České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie ke vzdělávání bez jakékoli diskriminace z důvodu rasy, barvy pleti, pohlaví, jazyka, víry a náboženství, národnosti, etnického nebo sociálního původu, majetku, rodu a zdravotního stavu nebo jiného postavení občana,

b) zohledňování vzdělávacích potřeb jednotlivce,

c) vzájemné úcty, respektu, názorové snášenlivosti, solidarity a důstojnosti všech účastníků vzdělávání,

- V § 32 je uvedeno, že ve školách a školských zařízeních není povolena činnost politických stran a politických hnutí ani jejich propagace.

2/ Námět pro klub KSČM PS PČR – navrhnout zrušení zákonů, jež jsou, mimo jiné, využívány v tomto ideologickém působení

- zákon o účastnících protikomunistického odboje a účastnících odporu proti komunismu

- zákon č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu

- zákon č. 480/1991 Sb. o době nesvobody

- zákon č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích ČSFR, ČR a SR

3/ Náměty pro odborné zázemí

- soustředit a šířit dokumenty, DVD, publikace, brožury, nahrávky a další materiály s fakty a argumenty zpracované našimi odborníky, případně dalšími levicovými intelektuály, analytiky a politology

- umístit je na webové stránky KSČM (na všech úrovních)

- k šíření využívat i yootube

- promyslet možnosti dostat tyto publikace a DVD do škol (školní knihovny, naši pedagogové, v rámci besed s pamětníky, s poslanci).

Příklady: DVD Státise Prusalise o Mašínech, filmový dokument komise mládeže Středočeského kraje o podnicích v předlistopadovém období v regionu – s Františkem Kovandou, publikace a nahrané před-

nášky Hany Kračmarové, dokumenty zpracované komisí pro regionální dějiny

- navázat spolupráci s těmi subjekty, které toto jednostranně zaměřené působení kritizují. Konkrétně jde např. o Český svaz bojovníků za svobodu, který v roce 2013 oslovil poslance PČR s žádostí o podporu rezoluce, kterou přijali delegáti IX. sjezdu ČSBS. V dopise upozorňují na skutečnost, že „přes všechno snažení se do povědomí občanů ČR a zejména mládeže dostávají informace, které vědomě překrucují historické události, za nichž došlo k obnově samostatné české státnosti v roce 1918 a boji za osvobození z německé nacistické okupace v letech 1938 – 45, a tím poškozují i současnou ČR a její národní zájmy.“

4/ Rada pro televizní a rozhlasové vysílání

- umístit na webové stránky KSČM (na všech úrovních) vzor a pokyny k podávání stížnosti na vysílání konkrétních pořadů

Závěrečná poznámka:

Problém je v tom, že na období 1945 – 1989 nemáme sjednocený pohled a výklad my sami, zvláště na některé roky či historické mezníky a osobnosti.

Těžko potom požadovat „objektivní výklad“ moderní historie, pokud sami vykládáme příčiny, průběh a výsledky různě.

Chybí analýza minulosti zpracovaná na základě vědeckých poznatků, na základě marxismu – leninismu, v kontextu s danou historickou a mezinárodní situací.

Na mnohé události nelze nahlížet dnešním pohledem.

Vlastní poznámky:

Vlastní poznámky:

OBSAH

Místo úvodu	2
 I. ZAHÁJENÍ	
Aktivně k přípravě IX. sjezdu KSČM <i>Viktor Pázler</i>	5
 II. ÚVODNÍ REFERÁT	
O současném stavu a perspektivách komunistického hnutí v České republice <i>Miroslav Kavij a Jiří Bulka</i>	9
 III. DISKUSE	
Živou vodu kádrové práci strany <i>Ladislav Šafránek</i>	25
Za bolševizaci strany aneb revoluce je dcerou vzdělanosti a idejí <i>Milan Havlíček</i>	29
Za radikální marxisticko-leninskou stranu <i>Milan Matouš</i>	38
K programové diskusi před IX. sjezdem <i>Václav Exner</i>	41
Rizika odvrátí jen ofenzivní politika <i>Josef Skála</i>	48
Několik poznámek k tématu konference <i>Pavel Degťar</i>	52

O (ne)komunistickém (ne)hnutí a jak dál	56
<i>Lukáš Vrobel</i>	
Nejen o programu...	59
<i>Jiří Horák</i>	
K návrhu dokumentu IX. sjezdu KSČM „Hlavní úspěchy a nedostatky budování socialismu“	61
<i>Miloš Jakeš</i>	
Teoretická východiska komunistického hnutí a jeho perspektiv	64
<i>Věra Klontza-Jaklová</i>	
O stanovisku MLOKu k dokumentům předložených k předsjezdové diskusi	68
<i>Václav Čermák</i>	
Správné názory se musí dostat k lidem	72
<i>Antonín Bartoň</i>	
Kdo vytváří podhoubí pro to, co se u nás děje	74
<i>Petr Šikýř</i>	
Jak to také chodí	77
<i>Miroslav Starý</i>	
K některým aspektům materiálů pro předsjezdovou diskusi	80
<i>Vladimír Chaloupka</i>	
Kdo ovládá informační prostor – ovládá lidi!	86
<i>Jaroslav Pluskal</i>	
Musíme to ještě zkosit!	88
<i>Věra Pícková</i>	
Pravdivým poznáním kupředu k socialismu	90
<i>Marta Semelová</i>	

Za přelomovou roli IX. sjezdu KSČM	94
<i>Vladimír Holíč</i>	

Několik poznámek závěrem	96
<i>Viktor Pázler</i>	

IV. NEPŘEDNESENÉ PŘÍSPĚVKY

Je čas k aktivnímu nástupu	103
<i>Jaromír Kohlíček</i>	

K současnému stavu a perspektívám komunistického hnutí v ČR	106
<i>Rudolf Košťál</i>	

V. PŘÍLOHY

Text dopisu účastníků XXXVIII. PTPK prezidentu České republiky Miloši Zemanovi	111
---	------------

Stanovisko Marxisticko-leninského odborného klubu k návrhům dokumentů IX. sjezdu KSČM	112
--	------------

Minimální program	119
--------------------------------	------------

Informace o možnostech omezení politického ovlivňování dětí ve školách a diskriminace dětí či pedagogů z ideologických, náboženských, rasových, etnických a dalších důvodů	126
---	------------

***O SOUČASNÉM STAVU A PERSPEKTIVÁCH
KOMUNISTICKÉHO HNUTÍ V ČESKÉ REPUBLICE***

***Sborník vystoupení
na XXXVIII. pražské teoreticko-politické konferenci***

Vydavatelství a nakladatelství
OREGO productions

Publikace neprošla jazykovou úpravou

Grafická úprava
M. H. Říčanský

Tisk a vazba
Slovan Praha

2015